ERIN WATT

UN ROMAN ÎNCÂNTĂTOR.
KIRKUS REVIEWS

Moștenitorul decăzut

AL PATRULEA VOLUM DIN SERIA
FAMILIA ROYAL

TREI

ERIN WATT

Easton Royal are tot ce-și dorește: inteligență, bani, frumusețe. Scopul lui în viață este să se distreze cât mai mult cu putință. Nu se gândește niciodată la consecințe, pentru că nu este nevoit s-o facă. Asta până când își face apariția Hartley Wright, care îi zdruncină viața din temelii. Este singura fată care, deși atrasă de el, îl respinge. Easton nu poate înțelege de ce și e hotărât să nu se dea bătut. Dar Hartley nu îl vrea. Îi spune că trebuie să mai crească. Și poate că are dreptate.

Pentru prima oară în viață, Easton descoperă că numele Royal nu este de ajuns.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0638-7
9 786064 006387
TREI

Capitolul 1

— Rețineți că, indiferent de funcția pe care o alegeți, suma diferențelor depinde de primul și de ultimul termen, conchide domnișoara Mann, chiar în clipa în care sună clopoțelul ce anunță finalul ultimei ore.

Toți încep să-și strângă lucrurile. Toți în afară de mine.

Mă sprijin de spătarul scaunului și lovesc ușor muchia manualului cu pixul, ascunzându-mi rânjetul, în timp ce o urmăresc pe noua profesoară cum încearcă disperată să mențină atenția pe cale de dispariție a studenților ei. E drăguță când se agită.

— Pentru mâine aveți de învățat secțiunile 1.a și 1.b! strigă ea, dar nimeni n-o mai ascultă.

Cu toții ies în viteză pe ușă.

— Vii, Easton?

Ella Harper se oprește la banca mea, uitându-se în jos către mine. Mă privește de sus cu ochii ei albaștri. E cam jigărită în perioada asta. Cred că nu mai are poftă de mâncare de când a plecat fratele meu.

Mă rog, nu că Reed ar fi *părăsit-o. Fratele* meu mai mare încă o iubește la nebunie pe Ella, așa-zisa noastră

soră vitregă. Dacă n-ar fi iubit-o, ar fi optat pentru o facultate de fițe departe, foarte departe de Bayview. În schimb, a mers la State, destul de aproape încât să se poată vizita reciproc în weekenduri.

— Nu, îi răspund. Trebuie s-o întreb ceva pe profă.

Umerii ascuțiți ai domnișoarei Mann tresaltă la auzul cuvintelor mele. Până și Ella observă.

— East... spune încet, cu o expresie încruntată pe chipul ei frumos.

O și văd ținându-mi o prelegere despre cum ar trebui să mă disciplinez. Dar abia am început cursurile acum o săptămână și deja mă plictisesc de moarte. Ce altceva să fac dacă nu s-o ard aiurea? N-am nevoie să studiez. Nici de fotbal nu prea îmi mai pasă. Tata m-a pedepsit și mi-a interzis să zbor; în ritmul ăsta, n-o să-mi iau niciodată licența de pilot. Iar dacă Ella nu mă lasă dracului în pace, o să uit că e gagica fratelui meu și am s-o seduc doar așa, de-al naibii.

— Ne vedem acasă, îi spun Ellei pe un ton ferm.

Domnișoara Mann a flirtat cu mine neîncetat încă din prima zi de școală și, după o săptămână în care am schimbat priviri înflăcărate, am de gând să iau taurul de coarne. E greșit, firește, dar tocmai asta face situația palpitantă — pentru amândoi.

Rareori se întâmplă ca la Astor Park să fie angajate profesoare tinere și atrăgătoare. Conducerea știe că aici sunt prea mulți băieți bogați și plictisiți care abia așteaptă o provocare. Beringer, directorul școlii, a trebuit să mușamalizeze nu doar o dată o relație profesor-elev și nici măcar nu mă bazez pe zvonuri când afirm asta, din moment ce una dintre relațiile „inadecvate" era chiar a mea dacă sărutul cu profesoara mea de nutriție în spatele

sălii de gimnastică poate fi considerat o *relație*. Eu nu-l consider.

— Nu mă deranjează dacă aștepți aici, rostesc tărăgănat către Ella, care stă cu picioarele bine înfipte în loc, dar s-ar putea să te simți mai comod așteptându-mă pe hol.

Îmi aruncă o privire nimicitoare. Nimic nu-i scapă. A copilărit în locuri dubioase și știe multe chestii. Sau, pur și simplu, știe cât de dezaxat sunt.

— Nu știu ce urmărești, dar mă îndoiesc c-ai să găsești acel ceva sub fusta domnișoarei Mann, mormăie ea.

— Nu voi ști până nu caut, îi spun glumeț.

Ella oftează și renunță.

— Ai grijă, mă dojenește ea pe un ton îndeajuns de strident încât să răzbată până la domnișoara Mann, care roșește și rămâne cu privirea ațintită în podea în timp ce Ella iese din clasă.

Renunț ușor la iritarea acumulată. De ce sunt judecat? Încerc să duc aici o viață cât mai bună cu putință și, cât timp nu rănesc pe nimeni, ce e rău în asta? Am optsprezece ani. Domnișoara Mann e adultă. Deci ce importanță are faptul că, în acest moment, e „profesoară"?

După ce ușa se închide în spatele Ellei, în încăpere se face liniște. Domnișoara Mann își aranjează fusta bleu. Ei, la naiba. E în dubii.

Sunt puțin dezamăgit, dar e în regulă. Nu sunt unul dintre băieții care trebuie să i-o pună oricărei tipe pe care o întâlnesc, mai ales pentru că sunt atât de multe pe lume. Dacă vreuna nu se arată interesată de tine, treci la următoarea.

Mă aplec să-mi iau ghiozdanul, când o pereche frumoasă de tocuri îmi apare în câmpul vizual.

— Aveați vreo întrebare, domnule Royal? întreabă suav domnișoara Mann.

Ridic lent capul, analizându-i bine picioarele lungi, linia curbată a șoldului, scobitura taliei, unde bluza ei albă, formală e îndesată în fusta la fel de ștearsă. Pieptul ei se ridică în timp ce o examinez, iar la gât i se vede pulsul luându-i-o razna.

— Da. Aveți vreo soluție pentru problema mea din timpul orelor?

Îmi așez o mână pe șoldul ei. Văzând că geme, îmi trec un deget peste cordonul fustei.

— Mă concentrez cu mare dificultate.

Ea inspiră adânc încă o dată.

— Serios?

— Mmm-hmmm. Cred că e din cauză că de fiecare dată când mă uit la dumneavoastră, am impresia că vă e la fel de greu să vă concentrați.

Zâmbesc cu sfială.

— Poate pentru că vă imaginați cum v-ar sta întinsă pe birou în timp ce toată lumea de la cursul de analiză matematică v-ar privi.

Domnișoara Mann înghite în sec.

— Domnule Royal. Nu am nici cea mai mică idee la ce vă referiți. Vă rog să vă luați mâna de pe talia mea.

— Sigur.

Îmi strecor palma mai jos, până când îi ating tivul fustei.

— E mai bine așa? Pentru că mă pot opri de tot.

Privirile noastre se întâlnesc.

Ultima șansă, domnișoară Mann. Amândoi suntem profund conștienți că-i mototolesc fusta și, probabil, și reputația, însă rămâne fintuită locului.

Când, într-un final, vorbește, vocea îi e răgușită.

— E în regulă, domnule Royal. Cred că vei afla că soluția problemei cu concentrarea e în mâinile tale.

Îmi mut palmele sub fustă și-i arunc un rânjet obraznic.

— Încerc să elimin funcțiile problematice.

Pleoapele i se închid în semn de capitulare.

— N-ar trebui să facem asta, spune pe o voce sufocată.

— Știu. De asta e atât de plăcut.

Coapsele i se încordează sub atingerea mâinilor mele. Indecența acestei scene, ideea c-am putea fi prinși oricând, să știu că ea e absolut ultima persoană pe care ar trebui s-o ating fac totul de un milion de ori mai excitant.

Mâna îi cade pe umerii mei și degetele ei caută în sacoul de uniformă Tom Ford de două mii de dolari în timp ce încearcă să-și mențină echilibrul. Degetele mele își fac numărul magic. Sunete scurte și înăbușite umplu sala pustie de clasă, până când nu se mai aude nimic, în afară de respirația ei sacadată.

Cu un oftat satisfăcut, domnișoara Mann face câțiva pași în spate, netezindu-și fusta ei șifonată înainte să se lase în genunchi.

— E rândul tău, șoptește.

Îmi întind picioarele și mă las pe spate. Analiza matematică este fără îndoială cel mai tare curs la care am fost vreodată înscris la Astor Park.

După ce-mi oferă cadoul suplimentar, un zâmbet ezitant îi apare pe chip. Părul ei atinge talia chiloților mei în timp ce se apropie și murmură:

— Poți trece pe la mine diseară. Fetița mea se culcă cel târziu la zece.

Împietresc. Chestia asta se putea termina în multe moduri, dar chiar speram să evit așa ceva. O groază de scuze îmi trec prin minte, dar, înainte să rostesc vreuna, ușa de la clasă se deschide.

— *Oh, Dumnezeule!*

Atât eu, cât și domnișoara Mann ne răsucim spre ușă. Prind o frântură a unui păr vopsit în negru și sacoul bleumarin al uniformei de la Astor Park.

Domnișoara Mann se ridică în picioare și se împiedică. Sar s-o prind. Îi tremură genunchii în timp ce o ajut să se așeze pe un scaun.

— Oh, Dumnezeule, rostește ea smerită. Cine era? Crezi că ea a văzut...?

Dacă a văzut-o pe domnișoara Mann în genunchi, dacă pantalonii mei erau descheiați și că hainele domnișoarei Mann erau șifonate? Ăă, da. A văzut.

— A văzut, am spus cu voce tare.

Confirmarea mea nu reușește decât s-o sperie și mai tare. Cu un geamăt chinuit, își cuprinde fața între palme.

— Oh, Dumnezeule. Voi fi concediată.

Termin să mă îmbrac și mă-ntind după ghiozdan, îndesându-mi grăbit lucrurile în el.

— Neah. Va fi bine.

Dar nu sunt foarte sigur și ea o știe.

— Nu, nu va fi bine!

Mă uit cu îngrijorare la ușă.

— Șșșș. Cineva o să te audă.

— Cineva *ne-a văzut*, șuieră ea, cu panică în ochi și cu vocea tremurândă. Trebuie să mergi s-o găsești pe fata aia. Găsește-o și fă-ți treaba de Easton Royal și asigură-te că nu va zice nimic.

— Treaba mea de Easton Royal?

Domnișoara Mann continuă înainte s-o pot întreba ce dracu' se așteaptă să fac.

— Nu pot fi concediată. *Nu pot.* Am o fiică pe care trebuie s-o întrețin! spune, vocea începând să-i tremure din nou. Repară chestia asta. Te rog, du-te și *rezolvă* asta.

— Bine, o liniștesc. Am s-o rezolv.

N-am nici cea mai vagă idee cum, dar domnișoara Mann e la două secunde de o cădere psihică.

Îi scapă un alt suspin slab.

— Iar asta nu se mai poate întâmpla vreodată, mă înțelegi? Niciodată.

Sunt total de acord cu asta. Atacul ei de panică mi-a stricat dispoziția, împreună cu interesul de a repeta figura. Îmi place ca lipelile mele să se sfârșească la fel de plăcut cum au început. Nu e nimic sexy în a fi cu o fată care are regrete, deci trebuie să fii sigur de la început că se implică în totalitate. Dacă există cea mai mică șovăială în interesul ei, nu-i de mine.

— Sigur, spun, aprobând din cap.

Domnișoara Mann se holbează la mine cu ochi rugători.

— De ce mai ești aici? Pleacă!

Corect. Îmi iau în spate ghiozdanul și ies din clasă. Pe hol, analizez puțin situația. E mai aglomerat decât ar trebui să fie. De ce zăbovește toată lumea pe coridoare? S-au terminat orele, pentru numele lui Dumnezeu. Plecați acasă, oameni buni.

O zăresc în treacăt pe Felicity Worthington, care-și dă părul blond platinat peste umăr. Claire Donahue, fosta mea, mă înțeapă cu o pereche de ochi albaștri plini de speranță — ardea de nerăbdare să ne împăcăm încă de la începutul școlii. Evit să-i întâlnesc privirea și mă

uit la Kate și Alyssa, surorile Ballinger. Niciuna dintre ele nu e brunetă. Scanez restul coridorului, dar nu descopăr nimic.

Aproape mă întorc atunci când Felicity se apleacă pentru a-i șopti ceva lui Claire și, în spațiul ocupat anterior de capul lui Felicity, *o* zăresc. Fata se uită în dulap, dar părul îi e inconfundabil, atât de negru încât pare aproape albastru sub lumina fluorescentă de deasupra capului.

Mă îndrept spre ea.

— Easton, o aud spunând pe Claire.

— Nu te umili, o sfătuiește Felicity.

Le ignor pe amândouă și continui să merg.

— Hei, spun.

Fata privește în sus, către mine. Ochii ei cenușii și speriați îi întâlnesc pe ai mei. Buzele rozalii se întredeschid. Îi aștept zâmbetul — reacția pe care o primesc de obicei de la 99% dintre femei, indiferent de vârstă. Nu-l primesc. În schimb, îmi arată o mutră acoperită de păr, în timp ce se răsucește și fuge de-a lungul holului.

Sunt profund surprins de această reacție. În plus, nu vreau să atrag atenția. Îi închid cu nonșalanță dulapul înainte să-i urmăresc silueta care fuge pe hol. O iau la fugă în urma ei. Cu picioarele mele mult mai lungi, o prind din urmă lângă vestiare.

— Hei, spun, plantându-mă în fața ei. Unde te grăbești?

Se oprește cu greu, aproape căzând. O prind de umăr ca să mă asigur că nu dă cu capul de pardoseală.

— N-am văzut nimic, o ia gura pe dinainte, smucindu-se din strânsoarea mea puternică.

Mă aplec peste umărul ei ca să fiu sigur că nu ne vede nimeni, dar coridorul e gol. Bun.

— Sigur, n-ai văzut. De asta ai fugit ca un copil prins cu mâna în borcanul cu dulciuri.

— Tehnic vorbind, tu ești cel cu mâna în borcanul cu dulciuri, ripostează ea, apoi își împreunează buzele, dându-și seama ce a recunoscut. Nu c-aș fi văzut ceva.

— Aha.

Ce e de făcut cu drăgălășenia asta? Ce păcat că trebuie s-o reduc la tăcere. Mă mut mai aproape. Ea face un pas într-o parte. Continui să merg până când ajunge cu spatele la zid. Mă aplec până când fruntea mea e la aproximativ un centimetru de a ei. Atât de aproape încât pot mirosi aroma de mentă din guma ei de mestecat.

Rezolvă chestia asta, a spus domnișoara Mann. Și are dreptate. Ce s-a întâmplat în sala aia de clasă trebuia să fie distractiv. Asta e tot ce mi-am dorit — să mă distrez, nu să distrug viețile oamenilor. A fost distractiv să fac ceva indecent și greșit. A fost distractivă ideea c-aș putea fi prins. Dar ca domnișoara Mann să-și piardă slujba și copilul ei să rămână fără un acoperiș deasupra capului? Asta nu-i deloc distractiv.

— Deci, încep pe o voce joasă.

— Ăă, Royal, nu-i așa? mă întrerupe fata.

— Da.

Nu sunt surprins că mă știe. Nu că mă dau mare, dar familia Royal a condus școala asta ani buni. Din fericire, eu am evitat orice rol de șef. Ella este responsabila din familia Royal acum. Eu sunt doar mâna ei dreaptă.

— Și tu ești?

— Hartley. Uite, jur, nu am văzut nimic.

Își ține mâna sus, de parcă ar jura că spune adevărul în fața unui public întreg.

— Dacă ar fi adevărat, n-ai fi fugit, Hartley.

Îi analizez numele în minte. Este unul neobișnuit, dar nu-mi sună cunoscut. Nici fața ei, de altfel. La Astor nu vezi multe fețe noi. Cei mai mulți dintre ticăloșii ăștia sunt pe aici de când mă știu.

— Serios. Sunt o maimuță.

Hartley își continuă pledoaria neconvingătoare, cu o mână peste ochi și alta lipită de gură.

— Când nu vezi nimic rău, nu spui nimic rău. Nu că ar fi rău ceea ce ai făcut. Sau ceea ce *poate* ai făcut. Nu c-aș fi văzut ceva. Rău sau bun.

Fermecat, îi pun mâna pe gură.

— Te bâlbâi.

— Emoții pentru că sunt la o școală nouă.

Își îndreaptă sacoul uniformei și-și ridică bărbia.

— Poate că am văzut ceva, dar nu e treaba mea, bine? Nu voi zice nimic.

Îmi încrucișez brațele, sacoul urcându-mi fix pe umeri. Ea arată de parcă ar fi gata să se lupte. Îmi place, dar flirtul cu ea nu va duce la rezultatele dorite. Îmi pompez niște răutate în voce, sperând că teama o va face să-și țină gura închisă.

— Faza e că nu te cunosc. Deci cum aș putea să te cred pe cuvânt?

Cuvintele răutăcioase funcționează, pentru că Hartley se panichează vizibil.

— Eu... eu nu o să zic nimic, repetă ea.

Brusc, mă simt prost. Ce fac aici, băgând în sperieți o fată ca ea? Dar apoi, în minte îmi apare expresia speriată a domnișoarei Mann. Domnișoara Mann are un copil, pe când Hartley este o simplă colegă bogată de la liceu. Face ea față unui mic avertisment.

— Da? Și dacă cineva — directorul Beringer, poate — întreabă despre asta?

Înclin capul ca și cum m-aș îndoi de ea, cu un ton din ce în ce mai amenințător.

— Ce s-ar întâmpla atunci, *Hartley*? Ce ai spune?

Capitolul 2

În timp ce Hartley se gândește la întrebarea mea, încerc s-o cataloghez. E o făptură mărunțică — probabil cu vreo treizeci de centimetri mai scundă decât mine care am 1,80 metri. Nu se prea poate lăuda cu sânii ei și poartă o pereche de mocasini chiar urâței. Încălțările sunt singurul lucru care nu e impus de codul vestimentar al școlii — singura expresie a individualității ce ni se permite. Băieții poartă de obicei tenisi sau bocanci Timberland. Majoritatea fetelor optează pentru ceva mai sofisticat, cum ar fi niște espadrile Gucci sau pantofi cu toc cui cu talpa roșie. Presupun că Hartley vrea să afirme că nu-i pasă deloc. Îmi place asta.

În rest, tot ce ține de ea e banal. Uniforma e standard. Are părul drept și lung. Fața nu-i e îndeajuns de uimitoare pentru a atrage atenția. Ella, de exemplu, e frumoasă de pică. Fosta mea, Claire, a fost recent numită debutanta anului. Fata asta, Hartley, are ochi mari ca-n desenele animate manga și o gură largă. Nasul ei se ridică cumva la vârf, dar niciuna din trăsăturile ei nu vor fi vreodată demne de *Revista Southern Living*.

Strâmbă din nas când, în sfârșit, răspunde.

— Ei bine, să ne gândim la ce am văzut *de fapt* acolo, bine? Vreau să spun... practic, am văzut o profesoară ridicând ceva de pe podea. Și un elev care, ăă, îi ținea părul dat la o parte, pentru ca ea să vadă mai bine. Era foarte drăguț. Și amabil. Dacă întreabă directorul Beringer, am să-i spun că ești un cetățean model și că ar trebui să te nominalizeze la titlul de studentul săptămânii.

— Serios? Asta ai de gând să spui?

Mă forțez să nu râd, dându-mi seama că asta ar distruge efectul atitudinii amenințătoare pe care trebuie s-o eman.

— Jur pe Dumnezeu.

Își ține o mânuță pe piept. Unghiile îi sunt scurte, lipsite de manichiura perfectă, etalată de majoritatea fetelor de la Astor.

— Sunt ateu, o informez.

Se încruntă.

— Ești dificil.

— Hei, nu sunt eu cel care se crede Peeping Tom[1].

— Suntem la școală! ridică ea vocea pentru prima dată. Ar trebui să pot trage cu ochiul în orice clasă am chef!

— Deci admiți că m-ai văzut, răspund, chinuindu-mă să nu zâmbesc.

— Bun. Acum înțeleg de ce trebuie să umbli cu o profesoară. Nicio fată normală n-ar vrea să aibă de-a face cu tine.

Odată cu izbucnirea ei exagerată, renunț la postura intimidantă pentru că nu-mi mai pot ascunde rânjetul.

— Nu vei ști până nu încerci.

Se holbează la mine.

---

[1] Personaj dintr-un film de groază, care folosea o cameră de luat vederi pentru a înregistra expresiile terifiate ale victimelor sale. (*N.r.*)

— Flirtezi cu mine acum? Nicio șansă.

— Niciuna, ha?

Îmi ling buza de jos. Da, flirtez, pentru că, oricât ar fi de banală, mă intrigă. Iar eu, Easton Royal, sunt predestinat prin legile universului să pun mâna pe toate lucrurile interesante. Un licăr de fascinație îi apare în privire. Durează o fracțiune de secundă, însă îmi dau întotdeauna seama când o fată crede că sunt sexy, când își imaginează cum ar fi să se combine cu mine. Hartley se gândește sigur la asta acum.

Haide, scumpo, cere-mi să ieșim. Fă-ți de cap. Mi-ar plăcea să văd cum o fată mă prinde metaforic și literal de boașe și-mi spune că mă vrea. Direct. Fără jocuri. Dar în ciuda întregii povești cu emanciparea femeilor, observ că majoritatea puicuțelor vor ca tipii să se țină după ele. Păcat.

— Bleah.

Dă să plece.

— Serios, Royal. Dă-te la o parte.

Îmi așez mâinile pe lemnul rece aflat de o parte și de cealaltă a capului ei, efectiv prinzând-o în capcană.

— Sau ce?

Ochii ăia cenușii licăresc, stârnindu-mi din nou curiozitatea.

— Oi fi eu micuță, dar am plămânii unei balene, deci, dacă nu te dai la o parte, am să scot afară din mine monstrul Kraken până când întreaga școală va apărea pe acest hol pentru a mă salva de tine.

O iau razna.

— Monstrul Kraken? Asta sună destul de pervers.

— Bănuiesc că orice sună pervers pentru tine, spune ea sec, dar cu un surâs afectat în colțul buzelor. Serios

vorbind, am deschis ușa aia doar pentru că încerc să mă transfer în clasa de analiză matematică a domnișoarei Mann. Dar am să vă păstrez micul secret, bine? spune, deschizând larg brațele. Deci ce alegi? Monstrul Kraken sau te dai la o parte?

Amenințările nu funcționează cu Hartley, în principiu pentru că nu cred că i-aș putea da curs vreuneia. Intimidarea fetelor nu e stilul meu — mai degrabă vreau să le fac fericite. Deci va trebui s-o cred pe cuvânt. Pentru moment, cel puțin. Hartley nu pare o turnătoare. Și, chiar dacă vorbește, pot nega tot. S-ar putea ca tata să aibă de subvenționat o altă bursă pentru a mă scoate din căcatul cu domnișoara Mann, dar deja a făcut asta pentru Reed și Ella. Cred că merit și eu o mică moștenire. Rânjind, mă dau la o parte.

— Ascultă, dacă vrei să te transferi la cursul de analiză matematică — gesticulez spre sala de la sfârșitul coridorului, îți recomand să vorbești cu ea acum. Știi tu... fac cu ochiul. Prinde-o cât e cu garda jos.

Îi pică fața.

— Spui c-ar trebui s-o șantajez? Să-i spun că-mi țin gura doar dacă-mi aprobă transferul?

Ridic din umeri.

— De ce nu? Trebuie să te gândești la tine, nu-i așa?

Mă studiază un moment îndelungat. Aș da orice ca să știu ce-i trece prin cap. Nu am nici cea mai vagă idee.

— Da, bănuiesc că da, murmură ea. Pe mai târziu, Royal.

Hartley trece ușor pe lângă mine. Mă furișez în spatele ei, urmărind-o cum bate la ușă și apoi intră în clasa domnișoarei Mann. O va șantaja? Cumva mă îndoiesc de asta, dar, dacă o face, transferul ei va fi aprobat într-o clipită; domnișoara Mann ar face orice pentru

a o împiedica pe Hartley să ne toarne. Chiar dacă am îndeplinit cu succes ordinul *de a rezolva chestia asta* (sau cel puțin cred că am făcut-o), rămân pe hol. Vreau să mă asigur că nu se întâmplă nimic rău între Hartley și domnișoara Mann. Așa că mă plantez în fața clasei, unde mă găsește prietenul și colegul meu de echipă, Pash Bhara.

— Tu, spune el, dându-și ochii peste cap. Trebuia să mă duci acasă cu mașina. Te-am așteptat jos vreun sfert de oră.

— Ah, rahat, omule! Am uitat, răspund, ridicând din umeri. Dar încă nu putem pleca — aștept pe cineva. Ești de-acord să mai stăm câteva minute?

— Da, e în regulă.

Vine și se așază lângă mine.

— Hei, ai auzit de noul coordonator de joc pe care încearcă ăștia să-l aducă?

— Serios?

Am pierdut primul nostru joc din sezonul ăsta vineri și, având în vedere cum joacă ofensiva noastră, ar trebui să ne obișnuim cu asta. Kordell Young, coordonatorul nostru nou, și-a spart rotula în al doilea meci, lăsându-ne baltă cu doi colegi mai mici care pot fi lejer numiți Tăntălăul și Gogomanul.

— Antrenorul crede că, din cauza accidentărilor și a altor chestii, avem nevoie de cineva.

— Are dreptate, dar cine ar veni aici după începerea sezonului?

— Se aude c-ar fi cineva de la North sau de la Bellfield.

— De ce de la școlile astea?

Încerc să-mi amintesc de conducătorii de joc de la ambele școli, dar nu-mi trece nimic prin cap.

— Au același tip de atac, bănuiesc? Băiatul de la Bellfield e mișto. Am petrecut cu el de câteva ori. Mai sobru, dar de treabă.

— Nu văd nicio problemă în asta. Mai multă băutură pentru noi, glumesc, dar încep să mă panichez.

Hartley e înăuntru de mult timp. I-ar lua doar cinci secunde domnișoarei Mann să-i treacă numele pe formularul de transfer.

Mă chiorăsc pe geamul mic al ușii, dar tot ce văd e ceafa lui Hartley. Domnișoara Mann nu se zărește. Ce durează atât? Nu se poate ca domnișoara Mann să nu aprobe instantaneu cererea lui Hartley.

— De acord.

Telefonul auriu al lui Pash îi vibrează în mână. Își verifică mesajul și apoi mi-l bagă în față.

— Ieși diseară?

— Poate.

Dar nu-l bag în seamă, de fapt. Mă întorc să mă uit încă o dată pe geamul de la clasa domnișoarei Mann. Pash observă de data asta.

— Omule, serios? Domnișoara Mann? întreabă cu sprâncenele arcuite. Deja te-ai săturat de fetele de la Astor? Putem lua avionul tatălui tău spre New York. Abia a început Săptămâna Modei și orașul va fi plin de fotomodele. Sau putem aștepta să ajungă noul coordonator și să ne cupleze cu ceva localnice.

Îmi face cu ochiul și îmi dă una cu cotul.

— Deși nimic nu se compară cu a face ceva interzis, nu-i așa?

Iritat că a ghicit, îi răspund ferm.

— Te înșeli. E prea bătrână.

— Atunci despre cine e vorba?

Pash încearcă să tragă cu ochiul pe după mine, în timp ce mă chinui să-i blochez calea.

— Nimeni. E o tipă înăuntru și aștept să plece ca să fiu sigur că lucrarea mea e corectă.

— Lucrările sunt online, spune el inutil.

— Ah, ai dreptate.

Dar nu mă clintesc.

În mod firesc, Pash devine și mai intrigat.

— Cine e înăuntru? mă provoacă el, încercând să mă dea la o parte pentru a trage cu ochiul.

Decid să mă dau la o parte și să-l las să spioneze, pentru că altfel n-o să înceteze să mă bată la cap. Pash își lipește nasul de geam, se uită îndelung și concluzionează:

— Oh. Deci *ești* aici ca s-o vezi pe domnișoara Mann.

— Am spus asta deja...

Dar acum sunt confuz, de ce i-a luat așa puțin să creadă că nu Hartley e ținta interesului meu? Își verifică din nou telefonul.

— Bine, deja e plictisitor. Ne vedem jos în parcare.

În timp ce se îndepărtează, începe să mă roadă curiozitatea.

— De ce nu pentru cealaltă fată? strig după el.

Se întoarce și spune mergând cu spatele:

— Pentru că nu e genul tău.

— Care e genul meu?

— Sexy. Sexy, cu forme. Sexy, repetă el înainte să dispară după colț.

— Oau, remarcă o voce seacă. Sunt devastată că prietenul tău mă consideră neatrăgătoare și plată.

Sar aproape un metru jumate în sus.

— *Iisuse*. Poți să faci puțin zgomot când te miști?

Hartley se încruntă la mine și-și ajustează breteaua ghiozdanului pășind în față.

— Asta primești când dai târcoale la ușă. De ce mai ești aici, totuși?

— Ai rezolvat tot? întreb, poticnindu-mă în spatele ei.

— Da, răspunde cu o grimasă. Bănuiesc că și-a dat seama că eu v-am văzut, pentru că în mod stânjenitor, a fost de acord să facă tot ce am cerut. Mă simt prost.

— N-ar trebui. Profa a făcut o greșeală și acum plătește pentru ea.

Am dorit să fac o glumă, dar a sunat a nesimțire, și-mi dau seama de asta în momentul în care Hartley se încruntă puternic la mine.

— Nu și-a făcut de cap de una singură, Royal.

— Nu, dar ar fi fost excitant, încerc să glumesc din nou, dar e prea târziu.

— Mă rog, spune Hartley, după care deschide ușa coridorului și se strecoară prin ea. În orice caz, mi-am terminat treaba aici. A fost o plăcere să vorbesc cu tine.

Mă grăbesc după ea, urmărind-o practic pe scări.

— Oh, revino-ți, nu fi așa. Abia începem să ne cunoaștem. Ne împrieteneam.

Pufnetul ei răsună pe casa scării.

— Nu făceam asta, nici n-o vom lega vreodată — *prietenia*.

Grăbește ritmul, făcând doi pași deodată pentru a scăpa de mine cât mai repede.

— Niciodată? De ce așa categoric? Ar trebui să mă cunoști. Sunt fermecător.

Se oprește, cu mâna pe balustradă, cu picioarele gata s-o ia la goană.

— Ești fermecător, Royal, asta e problema.

Și, cu asta, o ia la sănătoasa pe scări.

— Dacă voiai să-mi diminuezi interesul, nu ai ales calea potrivită, îi spun, retrăgându-mă.

Fundul ei arată apetisant sub fusta plisată a uniformei de la Astor Park.

Abia când ajunge de cealaltă parte a culoarului, se oprește ca să mă privească amuzată.

— Ne mai vedem, Royal.

Cu un mic salut din mână, iese pe ușile mari de stejar. Privirea îmi rămâne ațintită pe corpul ei minion și mă trezesc surâzând spre nimeni și nimic.

Dah...

Cred c-am să i-o trag fetei ăsteia.

Capitolul 3

— Ella mi-a zis că astăzi ți-ai făcut de cap cu o profesoară, îmi spune fratele meu la telefon, câteva ore mai târziu.

Îmi țin telefonul între umăr și ureche, în timp ce-mi dau jos slipul și-l las să cadă pe podeaua dormitorului. Am petrecut ultima oră în bazin întrecându-mă cu fratele meu, Gideon. Gid e înotătorul familei, dar nu mi-am putut-o scoate pe Hartley din cap de când am ajuns acasă. Trăgeam speranță că vreo douăzeci-treizeci de ture de bazin o să mă calmeze. Nu m-a ajutat deloc. Încă mai am gânduri indecente despre fata aia, iar acum sunt și ud, și irascibil.

— Easton, mormăie Reed. Ești acolo?

— Sunt aici.

— Ai făcut ceva cu profesoara ta sau nu?

— Mmm-hmmmm, am făcut. Și ce? răspund frivol. M-am mai cuplat cu profe înainte.

— Da, dar ești în ultimul an acum.

— Și ce?

— Maturizează-te. Ella își pierde mințile făcându-și griji pentru tine.

— Ar trebui să se gândească mai mult dacă îi ești fidel.

E o liniște de mormânt în timp ce Reed se abține să nu urle la mine. Sigur îl mănâncă limba. Mă strâmb spre telefon.

— Oricum, mersi c-ai sunat, bătrâne. E drăguț să știu că pot conta pe Ella să mă toarne în caz c-o dau în bară.

— East, spune pe un ton dur, care apoi se înmoaie. Îi pasă de tine, atâta tot. Tuturor ne pasă.

— Oh, mă simt atât de iubit, îi răspund dându-mi ochii peste cap, după care înșfac o pereche de jeanși din sertarul dulapului și mi-i trag pe mine. Am terminat, Reed? E gata cina.

— Nu, nu am terminat, spune el și chiar dacă pot închide ușor telefonul, aștept instinctiv ca el să continue pentru că e fratele meu mai mare și m-am luat mereu după el. Cum merge treaba cu noul coordonator de joc?

— Nu merge. Genunchiul ăla fracturat e mai rău decât credeam — nu mai joacă sezonul ăsta. Și cei doi care-i țin locul sunt în clasa a zecea și nu pot pasa decent nici dacă viața lor ar depinde de asta.

— Căcat.

— Dap. Habar nu aveam că poate fi așa praf cineva de la Astor care face sport. De ce nu l-au picat pe Wade pur și simplu?

— Oricum ar fi plecat. Val e distrusă?

— Nu, a zis că el era oricum tipul care o consola. În plus, nu crede că băieții sunt fideli când cuplurile locuiesc la distanță.

N-o poți învinui. Primul ei prieten a înșelat-o de cum a pus piciorul în campusul facultății.

Suspinul lui Reed îmi răsună în ureche.

— Știu. A avut parte doar de experiențe urâte. Sper să n-o molipsească și pe Ella cu atitudinea ei. Fii cu ochii pe asta, bine?

— Nu se poate. N-am niciun chef s-o păzesc pe Val Carrington. În plus, e responsabilitatea ta să te asiguri că Ella e fericită. Nu a mea.

Închid înainte să apuce să adauge ceva. Când vine vorba de noi doi, Reed e cel care a spus mereu lucrurilor pe nume, dar acum nu mai e aici. E la facultate, unde evoluează ca ultim apărător pentru una dintre cele mai bune echipe de fotbal universitare din țară. Are o iubită care-l adoră și o viață nouă.

În timp ce eu sunt blocat aici, în Bayview. Literalmente blocat. Tata i-a zis tipului de la aerodrom că n-am voie să zbor. Spune că trebuie să demonstrez că sunt serios și responsabil. E ultimul meu an de liceu — ce sens are să fiu serios și responsabil? În plus, n-am de gând să pilotez beat. Sunt mai deștept de-atât, dar el nu mă crede. Dar deși îmi permit să cumpăr ceva micuț și elegant, cum ar fi o Cessna, nu am îndeajuns de mulți bani pentru a-i plăti pe controlorii de trafic aerian. E o situație de rahat și îmi strică mereu dispoziția.

Sunt captiv în aceleași prostii — printre care se numără coborâtul scărilor ca să iau cina în familie, o tradiție care a luat sfârșit odată cu moartea mamei și a reînceput când tata a adus-o pe Ella să locuiască împreună cu noi. După ce tatăl biologic al Ellei, Steve O'Halloran, a fost arestat pentru crimă, cinele astea în familie au devenit obligatorii. Nu putem lipsi de la ele, nici măcar atunci când e evident că nimeni nu are chef să petreacă acest timp prețios cu familia. Cum ar fi, de exemplu, în seara

asta. Toți suntem cu mintea în altă parte. Gemenii, Sebastian și Sawyer, sunt extenuați de-a binelea, probabil de la un antrenament dur de hochei pe iarbă. Ella pare îngândurată. Tata pare ostenit.

— Nu ai găsit nicio cămașă în șifonierul ăla mare al tău? întreabă tata politicos.

De când Ella s-a alăturat familiei noastre, Callum Royal și-a perfecționat privirea de Tată Dezaprobator. Nu i-a păsat niciodată ce purtăm sau cum ne îmbrăcăm, dar acum ne controlează mereu. Mă holbez în jos la pieptul meu gol, apoi ridic din umeri.

— Vrei să urc și să caut una?

Scutură din cap.

— Nu, am așteptat destul după tine. Ia loc, Easton.

Mă așez. Mâncăm pe terasa cu vedere la piscina imensă, în formă de rinichi. E o noapte călduroasă și briza e plăcută. Masa arată, totuși, destul de goală doar cu noi cinci. E ciudat acum, când atât Gid, cât și Reed sunt plecați.

— Ești cam palid, glumește Sawyer.

Deși e geamănul mai mic, e capul răutăților; Seb a spus cândva că-l lasă astfel pe Sawyer să se simtă mai bine, pentru că e ultimul născut. Seb e tăcut, dar are un simț al umorului dat dracu'.

Seb se strâmbă.

— E din cauza pectoralilor. A lipsit de la ziua exercițiilor pentru piept, de-aia e palid și slab.

— Nenorociți mici. Vă arăt eu cine e mic și slab.

Zâmbind, mă ridic pe jumătate din scaun și-mi agit pumnul către cele două javre.

— Am scos din mine căcați mai mari decât voi.

— Da, mă rog, suntem doi la fel și...

— În regulă, ajunge, intervine tata precipitat înainte ca Sawyer să treacă în revistă starea stomacului său și al fratelui său. Se răcește mâncarea.

Remarca despre mâncare e suficientă pentru a ne capta atenția. Menajera noastră, Sandra, a pregătit cartofi copți, morcovi cu usturoi și o tonă de costițe la grătar în sos barbecue. Eu și gemenii ne înfruptăm ca niște animale ce suntem, pe când tata și Ella nu se grăbesc, discutând în timp ce mănâncă.

— ... poate va trebui să depui mărturie la procesul lui Steve.

Nu sunt prea atent, dar când este vorba despre Steve O'Halloran, devin numai ochi și urechi. Zilele astea, tata se forțează să nu-l aducă pe Steve în discuție când Ella e prin preajmă. Pe scaunul său, spatele Ellei devine mai rigid decât catargul de pe peluza din față de la Astor Park.

— Credeam că avocații au spus că mărturia lui Dinah e suficientă.

Dinah e scorpia de nevastă a lui Steve, ceea ce o face scorpia de mamă vitregă a Ellei.

— Cel mai probabil, nu vei fi chemată în boxa martorilor, o asigură tata. Dar când am vorbit cu procurorul la telefon azi-dimineață, a menționat că deocamdată asta e o posibilitate. Am adus asta în discuție fiindcă nu vreau să fii luată pe nepregătite dacă se întâmplă.

Ella rămâne încordată. Are dreptate să fie supărată. Gemenii afișează aceeași mutră dezgustată. Steve a fost acuzat de crimă acum câteva luni, dar nu a petrecut nicio secundă după gratii. Și-a plătit cauțiunea de cinci milioane de dolari, a înmânat autorităților pașaportul și permisul de zbor și, din nefericire, a respectat termenii eliberării sale preventive. Banii și avocații buni înseamnă că nu

petreci o zi la închisoare până când nu ești condamnat și poate nici măcar atunci. Avocatul tatei spune că, atâta timp cât judecătorul e convins că Steve nu reprezintă un pericol public major, e liber ca pasărea cerului.

Întreaga chestie cu nevinovăția până la proba contrarie e o mare tâmpenie, dacă mă întrebați pe mine. Știm cu toții că e vinovat, și ne scoate din sărite faptul că Steve nu e la închisoare pentru ce a făcut. Nu doar c-a omorât o femeie, dar nici nu și-a recunoscut fapta atunci când polițiștii au încercat să dea vina pe Reed. Slavă Cerului, victima a fost Brooke Davidson, vipera nenorocită care a încercat să-mi distrugă familia, totuși... Brooke era o scorpie, însă nu merita să moară.

— Hei, tată? spune Sawyer precaut.

Tata își mută privirea către fiul său mai mic.

Ce e?

Când începe procesul lui Steve...

Sawyer se oprește preț de o secundă.

— O să iasă la iveală toate lucrurile despre Steve și, ăă... renunță și tace mâlc, lăsând propoziția neterminată.

Nu o termină nimeni în locul lui, dar mutrele tuturor, inclusiv a mea, devin tensionate. Seb se întinde și scutură umărul fratelui său. Tata ia mâna Ellei într-a lui. Ea își închide ochii și respiră de câteva ori ca să se liniștească.

Îmi urmăresc familia în timp ce cu toții încearcă să-și tină emoțiile în frâu. Urăsc să mă gândesc la mama zilele astea. După ce Steve a ucis-o pe Brooke, a ieșit la iveală faptul că mama l-a înșelat pe tata cu tatăl Ellei. Ce căcat de incest. Faza e că nici măcar nu pot fi ofticat pe mama că l-a înșelat. Tata a lipsit prea mult din viața noastră. S-a concentrat prea mult pe Atlantic Aviation, afacerea

familiei, și cât timp a fost departe pentru perioade lungi de timp, Steve i-a băgat mamei în cap ideea că tata o înșală.

Dar sunt furios pe ea că a murit, că a luat acele pastile. Reed spune că nu pot fi aceleași pastile pe care le-am adunat în camera mea, dar nu știe cu certitudine. Eram dependent de Adderall și oxy pe vremea aia. Rețeta mea a fost perfect legală la început, dar când am început să am nevoie de mai mult, strânsesem provizii deja pregătite la școală. Cel care mă aproviziona cu Adderall a sugerat să iau niște oxy ca să mă eliberez. A avut dreptate. M-a ajutat mult, dar starea aia nu a durat.

Când mama mi-a găsit provizia și m-a amenințat că mă trimite la dezintoxicare dacă nu mă potolesc, am promis să mă îndrept. Și nu m-am întrebat ce a făcut cu pastilele. I-am înmânat sticluțele fiindcă eram un băiat de cincisprezece ani care și-ar fi tăiat mâna dacă ea fi cerut-o. Atât de mult o adoram.

E posibil să-mi fi ucis mama. Reed pretinde că n-am făcut-o, dar normal că spune asta. Nu mi-ar zice niciodată în față că eu am omorât-o. Sau, mai bine zis, că dependența mea a făcut-o. Mai e vreo îndoială că sunt un ratat autodistructiv? Nu mai sunt pe pastile acum. Supradoza mamei m-a speriat de moarte și le-am promis fraților mei mai mari că n-o să mă mai ating de căcatul ăla vreodată. Dar dependențele nu dispar. Înseamnă că trebuie să-mi hrănesc setea în alt fel, prin metode mai sigure — alcool, sex și violență. Astăzi cred că am să aleg violența.

— Easton.

Ella îmi studiază chipul cu îngrijorare.

— Ce-i? întreb, căutându-mi paharul cu apă.

Subiectul conversației nu mai e procesul, slavă Cerului. Dintre toate lucrurile posibile, tata și gemenii poartă acum o discuție animată despre fotbal. Nu ne-a plăcut niciodată fotbalul. Uneori, mă întreb dacă gemenii fac cu adevărat parte din familia Royal. Joacă hochei pe iarbă, se uită la fotbal, nu le plac luptele și zborul nu-i interesează deloc. Cu toate astea, au trăsăturile mamei și ochii albaștri de Royal.

— Zâmbești, mă acuză Ella.

— Și? E ceva rău în a zâmbi?

— E unul dintre zâmbetele tale care ascund un strop de violență.

Aruncă o privire pe deasupra mesei ca să se asigure că tata nu ne bagă în seamă. Apoi șuieră printre dinți:

— Te lupți în seara asta, nu-i așa?

Îmi trec limba de-a lungul buzei de jos.

— Oh, da.

— Oh, East. Te rog, nu. E prea periculos, spune strângând din buze îngrijorată și știu că-și amintește de clipa în care Reed a fost înjunghiat la una dintre luptele alea.

Dar aia a fost o pură întâmplare, fără vreo legătură cu lupta propriu-zisă. Daniel Delacorte, un vechi dușman, a angajat pe cineva ca să-l elimine pe Reed.

— Nu se va mai întâmpla așa ceva, o asigur.

— N-ai de unde să știi.

Ochii albaștri îi strălucesc hotărâți.

— Vin cu tine.

— Nu.

— Ba da.

— Nu, ridic vocea și privirea ascuțită a tatei se mută înspre noi.

— De ce vă certați? întreabă suspicios.

Ella surâde afectată, așteptând să răspund eu. Futu-i. Dacă o să continui cearta cu ea, îi va spune că mă duc la docuri și știm amândoi că tatei nu-i mai place acea idee, de când Reed a fost înjunghiat acolo.

— Eu și Ella nu ne putem decide ce film să urmărim înainte de culcare, mint. Ea vrea o comedie romantică. Eu vreau orice în afară de asta.

Gemenii își dau ochii peste cap. Se prind când cineva minte. Dar tata mă crede. Râsul lui puternic străbate întreaga terasă.

— Las-o baltă, fiule. Știi că femeia obține mereu ce vrea.

Ella se holbează la mine.

— Da, Easton. Mereu obțin ce vreau.

Când mă ridic să-mi umplu paharul, vine după mine.

— Am să mă țin după tine ca o lipitoare. Și când vei merge la luptă, am să fac cel mai mare scandal pe care l-ai văzut vreodată. Nu vei mai putea să-ți arăți mutra acolo niciodată.

— Nu vrei mai bine să ți se pună pata pe gemeni? mă plâng.

— Nu. Tu ai atenția mea unică și totală.

— Probabil că Reed e în al nouălea cer fiindcă nu se mai află sub papucul tău.

O aud oftând și-mi ridic privirea spre ea. Văd cum pălește brusc. Oh, căcat.

— Nu voiam să zic asta. Știi că nu poate sta departe de tine.

Pufnește.

— Serios. Am vorbit cu el la telefon înainte de cină și se plângea de cât de mult îi lipsești.

Tăcere.

— Îmi pare rău, spun și chiar îmi pare. Mi-o ia gura pe dinainte. Știi asta.

Ella ridică din sprânceană.

— Ar trebui să stai acasă ca să te revanșezi față de mine.

Șah. Mat.

— Bine, doamnă.

Supus, o urmez înapoi la masă.

— Renunți fără să lupți? bombăne Sawyer când ne așezăm.

— Mai c-a plâns.

— Futu-i.

După desert, o înghiontesc pe Ella cu piciorul și le fac semn gemenilor. Ella face semn înapoi și se întoarce spre tata.

— Eu și Easton avem teme la analiză matematică, Callum. Te superi dacă plecăm?

— Nu, firește că nu, spune, făcându-ne cu mâna.

Eu și Ella ne retragem înăuntru, lăsându-i pe gemeni să curețe masa. Aveam angajați care făceau asta în locul nostru, dar tata i-a concediat pe toți de când a murit mama. Au rămas doar Sandra, care ne gătește, și șoferul lui, Durand. Mai sunt câteva menajere care vin aici de câteva ori pe săptămână, dar nu locuiesc cu noi.

În timp ce eu și Ella îi lăsăm în urmă, Sawyer și Seb bombăne c-o să întârzie la întâlnirea cu Lauren, fata cu care ies. N-am pic de simpatie pentru ei. Cel puțin ei au planuri pentru diseară, nu stau acasă.

Odată ajuns la etaj, mă fac comod în patul meu uriaș și dau drumul la TV. Campionatul de fotbal nu a început încă, deci nu joacă nimeni luni seara. ESPN difuzează evenimentele importante din presezon, dar nu sunt

atent. Sunt prea ocupat să-mi parcurg agenda telefonică. Găsesc persoana pe care o caut și o sun.

— Sal', Royal, se aude tonul baritonal al lui Larry.

— Sal', fraiere, spun voios.

Lawrence „Larry" Watson este un jucător în apărare de vreo sută de kile, un tovarăș de treabă și cel mai mare obsedat de calculatoare pe care-l cunosc.

— Am nevoie de o favoare.

— Bagă.

Larry e cel mai relaxat om din lume. E mereu gata să ajute un prieten, mai ales dacă își poate pune în valoare calitățile de hacker în acest timp.

— Încă mai poți intra în sistemul de bază de la Aston Park? Am o pereche de Tokyo 23 nou-nouți în cutia lor.

— Acei Air Jordan 5 care au fost lansați doar în Japonia?

Mai are puțin și plânge. Larry este un colecționar împătimit și și-a dorit mereu perechea asta de încălțări cumpărată de taică-meu în timpul unei excursii de afaceri în Tokyo.

— Chiar ăia.

— Ce vrei? Încă nu s-au afișat notele.

— Doar câteva informații legate de o studentă. Nume complet, adresă, număr de telefon, chestii de genul ăsta.

— Omule, astea sunt niște date generale de contact. Ai auzit vreodată de Google?

— Nici măcar nu știu numele de familie al fetei, boule.

— E o fată, eh? îmi râde în ureche. Sunt șocat. Easton Royal vrea să marcheze.

— Mă poți ajuta sau nu?

— Care îi e prenumele? Poate o cunosc.

— Hartley. E în clasa a XII-a. N-are nici măcar un metru cincizeci. Plete lungi, negre. Ochi cenușii.

— Oh sigur, spune Larry într-o clipită. O știu. E cu mine la ora de Științe Politice.

Ciulesc urechile.

— Da? Îi știi numele de familie?

— Wright.

Îmi dau ochii peste cap la telefon.

— Right în sensul că știi sau riiiiiiiight în sensul de ce-aș vrea să aflu?[2]

— Wright.

— Nu mai pot de nerăbdare. *Right* ce?

O explozie puternică de râs se aude la telefon.

— *Wright*, șuieră Larry printre chicoteli. W-R-I-G-H-T. Numele ei este Hartley Wright. *Doamne, omule,* ești atât de prost.

— Oh. OK, sunt prost. Scuze, omule. Am înțeles. Hartley Wright. Mai știi altceva despre ea? Ai numărul ei de telefon?

— De ce să-l am, frățioare? Sunt cu Alisha, spune Larry iar, pe tonul lui de *Ești de pe planeta proștilor*? Dă-mi cinci minute. Te sun eu.

Închide. Pierd vremea uitându-mă la ultimele știri sportive. Au trecut aproape zece minute, nu cinci, când telefonul îmi bipăie în mână. Mă uit la ecran, rânjesc larg și-i trimit lui Larry un mesaj scurt.

Ești cel mai tare

Știu, răspunde el.

Aduc încălțările mâine

Într-o clipită, examinez informațiile pe care mi le-a trimis Larry. Includ un număr de telefon, o adresă și un link spre un articol din *Bayview Post*. Apăs pe URL

[2] Joc de cuvinte intraductibil: *right* în engleză poate avea înțelesul de corect, a avea dreptate, sigur ș.a. A se citi la fel ca *Wright*. (*N.t.*)

și descopăr că tatăl lui Hartley, John Wright, a candidat pentru postul de primar cu câțiva ani în urmă, dar a pierdut cursa. Tot potrivit articolului, domnul Wright e adjunctul procurorului districtual din Bayview County.

Încerc să-mi amintesc ultima dată când am fost într-o sală de judecată. A fost atunci când acuzațiile de omor ale lui Reed au fost retrase, urmate de audierea lui Steve. Numele procurorului era cumva „Wright"? Nu. Era... Dixon sau așa ceva. Și sunt aproape convins că era procuror plin, nu adjunct.

Străbat articolul până când dau peste o fotografie a familiei Wright. Pozând în fața unei vile sudiste imense, John Wright poartă un costum gri și are petrecut brațul în jurul unei mămici sexy care, potrivit textului, pare a fi soția lui, Joanie. Cele trei fiice ale cuplului stau lângă mama lor — toate i-au moștenit părul tuciuriu și ochii cenușii. Hartley pare să fie fiica mijlocie. Arată cam de paisprezece ani în poză și mă holbez la coșul extrem de proeminent de pe fruntea ei.

Scotocesc prin rucsacul meu înainte de a-mi da seama ce fac. Îmi scot caietul ce conține toate notițele mele de la analiza matematică. Hartley a ratat cam o săptămână de cursuri, deci asta înseamnă că e cu o săptămână în urmă. Când va apărea la școală mâine, va fi complet pierdută... dar poate există cineva îndeajuns de drăguț care să-i spună tot ce a pierdut. Vreau să zic, măcar atât ar putea face cineva, nu-i așa?

Îmi trag pe mine un tricou lălâu și mă furișez în biroul de sus pe care-l împart cu frații mei și cu Ella, conștient că acționez ca un fraier disperat. Nu e nevoie să fac copii după caiet. Nu mai suntem în zilele de odinioară. Pot pur și simplu să pozez notițele de calcul folosind aplicația de

scanat de pe telefonul meu și să i le trimit direct lui Hartley. La urma urmei, acum am numărul ei. Dar nu. Trag notițele la copiator, apoi capsez foile și le îndes într-un dosar găsit într-unul dintre sertarele biroului.

— Unde mergi? mă interceptează Ella chiar când părăsesc biroul.

Își mijește ochii albaștri, iar glasul îi e plin de neîncredere.

— Îi duc temele unui prieten.

Arăt dosarul, apoi îl deschid astfel încât sora mea băgăcioasă să vadă că acesta conține, pe bune, niște teme.

— La opt seara?

— Opt seara? râd batjocoritor. Futu-i. Ce târziu e! Ar trebui să mergem la culcare!

— Nu mai țipa la mine, mormăie Ella, dar se abține să nu râdă.

În cele din urmă, îi iese o chicoteală înfundată.

— Bine, devin ridicolă.

— Dap.

Mă strânge de braț.

— Dar după aceea nu te duce la docuri, bine? Promite-mi asta.

— Promit, spun serios și apoi o întind înainte să mă mai ia la rost pentru asta.

Drumul spre casa lui Hartley nu e lung; Bayview nu e prea mare. Familia Wright locuiește pe insulă, în conacul acela din poza articolului. E o casă frumoasă. Nu așa de mare ca a mea, dar la urma urmelor, familia Wright nu e familia Royal. Sunt cam la o sută de metri distanță de reședința Wright, când un Rover negru bine cunoscut iese derapând dintr-o curbă periculoasă. Claxonez. Sawyer îmi face semn fericit de pe scaunul șoferului, în

timp ce Sebastian își ține degetele ca pe niște coarne de drac. Nenorociții ăștia doi. Pe scaunul din spate e Lauren, care bănuiesc că stă pe undeva prin preajmă.

Parchez în fața casei lui Hartley. Palmele îmi sunt ciudat de lipicioase când mă dau jos din camionetă, așa că le șterg de partea din față a jeanșilor mei rupți. Apoi mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să-mi schimb hainele înainte să vin aici. Nu fac o impresie tocmai bună, prezentându-mă într-un tricou jerpelit și cu jeanșii rupți, mai ales când s-ar putea să dau peste familia lui Hartley. Pe de altă parte, ce-mi pasă dac-o impresionez pe Hartley sau pe membrii familiei ei? Vreau să i-o trag gagicii, nu s-o cer în căsătorie. Mama lui Hartley e cea care deschide ușa din față după ce apăs soneria. O recunosc din poză.

— Bună, mă salută ea, cu o voce mai degrabă rece. Cu ce te pot ajuta?

— Bună. Ăă...

Mut dosarul dintr-o mână transpirată în cealaltă.

— Sunt aici ca să, ăă...

Futu-i. A fost o idee tâmpită. Ar fi trebuit pur și simplu să-i trimit o poză cu abdomenul meu sau ceva de genul ăsta. Ce fel de idiot apare la ușa cuiva neanunțat...

Nu. La naiba cu toată îndoiala asta de sine. Sunt Easton Royal, un tip dat naibii de șmecher. De ce trebuie să fiu nesigur? Așa că-mi dreg vocea și vorbesc din nou, de data asta clar și încrezător.

— Sunt aici ca s-o văd pe Hartley.

Ochii lui Joanie Wright se măresc.

— Oh, chițăie ea, apoi privește agitată peste umăr.

Nu văd la cine se uită — la Hartley? Stă oare ascunsă, făcându-i semne mamei ei să scape de mine? Doamna Wright se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău, spune ea și tonul ei a devenit din nou glacial. Hartley nu e aici. Cine sunteți?

— Easton Royal, spun și-i arăt dosarul. Am niște notițe la matematică pentru ea. Să vi le las dumneavoastră?

— Nu.

— Nu? îmi încrețesc fruntea. Atunci ce să fac cu...

Nu apuc să-mi termin propoziția. Mama lui Hartley îmi trântește ușa în nas.

Capitolul 4

Pentru că m-am culcat devreme și nu mă doare nimic fiindcă nu m-am bătut, mă trezesc chiar la timp în dimineața următoare. Pentru prima dată, reușesc să beau o cafea și să înfulesc un covrig la micul dejun. La școală, mă opresc la dulăpiorul lui Larry și lovesc lacătul cu mâna. Când se deschide, arunc perechea de ghete înăuntru. Apoi mă duc la vestiare. În mod neobișnuit, nici măcar n-am întârziat la antrenamentul de la șase dimineața. Colegii mei punctează această ocazie rară începând să aplaude când intru.

— Doamne sfinte! exclamă Larry. E șase fără zece și Royal e aici.

Cineva râde pe înfundate.

— Bănuiesc că a înghețat iadul.

— Poate a pierdut un pariu, se bagă cineva.

Îmi dau ochii peste cap și mă duc spre dulapul meu. Îl zăresc pe antrenorul Lewis aproape de ușa sălii de sport, vorbind cu un tip înalt, tuns periuță.

Chiar dacă am ajuns cu zece minute mai devreme, tot sunt ultimul venit. Antrenorul aplaudă când mă vede și spune:

— Bun. Suntem aici cu toții.

Mă holbez la Connor Babbage, care se sprijină de dulapul lui, și-i fac discret semn spre noul prieten al antrenorului.

Connor ridică din umeri, ca și cum ar spune *habar n-am cine e ăla.*

Antrenorul face un pas în față.

— Băieți, el e Brandon Mathis — tocmai s-a transferat la Astor de la Bellfield Prep. El e noul nostru conducător de joc.

Toată lumea din încăpere — inclusiv eu — respiră ușurată. Nimeni nu le aruncă nici măcar o privire de consolare celor două rezerve din clasa a zecea. Deja au demonstrat că sunt absolut inutili și par la fel de ușurați la aflarea veștilor.

— Mathis, latră antrenorul. Ai ceva de spus noii tale echipe?

Noul tip ne zâmbește tuturor. Înalt, arătos și prietenos? Deja îmi pot închipui chiloții fetelor de la Astor căzând pe podea.

— Doar că abia aștept să vă cunosc pe toți și să luăm trofeul ăla acasă.

Câțiva jucători dau din cap aprobator. Eu, eu încă îl cercetez pe Mathis din priviri. Ochii antrenorului se mută asupra mea.

— Ce zici, Royal? Ești de acord cu schimbarea asta?

Acum că Reed a absolvit, sunt liderul incontestabil al apărării. Dacă-i urez bun-venit lui Mathis, ceilalți băieți o să-mi ia exemplul. Antrenorul știe asta.

— Oh, domnule antrenor, uitați-vă la dumneavoastră, chiar vă pasă de meschinele mele sentimente.

Șterg o lacrimă inexistentă.

— Sunt mișcat.

— Nu dau doi bani pe sentimentele tale, copile. Pur și simplu știu cât de dificili sunteți voi, Royalii.

Își arcuiește sprâncenele stufoase.

— Dar nu o să faci probleme azi, nu-i așa, Royal? O să-i urezi bun-venit noului coordonator cu brațele deschise, corect?

Mă prefac că reflectez.

— Royal, amenință el.

Îmi scapă un rânjet.

— Neah, n-o să creez probleme.

Îmi deschid larg brațele și mă apropii de Mathis.

— Vino-ncoace să te îmbrățișez, uriașule.

Câțiva dintre colegii mei se hlizesc. Mathis pare șocat.

— Ăă. Da. Nu sunt un fan al îmbrățișărilor.

Brațele îmi cad pe lângă corp.

— La naiba, domnule antrenor, i-am urat bun-venit cu brațele deschise — *literalmente* — și el m-a respins.

Babbage izbucnește în râs. Antrenorul oftează.

— E un fel de a spune, copile. Strânge-i blestemata de mână odată.

Râzând, fac un pas în față și bat palma cu a lui Mathis.

— Mă bucur că ești aici, îi spun. Sincer. Avem nevoie disperată de un coordonator care să fie în stare să paseze afurisita aia de minge.

— Mă bucur să fiu aici, răspunde el.

Antrenorul aplaudă din nou.

— În regulă, băieți, schimbați-vă și trageți de fiare.

Îmi dau jos uniforma de la Astor Park. Dominic Warren e în spatele meu, punându-și o pereche de pantaloni scurți de baschet.

— Tu, Mathis, strigă Dom din partea cealaltă a camerei. Cum stă treaba cu codițele la Bellfield?

— Codițele? repetă noul nostru coordonator de joc.

— Da, codițele. Știi tu. Gagicile.

Dom sare de pe bancă și se apleacă pentru a-și lega tenișii.

— Mă gândesc să-mi găsesc o fată de la Bellfield — m-am săturat de gagicile astea de la Astor.

Mathis rânjește.

— Hei, din ce am văzut până acum, fetele de la Astor sunt bune rău.

— Da, atrag privirile, aprobă Dom. Dar au niște bețe înfipte în fund. Tații lor sunt miliardari, înțelegi? Multe din ele se poartă de parcă ți-ar face o favoare că vorbesc cu tine.

— Nu toate au un băț înfipt în fund, dezaprob eu, gândindu-mă la Ella și Val, două dintre cele mai mișto fete pe care le știu.

Aș adăuga-o și pe Hartley pe listă, doar că n-o cunosc prea bine încă. Mama ei, totuși, cu siguranță a fost mai mult sau mai puțin arogantă seara trecută. Ce dracu' a fost cu femeia aia? Am cunoscut multe târfe bogate, pedante și afurisite, dar chiar și cea mai snoabă dintre ele are un minimum de bune maniere. Suntem din sud, pentru numele lui Dumnezeu. Ești poftit înăuntru și insultat la o ceașcă de ceai îndulcit sau la o felie de tort. Nu ți se trântește așa ușa în nas. Dom își dă ochii peste cap.

— Ăsta e un alt lucru pe care ar trebui să-l știi, îi spune lui Mathis. Royal, aici de față, s-a cuplat cu toate fetele de la școala asta.

— Sunt un armăsar, confirm, punându-mi încălțările de sport. Stai pe lângă mine, fundașule, și ai să ai parte de sex fără probleme.

*

Chicotind, Mathis se îndreaptă spre mine.

— Oau, mersi, Royal — ăsta e numele tău?

— Easton Royal, zic.

— Pe care-l preferi?

— Pe oricare. Tu ce preferi — Mathis sau Brandon?

— Bran, de fapt.

— Bran? Chestia aia din cereale care te face să te caci?[3]

Mathis își lasă capul pe spate râzând.

— Da, ca și chestia aia care te faci să te caci.

Mă bate pe umăr.

— Ești un tip amuzant, Royal.

De parcă n-aș ști. Încă mai râde când intrăm în sala de sport. În mod normal mă grupez cu Pash sau Babbage, dar fiindcă nu m-ar deranja să-l cunosc mai bine pe noul meu conducător de joc, mă ofer să-l iau pe el.

— Sigur, spune Mathis recunoscător.

E lungit pe bancă. Eu stau la capătul acesteia, planând cu mâinile deasupra halterei grele. Îi studiez brațele — sunt lungi, musculoase, dar nu prea voluminoase. Sper că are un braț de aruncare decent.

— Deci... Bellfield, ha? Înseamnă că locuiai pe lângă Hunter's Point, corect? întreb eu, referindu-mă la un oraș aflat cam la douăzeci de minute în vest față de Bayview.

— Încă locuiesc acolo, de fapt. Ai mei nu aveau de gând să-și facă bagajele și să se mute doar ca să fiu eu cu cincisprezece minute mai aproape de Astor. Maică-mea își iubește prea mult grădina ca să renunțe la ea.

— Cu ce se ocupă familia ta?

3 *Bran* în engleză înseamnă tărâțe. (*N.t.*)

— Ce vrei să zici?

— De unde vine averea familiei Mathis? îl lămuresc cu o voce seacă. Ulei? Exporturi? Transport?

— Oh, ah, nu e nicio avere. Facem parte din clasa de mijloc, bănuiesc? Mama — e profesoară și tata e contabil. Sunt aici cu o bursă, altfel nu m-aș fi putut transfera. Taxa de școlarizare e de zece ori mai mare ca la Bellfield.

Fixează bara și respiră adânc de câteva ori. Fața îi e roșie din cauza greutăților.

— Ah, am înțeles.

Mă simt puțin stupid pentru că am presupus asta, dar Mathis e un băiat de treabă. Nici n-a clipit în timp ce-l interogam și n-a părut ofensat sau stânjenit de statutul lui social. Nu că m-aș lăuda că tata face parte din clubul celor bogați, fiindcă ce treabă au banii tatei cu mine?

Conversația continuă să curgă chiar și când schimbăm locurile ca să ridic eu greutățile în timp el se uită la mine. Îmi spune c-a început să joace pentru Bellfield anul trecut, în timpul sezonului regulat, dar o încheietură ruptă l-a ținut departe de teren în timpul finalelor. Tipul care-l înlocuia i-a făcut să piardă primul meci eliminatoriu ratând trei intercepții, motiv pentru care Astor Park nu a jucat niciodată cu Bellfield Prep la finalul sezonului. N-au ajuns niciodată acolo și aparent sunt ofticați că Bran i-a părăsit alegând Astor.

— Dar Astor deschide uși, înțelegi? spune el. CV mai bun, conexiuni mai bune.

N-am de unde să știu. N-am ieșit vreodată din cercul social de la Astor. Dacă faci parte din această lume, trebuie să fi mers la școala St Mary's pentru băieți și fete, chiar dacă nu ești religios. După St Mary's, te trimiteau la academia Lake Lee. În final, ajungeai la Astor.

Suntem o turmă de privilegiați cu fondurile noastre fictive, mașini de lux și haine de firmă. Și avioane private, dacă ești un Royal.

— Cum e viața de noapte la Bellfield? îl întreb.

Judecând după băieții cu care lupt și pariez, singura diferență între un derbedeu de la Astor Prep și un copil de la docuri e prețul alcoolului pe care-l bem. Sângerăm la fel, ne rănim la fel.

— Nu prea sunt stilul petrecăreț. Nu beau.

— În timpul sezonului?

— Deloc. Părinții mei sunt foarte stricți, recunoaște el în timp ce sar de pe bancă după setul meu. Tata e leșinat după fotbal. Pentru el, fotbalul înseamnă viață. Îmi monitorizează hrana și băutura pe care le consum. Avem un nutriționist care ne vizitează acasă cu regimuri noi o dată pe săptămână. Am un antrenor personal de la șapte ani.

Sună ca un adevărat coșmar. Nu mi-l pot imagina pe tata monitorizând toate toxinele care-mi intră în corp. Ar fi prea multe pentru a ține pasul cu ele. Singurul lucru unde chiar e strict e zborul. Dar oricât m-ar durea că nu am voie să urc în carlingă, știu că probabil are legătură cu procesul prin care a trecut tata acum ceva timp. Unul dintre piloții care testau Atlantic Aviation a murit, iar investigațiile de după accident au scos la iveală o problemă cu băutura. Începând de atunci, tata a fost strict cu regula *nicio picătură de alcool.*

— Pare dur, spun cu compasiune.

— Fotbalul e șansa spre o viață mai bună, mormăie Bran. Merită sacrificiul. În plus, corpul nostru e templul nostru, nu?

Înșfac un prosop și-l folosesc ca să-mi șterg gâtul ud.

— Nu, omule, răspund rânjind. Corpul meu e un teren de joacă. Ba nu, stai. E un parc de distracții. Tărâmul Easton. Fetele vin de pretutindeni pentru a experimenta cursele sălbatice de pe tărâmul Easton.

Mathis râde.

— Întotdeauna ești un încrezut nenorocit, Royal?

— Întotdeauna! confirmă Pash din cealaltă parte a încăperii pline cu greutăți.

— Serios, e al naibii de enervant, se bagă Preston, un alt coleg de echipă.

— Sunt geloși doar, îi explic lui Mathis. Mai ales Preston. Adaug în șoaptă: bietul băiat e încă virgin. Ssssș. Să nu ne audă cineva.

Preston îmi arată degetul din mijloc.

— Du-te naibii, Royal. Știi că nu e adevărat.

— N-ai de ce să te rușinezi, îl asigur, bucurându-mă de felul în care i se înroșește fața din ce în ce mai tare.

E așa ușor să-l scoți din sărite pe Preston.

— Cineva trebuia să fie prin preajmă pentru a face schimb de centuri de castitate cu debutantele.

Glumele și replicile vulgare continuă pe toată durata antrenamentului și chiar dacă e amuzant, sunt dezamăgit că azi nu facem altceva decât să ridicăm greutăți. Mi-ar fi plăcut să intrăm puțin pe gazon, dar antrenoru' consideră că forța și condiția fizică sunt la fel de serioase ca pregătirea de pe teren.

După un duș rapid, mă schimb în uniformă și străbat campusul cu o singură destinație în minte: dulapul lui Hartley Wright. Primul lucru pe care-l văd când ajung acolo e fundul lui Hartley. Mă rog, mult spus. Stă pe vârful picioarelor, încercând să ajungă la un obiect de pe

raftul de sus al dulapului ei. Fusta i se ridică, dezvăluind un pic dintr-o coapsă goală.

Îmi dau seama că nu și-a tivit fusta. Toate celelalte puicuțe de la școala asta își cos tivul fustei până la cea mai scurtă lungime pe care le-o permite Beringer. Hartley își lasă fusta lungă, chiar deasupra genunchilor.

— Lasă-mă să te ajut, mă ofer eu.

Se sperie și dă cu capul de raft.

— Of, exclamă ea. Futu-i, Royal.

Râd pe seama ei în timp ce-și masează capul.

— Scuze. Încercam să mă fac util.

Mă aplec pe după ea și iau manualul la care voia să ajungă.

— PS, poate ar trebui să nu mai pui lucruri pe raftul de sus dacă ești prea scundă să ajungi la ele.

Hartley se încruntă la mine.

— Nu sunt scundă.

— Serios? ridic o sprânceană și-mi cobor privirea spre ea.

— Serios, insistă ea. Am doar o problemă cu verticala.

— Aha. Hai să-i spunem așa, sigur.

Îi dau cartea, apoi cotrobăi prin ghiozdan.

— Că tot veni vorba despre cât de marfă și de săritor...

— Nimeni nu a spus că ești marfă *sau* săritor, intervine ea.

Ignor asta.

— Am făcut copii după notițele mele de la analiză pentru tine. Începi orele azi, nu?

Hartley dă încet din cap. Pare un pic suspicioasă în timp ce acceptă notițele mele.

— Asta e foarte... drăguț din partea ta.

Am impresia că mai degrabă și-ar da un pumn în față decât să-mi facă un compliment, lucru ce-mi provoacă un zâmbet uriaș.

— Cu plăcere.

— Nu am spus mersi.

— Ai spus că sunt marfă...

— N-am spus nici asta.

— Ceea ce e cam același lucru cu a-mi mulțumi.

Mă apropii și o mângâi pe cap. Îmi dă mâna la o parte.

— Deci, cu plăcere. Că veni vorba, am fost până la tine acasă ieri-seară și...

— Ce ai făcut? țipă ea.

— Am mers la tine acasă.

Mă holbez la ea.

— Nu am voie?

— Cine a răspuns la ușă? întreabă ea. Soră-mea? Cum arăta?

— Cum arăta?

Se poartă de parcă nici nu locuiește acolo.

— Nu știu. A răspuns mama ta și când am întrebat dacă ești acasă, a spus că nu și mi-a trântit ușa în nas. De ce a făcut asta?

— Mama mea nu e cea mai amabilă persoană, e tot ce spune, pe un ton resemnat.

— Hai nu zău.

În jurul nostru, coridorul începe să se umple. O observ pe Felicity și pe câteva prietene de-ale ei pândind de la cinci metri distanță. Par destul de interesate de conversația mea cu Hartley. Mă mut astfel încât să le blochez priveliștea.

— Deci? Unde erai? întreb. La o întâlnire pasională?

— Nu. Nu ies la întâlniri.

Tonul ei e absent și-și roade pielița degetului mare.

— Niciodată?

— În prezent. Nu am timp de întâlniri.

Împietresc.

— De ce nu?

Se uită la mine.

— Ești super drăguț...

Sunt flatat, dar nu a terminat.

— Și într-o altă viață aș fi sărit într-o clipită să ies cu tine, dar nu am nici timpul, nici energia să fiu cu cineva cum ești tu.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Înseamnă că merg la ore.

Își închide dulapul trântindu-l.

— Ne vedem la prânz, deci.

Nu primesc niciun răspuns. Și totuși, sunt Easton Royal. Nu am nevoie de unul. Știu că se va întoarce. Toate o fac.

Capitolul 5

Irosesc zece minute din pauza de prânz așteptând-o pe Hartley să apară. Când începe să-mi chiorăie stomacul, îmi târăsc picioarele până în sala de mese. Care e problema ei, totuși? A recunoscut că sunt „super drăguț" și că ar vrea să fie cu mine. Sfârșit. De ce continuă să fugă? Nu are niciun sens. Nu are timp de mine? De parcă aș fi un iubit dificil de satisfăcut care are nevoie non-stop de atenție? Ha.

— Easton! Aici! face o voce extrem de pițigăiată.

Mă ascund. Claire refuză să-mi dea pace, chiar dacă am încheiat relația acum un an. Spre deosebire de Hartley, știu că nu e frumos să ignor oamenii, dar mai știu și că atunci când o bag pe Claire în seamă, interpretează totul în mod greșit. În capul ei, un salut pe hol devine o invitație la bal. Dacă luăm prânzul împreună, va trimite inevitabil invitații pentru petrecerea de logodnă.

Scrâșnind din dinți, iau o tavă și o umplu cu mâncare, apoi îmi croiesc drum spre cantină. Ei bine, cu pereții ei tapetați în culoarea stejarului, mese rotunde și ferestre până la tavan, încăperea asta masivă arată mai

degrabă ca un restaurant într-un club privat decât a cantină. Dar asta e Astor Park pentru noi. Bogăția și excesul sunt singurul mod în care putem supraviețui.

Cred că motivul pentru care mă interesează Hartley e plictiseala. Am văzut fiecare față de aici, de la Astor, în ultimii trei ani. Pe unele dintre ele, precum cea a lui Felicity Worthinghton, le știu de când eram în scutece. Era la fel de enervantă la vârsta de cinci ani ca acum.

Școala e plictisitoare. Adică, deja știu toate lucrurile pe care le predă domnișoara Mann. Notele mele nu sunt grozave, dar asta pentru că materia e irelevantă. N-am nevoie de note bune pentru a testa avioane, atâta timp cât știu ce trebuie să fac. Și știu. Doar că nu mă sinchisesc s-o arăt acum.

Hartley e un mod bun de a mă distra. Un puzzle ale cărui piese nu se potrivesc. Și, ca să fim cinstiți, sunt o partidă bună. Ar fi norocoasă să mă aibă. Deci, serios, n-ar trebui s-o las să-mi scape. Pentru binele ei și al tuturor.

Ella și prietena ei cea mai bună, Val, sunt deja la masa unde stăm de obicei când mă apropii. La fel și frații mei gemeni și iubita lor, Lauren.

Da, Sawyer și Seb își împart iubita, dar cine sunt eu ca să judec? M-am combinat ieri cu profa de analiză.

— Ce se întâmplă? întreabă Sawyer când îmi trântesc fundul pe scaunul de lângă Ella.

— Nimic, mint eu.

Peste masă, ochii întunecați ai lui Val sclipesc malefic.

— Minți.

— Ba nu, îi mint din nou.

— Minți cu nerușinare. Întotdeauna știu când minți.

Își dă o șuviță din părul ei negru după ureche și se apleacă spre mine.

— Îți apare cuta asta mică chiar aici — degetul arătător al lui Val trasează o linie pe fruntea mea. Ceva de genul „mă doare să mint, dar un bărbat trebuie să facă ce are de făcut". Știi ce zic?

O prind de mână înainte să și-o tragă înapoi.

— Întotdeauna cauți o scuză pentru a mă atinge, nu, Carrington?

— Ai vrea tu, Royal, spune chicotind.

— Vreau, răspund solemn. Mi-o doresc atât de mult. În fiecare noapte când stau întins în pat singur-singurel.

— Săracul băiat.

Val mă înțeapă în palmă până îi dau drumul.

— Mai încearcă, Easton. Toată bunăciunea asta — arată înspre ea însăși — ți-e interzisă.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce? Te păstrezi pură pentru prietenul tău inexistent?

— Au, spune rânjind. Și nu, nu mă mențin pură pentru nimeni. Doar că tu nu mă atragi.

— Au, repet eu, dar știm amândoi că nici eu nu sunt afectat de asta.

— Sincer, nu-mi vine să cred că voi doi nu v-ați cuplat niciodată, spune Ella râzând.

Are o porție de penne cu pui pe tavă, dar își plimbă furculița prin paste fără a lua vreo îmbucătură.

— Sunteți la fel, continuă ea.

— De asta nu ne-am cuplat vreodată, răspunde Val.

— Nu e adevărat, obiectez eu. Ne-am sărutat o dată.

Ellei îi cade fața.

— Serios?

Val dă să nege, dar apoi izbucnește în râs.

— Oh, Dumnezeule, chiar am făcut-o! La aniversarea de șaisprezece ani a Marei Paulson! Am uitat de aia.

Oftez.

— OK, asta a durut. Ai uitat că ne-am sărutat?

Ella se încruntă la noi.

— Dar n-ați ieșit împreună?

Val dă din cap.

— Am decis că ar fi mai bine să rămânem prieteni.

— Destul de nasol, remarcă Ella, dezamăgită. Gândiți-vă la toate întâlnirile duble la care am fi putut merge.

Îmi urmăresc sora vitregă plimbându-și furculița în farfurie. Reed m-a rugat să am grijă de ea cât timp el e plecat. Deci sunt cu ochii pe ea mereu. Cum ar fi, chiar acum, mă uit la ea cum iar nu mănâncă. Mă uit și la cum i se ridică fusta când se întinde pentru a-și pune ambele coate pe masă. Spre deosebire de Hartley, Ella are fusta tivită scurt. Lui Reed i-a plăcut mereu așa. Nu pot să nu-i dau dreptate.

— East...

E cel mai blând avertisment, mulțumită lui Sawyer. Fratele meu mai tânăr a observat unde îmi fugise privirea. Și Ella observă și se întinde să-mi scuture brațul.

— Easton! Încetează să te uiți sub fusta mea!

Fac pe nevinovatul.

— Nu făceam așa ceva.

— Prefăcutule, mă acuză ea.

— Prefăcutule, repetă Sawyer, trădătorul.

Seb dă din cap silențios de lângă el. Căcații ăștia mici mă sabotează mereu. Încetez și îi ofer Ellei zâmbetul meu cuminte.

— Scuze, surioară. Obișnuința.

Val râde.

— Obișnuința?

— Da, obișnuința, răspund, ridicând din umeri. Văd o fată în fustă scurtă și vreau să știu ce se ascunde acolo. Așa că dați-mă în judecată. În plus...

Ridicând din sprâncene, smulg o șuviță din părul blond al Ellei și-l răsucesc pe deget.

— Reed poate pretinde cât vrea că nu s-a întâmplat, dar primele buze de Royal pe care le-ai gustat au fost ale mele. Știm cu toții asta.

— Easton!

Obrajii ei devin stacojii.

— E adevărat, o provoc.

— Dar nu înseamnă că trebuie să vorbim despre asta. Vreodată. Și oricum, știi că doar mă foloseam de tine ca să uit de Reed, spune, privindu-mă fix.

Mă lovesc cu mâna peste inimă.

— Oau. Și eu credeam că Val e cea rea.

— Hei! protestează Val, râzând.

— Oh, în fine, spune Ella, dând din mână. Spuneai că-ți place de altcineva, în orice caz.

Ridic o sprânceană.

— Așa am spus?

— Da.

Bag câțiva cartofi prăjiți în gură și îi mestec lent.

— Eram beat când am spus asta?

Ella reflectează, apoi dă din cap.

— Erai rupt.

— Mă gândeam eu. Spun o tonă de căcaturi când sunt rupt.

Și sunt destul de sigur că atunci când buzele mele le sărutau pe ale Ellei, nu-mi imaginam că era altcineva în locul ei. Ella e sexy. Am vrut să mă combin cu ea, rău de

tot, înainte să fie cu fratele meu. În momentul de față, ar fi ceva incestuos, dar încă mă distrez tachinând-o cu asta.

— O tipă se holbează la tine.

Observația vine de la Sawyer, care privește amuzat în spatele meu. Mă întorc și, din senin, mă entuziasmez. Hartley stă la o masă lângă fereastră. Ochii ei cenușii și sobri îi întâlnesc pe ai mei pentru un moment scurt înainte de a înceta contactul vizual.

— Cine era aia? întreabă Lauren curioasă, luând o înghițitură din sticla ei Evian.

— Noua mea cea mai bună prietenă.

Trag cu ochiul la masa plină de mutre șocate înainte să sar în picioare și să mă îndrept spre Hartley. Fără să-i aștept invitația, mă postez pe scaunul din fața ei și-i fur un rulou de pe farfurie. Hartley oftează. Tare.

— N-ai obosit urmărindu-mă?

— Nu obosești făcând pe inabordabila?

— Înțeleg de ce te-ar deranja asta dacă într-adevăr aș face pe inabordabila, dar, în realitate, pe care tu o înțelegi într-o foarte mică proporție, pur și simplu nu mă interesezi.

Bat darabana pe masă.

— E posibil. Sunt fete pe care nu le-am interesat. Poate. Bănuiesc că e posibil la nivel teoretic.

— Pari surprins.

— Ca să fiu sincer, nu m-a refuzat nimeni vreodată. Nu spun asta ca să mă dau mare, dar ăsta e purul adevăr. Eram bun la genul ăsta de chestii. În plus, deja ai admis că mă consideri atrăgător.

— Am folosit cuvântul drăguț și am spus că, și dacă aș fi disponibilă, nu te-aș alege. Erai cu mâna sub fusta profesoarei noastre ieri.

Ignor împunsătura cu profesoara și mă concentrez pe partea pozitivă.

— Drăguț. Atrăgător. E același lucru. Am putea să ne combinăm și noi. Sunt liber diseară.

Hartley expiră din nou. Mai zgomotos.

— Easton, începe ea.

Îmi împreunez mâinile pe blatul mesei și mă aplec mai aproape.

— Da, scumpo?

Ochii ei argintii se umplu de exasperare.

— Știi ce? Dă-mi pace, spune și se întinde după servieta de pe scaunul alăturat. Trebuie să citesc ceva pentru cursul de literatură.

Rămân acolo, cu gura căscată, în timp ce ea scoate o carte și începe să mănânce cu o mână în timp ce citește. Mă ignoră. Complet. Sunt fascinat de ea. E atrasă de mine, dar nu va face nimic în legătură cu asta?

— Nu îmi dau întâlniri cu nimeni.

Nu răspunde.

— Ai pe cineva?

Tăcere. Bat darabana în masă. Un alt băiat devine o complicație și în mod normal nu vreau să mă complic. Dar dacă ar avea un prieten, ar fi adus asta în discuție în primele cinci minute ale conversației noastre. Cel puțin, dacă ar avea un prieten serios. Și apoi, îmi cade fisa.

— O despărțire dureroasă, nu e așa? Oh. Partea bună e că am un umăr drăguț pe care poți să plângi, spun, bătându-mă singur pe umăr.

Asta n-o face decât să ofteze îndelung din nou.

— Nu sufăr după nicio despărțire dureroasă. Nu am prieten, nu c-ar fi treaba ta, și tot mi-ar plăcea să mă lași în pace.

Rostește asta la foc automat. Nici măcar nu se deranjează să-și ridice privirea din carte. Nu cred că citește, de altfel. Ochii ei sunt fixați într-un singur loc. Decid s-o dau de gol cu prefăcătoria ei de căcat.

— Ai fi mai credibilă dacă ai citi cu adevărat.

Mă fulgeră cu privirea și dă pagina. Aceeași pe care a citit-o în ultimele zece minute. Termin ruloul și iau un morcov pe băț de pe platoul ei. Strânge din buze, dar nu spune nimic. Continui să-i devastez întreg prânzul. Adică, dacă ea nu are de gând să-l mănânce, nu-l las să se strice.

Când nu-i mai rămâne nimic în afară de apă, mă gândesc să plec.

— De ce se uită toată lumea la noi?

Remarca iritată a lui Hartley mă oprește-n loc. Studiez încăperea. Nu observasem că am devenit centrul atenției. Hienele salivează, mirosind carne proaspătă. Felicity Worthington stă la o masă cu alte câteva fete din ultimul an, cu capetele adunate laolaltă în timp ce șușotesc despre această ultimă întâmplare. Easton Royal stând cu o fată în sala de mese? Formidabil.

Și Claire ne privește și nu pare încântată. O străfulgeră cu privirea pe Hartley, dar expresia ei se îmblânzește când o întâlnește pe a mea. Capătă privirea asta de căprioară rănită pe care una dintre fostele obsedate ale lui Reed obișnuia să i-o arunce după ce el a părăsit-o. Chiar trebuie să găsesc o modalitate pentru a încheia povestea cu Claire. Palidă la față, Hartley ia agitată o înghițitură de apă.

— Serios, e o tâmpenie. De ce se holbează?

Ridic din umeri.

— Sunt un Royal.

— Norocosule.

— Simt cumva sarcasm?

— Absolut, spune ea veselă.

Dau ochii peste cap, apoi iau sticla din mâinile ei și trag o dușcă zdravănă. Aud un suspin sesizabil din direcția lui Claire. OK, fosta mea trebuie să se calmeze. Pe bune.

— Mi se pare că tu ești cel cu despărțirea urâtă, murmură Hartley, prefăcându-se în continuare că-și citește cartea.

— N-a fost așa. Am căzut de acord că nu mai suntem interesați.

— Atunci de ce e ofensată că bei din sticla mea?

— Bănuiesc că a uitat că se săturase de tâmpeniile mele?

Asta o face pe Hartley să râdă înăbușit.

— Dar ce făceai? Te culcai cu altele?

— Neah. Cred că nu-i oferream destulă atenție. A zis ceva cum că aș fi fost un iubit naspa.

— Nimic din ce spui nu mă convinge că ai fi unul bun.

— Au, spun și-i pasez sticla înapoi lui Hartley. Probabil că trebuie să exersez mai mult.

— Pas.

— Ai avut vreodată un iubit? Întreb din pură curiozitate.

Hartley ține mai mult la trecutul ei decât un pește la apă.

— Da, am avut un iubit.

Își lasă cartea jos și ia o înghițitură de apă.

— Ce s-a întâmplat? Te-a înșelat? Te-ai săturat de el? Erai prea ocupată? Ce?

Se apleacă în față, cu ochii îngustați.

— De ce contează?

— Sunt curios.

Aud pe cineva dregându-și glasul în spatele meu. Îl ignor.

— Ești interesantă și mi-ar plăcea să știu mai multe despre tine.

Zgomotul din spate devine mai puternic. Ochii lui Hartley se măresc și colțul gurii ei se ridică.

— Cred că e cineva care vrea să fie băgat în seamă.

— Port o conversație cu tine.

— Easton.

Aud niște pași apropiindu-se și apoi simt pe umăr degetele lui Claire.

— Nu m-ai auzit?

Înghit în sec. Manierele, îmi spun.

— Ba da, dar port o conversație...

— Am terminat. Poți sta pe scaunul meu.

Hartley se ridică și arată spre locul ei. Claire bâiguie:

— Mersi.

— Așteaptă o secundă.

Îi prind încheietura lui Hartley, dar și-o trage înapoi. Deranjat, mă întorc spre Claire.

— Eu și Hartley avem nevoie de un moment.

— Chiar nu, spune Hartley.

O secundă mai târziu, o întinde de acolo.

— Nu am terminat.

Mă dau jos și mă grăbesc după Hartley. În spatele meu, Claire îmi strigă numele din nou. Continui să merg. Ignor privirile amuzate ale Ellei și ale celorlalți. Mă concentrez doar asupra lui Hartley, pe care reușesc s-o prind la intrarea în sala de mese.

— E o cruzime din partea ta să mă lași singur cu Claire, glumesc eu. Nu ai suflet?

Hartley își trece un deget de-a lungul frunții și observ o mică linie albă pe încheietura ei stângă. Arată ca

o cicatrice chirurgicală. Trebuie să fi fost o lovitură chiar nasoală dacă a avut nevoie de operație pentru ea.

— Uite cum stă treaba, Easton. Nu-mi place să fiu centrul atenției, dar e clar că ție-ți place, spune, arătând spre mulțimea de chipuri care ne privesc. Încerc să rămân în anonimat anul ăsta. Nu vreau — și nu-mi pot permite — să am parte de toată atenția asta îndreptată spre mine.

La fraza asta, nu pot să nu mă încrunt.

— De ce nu?

— Uite-așa, e tot ce spune.

Dar nu se mișcă de acolo. Mă apropii mai mult. Totuși, nu se îndepărtează. E ca și cum picioarele i-ar fi lipite de podea. Îmi cobor capul până când nasul meu e la câțiva centimetri de vârful urechii ei adorabile. Sunt atât de aproape încât îi pot simți căldura pielii chiar prin rochia ei apretată. Degetele mele îi prind încheietura. Inima îi bate nebunește. Sau poate e a mea. Miroase fantastic, aromat și proaspăt. Vreau să-mi lipesc nasul de gâtul ei și s-o adulmec. Și apoi poate să urc lingându-i bărbia până dau de buzele ei îmbufnate. Le-aș linge și pe alea apoi, înainte să-mi strecor limba în gura ei. Și acum mi s-a sculat în mijlocul cafenelei. Privirea lui Hartley coboară spre locul în care mâna mea o atinge pe a ei.

— Royal, mă avertizează ea.

— Mmmm?

Sunt prea distras de părul negru ca noaptea, de felul în care i se ondulează atât de fin în jurul urechii. Imaginea părului lui Hartley atârnând ca o perdea în jurul feței mele îmi străfulgeră mintea și îmi vine să urlu în gura mare.

— Nu se poate să nu simți asta, îi spun, cu glas slab și răgușit.

Ochii ei se măresc încet.

— Să simt ce?

Căldura. Dorința aceasta copleșitoare care mă străbate chiar acum.

— Asta, murmur și, înainte să mă pot opri, mă apropii mai mult de ea.

Îmi aplec gura spre a ei. Aud câteva suspine de data asta. O avalanșă de șușoteli. Le ignor. Sunt obsedat de Hartley. Încă doi centimetri și buzele noastre se vor atinge. Încă un centimetru și limba mea va fi în gura ei. Jumătate de centimetru și...

Ceva rece și umed îmi împroașcă fața. Mă dau înapoi surprins, ridicându-mi o mână pentru a-mi atinge obrazul. Apă? Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai a vărsat întregul conținut al sticlei sale în capul meu.

— Ce dracu'! strig furios.

Hartley pare la fel de nervoasă ca mine.

— Ești așa un dobitoc, șuieră ea.

Îmi pică fața.

— Eu? Tu ești cea care a vărsat apă pe mine!

— Tocmai ți-am spus că nu vreau atenție, iar tu ai încercat să mă săruți de față cu toată școala! Dar nu-ți pasă de ceea ce vor alții, nu-i așa, Easton? Doar ce vrei tu contează, pentru că ești un Royal, mai știi?

Îmi dă mâna la o parte și privesc mâhnit cum dispare nervoasă.

— Easton? se aude o voce plângăreață.

Îmi sprijin capul de tocul ușii. Vai, ce bine. Nu pot scăpa de fosta mea și continui s-o îndepărtez pe fata pe care o doresc. Ultimul meu an de liceu nu merge așa cum mi-am închipuit.

Deloc.

Capitolul 6

— Crezi că sunt un dobitoc? întreb mai târziu în acea seară.

Posac, înțep unul din merele de pe masă privind-o pe Ella cum taie unul pentru mine.

— Ce fel de întrebare e asta?

Pune feliile într-un bol și-l împinge spre mine.

— Deci răspunsul e da?

— Firește că nu.

Se ridică pe vârfuri și mă mângâie pe cap, de parcă aș fi un cățeluș. Nu-mi place sentimentul ăla — cel care mă face să mă întreb dacă Ella crede cumva că am cinci ani.

— De ce mă tratezi ca pe un copil, când sunt cu trei luni mai mare decât tine?

— Pentru că așa te porți.

— Nu e adevărat.

— Ba da, o faci. Te comporți exact ca un copil mic.

Îmi sare mustarul.

— De asta nu m-ai privit niciodată ca pe Reed? Pentru că sunt un copil mic?

Se poate ca eu să fi fost primul Royal al Ellei, dar Reed a fost mereu pe primul loc în inima ei. Asta mă sâcâie.

Toată lumea m-a iubit mereu pe mine mai mult. Mama, fetele de la școală. Drace, femeilor bătrâne le sclipește privirea de fiecare dată când mă văd. Mutra lui Reed e mereu posomorâtă, iar Gideon nu a avut ochi niciodată decât pentru Savannah Montgomery. Sunt copilul de aur, dar în ultima vreme o dau în bară non-stop.

Îmi observ reflexia în dulapul de sticlă. Încă arăt la fel de bine ca întotdeauna. Sunt șarmant și haios. Trupul meu ar putea apărea pe coperta unei reviste, în mare parte datorită genelor bune, dar și fiindcă muncesc pentru el — ridic greutăți și joc fotbal. Claire vrea în continuare să umble după mine, deși au trecut secole de când ne-am despărțit.

Neah, nu mi-am pierdut șarmul. Ella s-a cuplat cu Reed dintr-un motiv inexplicabil, iar Hartley Wright pur și simplu are un băț înfipt în fund. E antisocială.

— Nu sunt un copil, bolborosesc.

Ella oftează.

— Bun, ce se întâmplă cu adevărat aici? E totul în regulă?

Îi evit privirea îngrijorat.

— De ce să nu fie?

— Ești sigur? Pentru că pari abătut încă de când fata aia ți-a turnat apă în cap la prânz — cum o cheamă?

Fac un efort să zâmbesc.

— Hartley, și nu sunt deprimat din cauza asta. Sunt Easton Royal și am lumea la picioare. În plus, va veni la mine în cele din urmă, spun și o ciupesc de obraz. Trebuie s-o iau din loc, surioară. Nu mă aștepta diseară.

Înlemnește.

— Fără lupte.

— Fără lupte, repet dându-mi ochii peste cap.

— Easton...

— Vorbesc serios.

Îmi ridic mâinile într-un gest nevinovat.

— E marți, oricum. Marți nu sunt lupte.

Ella nu pare pe deplin convinsă.

— Atunci unde mergi?

— Într-un loc unde fetele cuminți n-ar trebui să fie văzute.

Înșfac restul merelor și plec.

— Easton! strigă ea după mine.

Îi fac cu mâna fără să mă întorc. Nu vreau ca Ella să mă urmărească în seara asta. Ar avea mereu ceva de comentat și asta mi-ar răpi din strălucire.

Când ajung în cameră, mă îmbrac cu jeanșii mei preferați. Găurile din genunchi se lărgesc tot mai tare și încep să arate mai puțin ca o expresie a modei și mai mult ca și cum i-aș fi furat de la un boschetar, dar nu-mi place să arunc lucrurile. În plus, acolo unde mă duc nu are sens să arăți plin de bani. Găsesc un hanorac pe podea și-l trag peste maioul meu negru preferat.

Palmez cheile și câteva sute de dolari, apoi o iau pe scările din spate pentru a-i evita pe Ella, pe tata și toți ceilalți ochi iscoditori. În garaj, trag prelata de pe minunăția pe care sper că tata n-a observat că am cumpărat-o. Motocicleta e folosită, dar nu am putut-o schimba cu una mai scumpă fără a trage semnale de alarmă în biroul contabilei. Orice achiziție care depășește zece mii de dolari e marcată în ziua de azi. Mă bucur totuși, pentru că în unele locuri în care am fost, ceva atât de prețios ar ieși în evidență și astfel ar fi furat.

Duc Yamaha de culoare neagră-argintie de ghidon până la jumătatea drumului înainte să urc pe ea și

să-mi iau tălpășița. Îmi ia treizeci de minute să ajung la destinație. În fața casei dărăpănate, se află cel puțin o jumătate de duzină de oameni care fumează — țigări, desigur, pentru că iarba nu e legală aici și probabil nici nu va fi până când întreaga țară nu va aproba chestia asta. Înăuntru e cu totul altceva. Nu se găsește doar iarbă acolo, ci un întreg arsenal de droguri din care să alegi. Totuși, nu pentru asta am venit. Încerc să stau departe de droguri, deși nu mi-a fost ușor.

Doar când văd un joint îmi lasă gura apă și mă pișcă sub limbă. Îmi iau ochii de la grupul ce fărâmițează praful alb la masă și mă forțez să cobor scările. E greu, dar le-am promis-o fraților mei și, după ce am văzut ce i-a făcut mamei mele, am încercat să elimin acea dependență. Nu vreau să mor. Vreau doar să mă simt bine. Pastilele m-au ajutat să mă calmez și s-o las mai moale, atât cât să mă bucur de viață, dar știu că orice exces poate duce la dezastru.

La capătul scărilor, un tip cu un pântece imens îmi face semn cu degetul.

— Royal.

Înfățișarea lui Tony e înșelătoare. Pare blând, dar el e tipul de aici pe care nu vrei să-l superi. O singură lovitură de lăbuță și ești complet inconștient. Prind mâna bătăușului și-l îmbrățișez bărbătește. Îmi trage o palmă zdravănă peste spate înainte să se dea la o parte. În celula de ciment puțin luminată sunt așezate patru mese. Fumatul e interzis aici fiindcă deja e pericol de incendiu. Există o singură ieșire și aia e sus pe scări. E plin de alcool. Sunt trei mese deja pline, dar a patra are trei scaune goale. Deși dealerul îmi e necunoscut, mă arunc în ring fără să-mi pese.

— Nu ne-am mai văzut de mult, Royal, spune tipul de lângă mine.

— Hei, Nate Dog.

Batem palma. A lui e aspră de la munca de pe docuri. L-am cunoscut odată după o luptă și m-a invitat la unul din jocurile astea. Cred că e din cauză că știa că am bani și voia să mă ușureze de o parte din ei. Oricare ar fi motivul, locul ăsta este o bună metodă de a scăpa de bănet. Nu mă deranjează să pierd și, în majoritatea timpului, chiar îi recuperez.

Chiar dacă am cu cel puțin opt centimetri mai mult decât el, tot mă simt mic în jurul lui Nate D. Nu e doar din cauza vârstei lui, ci și a modului în care se poartă. Știe care îi e valoarea. Trebuie să admiri asta. Cel de-al treilea jucător își ridică bărbia în direcția mea, făcând pe durul. Își îndreaptă umerii sub hanoracul de firmă supradimensionat, bănuiesc, pe care-l poartă ca să pară mai solid decât e în realitate.

— Ai ceva cu mine? întreabă băiatul, scoțând bărbia în față.

— Nu. De ce?

— Te holbai, mă informează Nate D.

— Da, uită-te la cărțile tale.

Puștiul începe să mă calce pe nervi.

— Ești atât de drăguț încât nu mă pot abține, spun eu.

Nate D. își acoperă gura cu brațul ca să-și înăbușe râsul, și chiar dealerului cu fața împietrită îi scapă un zâmbet. Puștiul nu e amuzat. Ce păcat că derbedeul nu are deloc simțul umorului. Cineva îmi pasează o sticlă de bere în timp ce dealerul amestecă prima mână. Dau pe gât jumătate de sticlă fără să respir. Se poate să fi renunțat la un viciu, dar nu le pot înlătura pe toate. I-am

spus cândva Ellei că e parte din profilul meu genetic. Devin obsedat de căcaturi. Pur și simplu așa sunt făcut și n-o să regret. Nu fac rău nimănui — sau, cel puțin, încerc să evit lucrul acesta.

Îmi iau cărțile și încep să joc. Nu numai că puștiul nu are deloc simțul umorului, dar joacă și prost. Nu e atent la cărțile care s-au jucat deja și pariază non-stop.

După cinci mâini rapide, a pierdut toți banii din fața lui, în timp ce grămada mea continuă să crească.

— Ești norocos astă-seară, băiete, oftează Nate D., aruncând frustrat cei trei șesari pe masă.

— E al doilea as în cinci ture, îmi spune băiatul pe un ton amenințător. Trișezi, așa-i?

Mă opresc în mijlocul câștigului.

— Nici măcar nu știu numele dealerului, deci cum se presupune că aș trișa?

— Câștigam înainte să ajungi tu. E chiar dubios, spune el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Joacă-ți cărțile, se răstește Nate.

Puștiul strânge din dinți, dar dă înapoi. Mă uit la cărțile mele și decartez două.

— Două, te rog, îi spun dealerului.

— Te rog? De parcă am fi în vreun club country, mă ia peste picior Gigi Durul, care-și ține cărțile laolaltă. Pas. Mâna mea e câștigătoare.

Termină pierzând în fața lui Nate. Mai băgăm o tură cu Gigi Durul, care pierde încă două mii. Îi iau ultima sută într-o cacealma majoră unde am un căcat de valet. Nate se retrage și Gigi Durul îi urmează exemplul.

— Să-ți vedem cărțile, mormăie el.

— Nu.

Poate dacă aș fi fost cu Nate și cu alți câțiva nu m-aș fi opus, dar tipul ăsta a fost un nesimțit toată noaptea.

Nu sunt în toane bune și nu am fost încă de la prânz. Ella avea dreptate — faptul că Hartley m-a respins *chiar* m-a supărat.

— Vreau să-ți văd cărțile!

Se întinde peste masă ca să le ia, dar le arunc spre dealer, care le bagă fără probleme în pachet.

— Stai jos, ordon eu.

— E un căcat! spune Gigi Durul și bate cu pumnul în masă. Dă-ți jos hainele.

Se apleacă, și cum ar vrea să-mi smulgă hanoracul de pe spate.

Mă dau la o parte în timp ce Nate îl prinde de braț pe Gigi Durul și-l așază înapoi pe scaunul său.

— Stai, mă avertizează Nate, scuturând din deget în direcția mea.

Ursuz, Durul își încrucișează brațele.

— Nu mai joc niciun ban până când el nu își dă jos hanoracul. Nu joc prost.

Pufnesc.

— Nu joc prost, insistă el.

Nate mă prinde de partea din spate a puloverului.

— Fă-o doar ca să mai jucăm.

Cu alte cuvinte, taci ca să luăm și mai mult din banii prostovanului ăstuia. Mă desprind din strânsoarea docherului.

— Nu. Nu trișez și nu-mi scot hainele doar pentru că un căcat de om care nu poate merge la cacealma îmi spune ce să fac.

Nate se ridică.

— Banii lui s-au dus. Dă-l jos și gata, Royal.

Că tot vorbeam de căcați. Nate e atât de dornic de bani încât o să mă arunce sub masă? Să fim serioși.

— Dă-l jos, trișorule, mă ia peste picior Gigi Durul.

E plin de încredere, acum că Nate îl spijină.

Zâmbesc amuzat.

— Nu.

Nate mă prinde de braț și mă trag din strânsoarea lui. Nu sunt sigur ce merge greșit, dar după asta, nu-mi mai amintesc nimic. Masa se înclină. Banii cad la pământ. Vin pumni de nicăieri, lovindu-mă în bărbie, învârtindu-mă.

Mă ridic împărțind pumni. Nu știu cu cine mă bat sau de ce, dar mă simt bine. Primesc o lovitură în pântec și doi pumni în partea superioară a corpului, dar dau și mai multe. Mă lupt chiar dacă transpirația și sângele îmi scaldă ochii și îmi umplu gura. Mă lupt până când un jet de apă rece se lovește de fața mea. Hah. Din nou apă. A doua oară pe ziua de azi.

— Destul!

Mă trezesc pe spate uitându-mă către fața nervoasă a lui Tony. Are vârful unui furtun în mână. Îmi țiuie urechile de la urletul lui sau poate de la o lovitură în craniu. Îmi scutur puternic capul, dar țiuitul nu dispare.

— E timpul să pleci, Royal.

Mă ridic de jos și cu mintea în ceață mă izbesc de mesele împrăștiate, podeaua fiind acoperită de bani și corpurile întinse pe jos.

— Nu am început eu, spun.

— Nu-mi pasă. Noaptea e un dezastru din cauza ta. Ieși afară.

Mimez un zâmbet, chiar dacă doare ca dracu'.

— Nu cumva dai vina pe mine aiurea? Cine era tipul ăla, oricum? Joc aici de...

— Ești surd, fiule? Ți-am zis să-ți miști fundul de băiețaș frumos de pe proprietatea mea. Și să nu cumva să te întorci.

Mă împinge cu putere pe scări.

Vâjâitul din urechi persistă. Mă împleticesc spre ieșire, târându-mă pe scări. Doamne, ce *mă doare* capul.

Casa e aproape goală. Afară, câțiva oameni sunt adunați pe verandă. Le fac iute cu mâna și mă poticnesc pe scări. Trotuarul îmi joacă în fața ochilor. Ridic mâna pentru a mă sprijini, dar nu găsesc nimic în afară de aer, și mă împiedic de propriile picioare. Cad în genunchi. Se aud râsete în spatele meu. Nemernicii. Mă ridic în picioare și mă îndrept. Motocicleta mea e doar la o stradă distanță. Odată ce ajung acolo, o să fie bine. Mă târăsc pe trotuar, împleticindu-mă și clătinându-mă, dar ajung la motocicletă. Îmi trec un picior peste ea și încerc s-o pornesc. Motorul huruie, dar moare după câteva secunde. Îmi trântesc mâna pe rezervor și-l repornesc. Acum își revine la viață. Bravo lui.

— Easton?

Îmi rotesc capul spre vocea familiară. Ce dracu'? Capul lui Hartley Wright apare în fața mea, doar că acum pare în triplu exemplar. Trei Hartley care să strige la mine și să fie rele cu mine și să mă împroaște cu apă pentru că am avut curajul s-o sărut. Super.

— Te ții după mine? mormăi.

— Ai vrea tu.

Cele trei Hartley se întorc pentru a pleca.

Slăbesc ambreiajul și motorul se rostogolește în față.

— Așteaptă.

Ea și cele două copii ale ei se răsucesc din drum.

— Vino aici. Te duc acasă.

— Stai pe aici?

Chiar și cu vederea mea de căcat, pot observa că e o zonă unde niciunul din copiii de la Astor Park nu ar locui. Nici măcar un bursier nu ar veni în văgăuna asta, nu?

— Haide.

Mă prinde de mânecă.

— Dacă o să conduci în starea asta, o să lovești vreun copil și o să distrugi viața unei familii întregi.

— Mersi pentru grija pe care mi-o porți, spun sarcastic, dar o îngrijorare puternică mă cuprinde din senin.

Are dreptate. Îmi vâjâie capul, văd dublu sau triplu și întregul corp mă doare. Încet, sprijin motocicleta de bordură și îi pun cricul. Sau cel puțin încerc. Fac patru încercări până ce ea se apleacă și-mi dă piciorul la o parte.

— De ce mă ajuți? mormăi.

— Habar nu am.

— Te-ai comportat ca o zdreanță cu mine la prânz.

— Ai meritat-o.

Se poate ca ea să mai fi spus ceva, dar mie mi se încețoșează complet vederea.

Capitolul 7

Basul puternic al melodiei „Humble" a lui Kendrick Lamar care îmi bubuie în urechi mă face să caut butonul de oprire. Detest antrenamentele de dimineață. Cu ochii încă închiși, orbecăi pe noptieră după telefonul meu, dar în loc de lemnul tare, nu găsesc nimic. Mă întind mai mult și ajung lat pe podea. Mă trezesc din cauza impactului.

În timp ce mă târăsc pe covor, îmi dau seama că nu sunt acasă. Sub picioare am o carpetă murdară, iar în spate, o canapea rablagită. Două scaune pliante sunt așezate la o masă mică de lemn, în dreapta mea. Chiar în spatele ei se găsește un spațiu mic ce adăpostește un frigider, un cuptor și o chiuvetă.

Simt că mă piș pe mine. Doi pași și am deschis singura ușă din apartament. Baia, la fel ca restul locului, e minusculă. O chiuvetă mică, un duș și o toaletă ocupă tot spațiul. Folosesc toaleta, mă spăl pe mâini și mă șterg cu un prosop de mâini surprinzător de drăguț. Îl împăturesc în două și-l agăț unde l-am găsit.

Întors în living, încep să-mi amintesc evenimentele de noaptea trecută. Am condus prin mahala pe Yamaha,

am jucat câteva mâini la cărți și apoi am început să mă bat. Probabil mi-am pierdut cunoștința de la o lovitură în cap. Nu, stai așa. A mai fost ceva înainte.

Hartley. Hartley m-a adus aici chiar înainte să leșin. Îmi amintesc vag cum îmi ordona să-mi mișc fundul și cum am urcat apoi niște trepte nesfârșite.

Dar, dacă eu am dormit pe canapea, unde a dormit ea? Locul ăsta nu are un alt dormitor și canapeaua nu e îndeajuns de mare pentru doi. Ar fi trebuit literalmente să doarmă peste mine, și, din cauza aversiunii pe care mi-o poartă, presupun că a dormit pe podea. Căcat.

Îmi trec o mână prin păr. Nu, n-am să mă simt vinovat din cauza asta. Nu i-am cerut niciodată ajutorul și, cu siguranță, nu i-am cerut să mă lase să dorm pe canapeaua ei, chiar dacă aveam nevoie de un loc unde să mă refugiez seara trecută.

Îmi găsesc încălțările și hanoracul pe masă. În hanorac sunt aproximativ trei miare, ceea ce înseamnă că ea a găsit banii și nu a luat un cent. Ar fi trebuit să-și ia o recompensă. Scot câteva bancnote și le las pe masă. Sub adidașii mei e un bilet cu o cheie lipită de el.

Închide, pune cheia în plicul ăsta și bagă-l în cutia poștală, care e la parter.

Mă bat ușor cu biletul pe bărbie. Fata asta e un mister. Părinții ei locuiesc într-o vilă scumpă. Tatăl ei e un procuror faimos. Hartley, în schimb, locuiește în cea mai rău-famată zonă din Bayview, unde pereții sunt așa de subțiri încât pot auzi muzica pe care o ascultă vecinul ei de jos. Totuși ea merge la cea mai bună școală din district. Ce naiba vrea să însemne asta?

Mă gândeam că ultimul meu an de liceu va fi al naibii de plictisitor. Ella își petrece majoritatea timpului

vorbind cu Reed la telefon, dându-i mesaje sau vizitându-l la State în weekenduri. Gemenii sunt ocupați cu viețile lor. Gideon e la colegiu și, când vine acasă, nu vrea decât să se relaxeze cu Savannah.

Eu am rămas pe dinafară, așa cum am rămas întreaga mea viață de până acum. Înainte ca Gid să plece de acasă, erau cei doi mai mari și cei doi mai tineri, cu mine la mijloc. Mama spunea că asta îmi scoate la iveală individualismul și autosuficiența. Găseam întotdeauna ceva de făcut. Nu aveam nevoie de frații mei. În plus, îmi făceam prieteni mai ușor decât oricare dintre ei. Aveam o tonă de prieteni. Lista mea de contacte era plină.

Totuși... n-am sunat pe nimeni de pe lista aia noaptea trecută. În schimb, am încercat să mă urc pe motocicletă și să gonesc spre casă ca un cretin cu creierul mai mic decât boașele.

Părăsesc apartamentul lui Hartley și încui, dar bag cheia în buzunar, în loc s-o pun în plic. Antrenamentul începe în treizeci de minute, ceea ce înseamnă că voi întârzia. Atâta bătaie de cap pentru că am creat un precedent ieri, sosind mai devreme. Pe telefon îmi apar o grămadă de mesaje de la Ella.

Unde ești?

Callum te caută.

Căcat. În felul ăsta, n-am să ajung să zbor niciodată. Chiar trebuie să am grijă la deciziile pe care le voi lua în viitor.

Te-am acoperit. I-am spus c-ai plecat deja.

Merg spre scări. Aleea de lângă casa lui Hartley miroase a căcat de pisică și a pișat de câine și — mă rog, duhnește oribil. E criminal.

Răspund la mesaje.

Mersi că m-ai acoperit. Sunt pe drum.

Toată lumea e încă la vestiar când ajung. Antrenamentul din dimineața asta constă în exerciții, lovituri cu bâta și alergare, sprinturi și exerciții combinate cu sacul. Picioarele mele sunt ca de gumă la finalul antrenamentului.

Acum, că Bran Mathis conduce ofensiva, antrenorul nu ne mai menajează. Cred că renunțase atunci când problema cu coordonatorul de joc devenise nasoală și n-a riscat vreo accidentare pentru restul sezonului considerat ratat. Acum, toate pariurile s-au încheiat. Pash îmi aruncă o sticlă de apă și apoi o dă pe gât pe a lui.

— Drace, nu sunt deloc în formă, mormăie el. Am băut și am fumat prea mult vara asta.

— Și eu.

Golesc sticla, o pun deoparte și mă arunc la loc pe iarbă. Pash se trântește lângă mine. Amândoi stăm întinși, holbându-ne la cerul senin. Proaspăt ca o margaretă în ciuda antrenamentului istovitor, Bran trece pe lângă noi și chicotește când ne vede.

— Voi, băieți, trebuie să mergeți la sală mai des. Mă simt grozav.

Abia reușesc să ridic o mână ca să-i arăt degetul mijlociu.

— Te simți bine doar fiindcă nu ai vicii.

Râde și mai tare.

— Asta e o insultă? Pentru că am impresia că a fi un om fără vicii înseamnă că nu sunt singurul deshidratat de pe gazon.

De data asta, Pash îi arată și el degetul lui Bran.

În cele din urmă, reușim să ne mișcăm cururile de pe teren până la vestiare, unde fac un duș rapid. Mut cheia

de la apartamentul lui Hartley din jeanși în pantalonii de uniformă, apoi mă îndrept către secretariat.

Doamna Goldstein e aici. Buclele ei sârmoase, vopsite în galben, îi atârnă deasupra micuței sale fețe rotunde. Ochelarii roz îi sunt cocoțați în vârful nasului.

Îmi proptesc un cot pe masă.

— Doamnă G, arătați bine azi.

Oftează.

— Ce dorești, domnule Royal?

Ignorându-i nerăbdarea evidentă, îi ating vârful monitorului.

— Am trecut pe-aici pentru că este o greșeală în orarul clasei mele. Am mers la cursuri la început și se pare că nu mai fac parte din acea clasă. Un puști pe nume Wright s-a transferat și, când a făcut asta, mi-a luat locul.

Sprâncenele desenate pe deasupra ochelarilor ei se împreunează.

— Asta e complet neobișnuit.

Adică sunt un mare nesimțit. Sunt. Dar continui să mint.

— Știu, nu-i așa? Tot ce pot spune e că domnul Walsh mi-a zis ceva de genul: „Nu mai faci parte din grupa asta, Royal". Și eu eram ceva de genul: „Ce? E o nebunie. Cum se poate ca acest Wright să-mi fi luat locul?" La care el: „Ei bine, de ce nu mergi la secretariat să întrebi?" Și...

— În regulă, mi-o taie ea, vizibil exasperată. Taci odată. Lasă-mă să mă uit.

Îmi ascund un rânjet.

— Mulțumesc, doamnă G. Chiar cred că puștiul Wright e în clasa greșită.[4]

---

[4] *Right* în engleză înseamnă „corect" și se citește ca *Wright*. Antonimul lui *Right* este *Wrong* și se traduce prin „greșit". (*N.t.*)

Fac cu ochiul după acest calambur de excepție. Doamnei G îi place, totuși. Strânge din buzele ei subțiri pentru a-și înăbuși râsul.

— Să vedem ce putem face.

Scrie ceva pe tastatură. Mă răsucesc spre monitor ca să văd ce face — tocmai a scos un dosar numit *Wright, H*. Împingându-și ochelarii pe vârful nasului, începe să citească orarul. Iute cum sunt, mă aplec peste birou și apăs rapid pe butonul de *printare*.

— Domnule Royal, țipă ea, sărind de pe scaun.

Dar nu e îndeajuns de rapidă pentru mine. Sar peste birou cu o mână și aterizez direct în fața imprimantei.

— Mulțumesc că ați printat asta.

Zâmbindu-i triumfător, înșfac hârtia și alerg spre capătul biroului.

Vrea să mă prindă.

— Nu l-am printat pentru tine. Easton Royal, întoarce-te aici!

— Parfumul dumneavoastră miroase minunat, doamnă G, îi strig peste umăr.

Odată ieșit din secretariat, mă uit la foaia printată. Nu există nicio suprapunere, cu excepția ultimei ore. De fapt, majoritatea cursurilor lui *Wright, H* se țin în capetele opuse ale clădirii față de orele mele. De azi înainte, asta se va schimba.

Sar câte două scări odată. Ora a început deja când dau buzna la primul curs al lui Hartley pe ziua de azi. Toate scaunele de lângă ea sunt ocupate. E înconjurată de un grup de plante ofilite — copiii care sug tot oxigenul din atmosferă din cauza importanței pe care și-o acordă. Merg la o tipă pe care o cunosc și pe care n-o prea plac.

Mă aplec peste banca ei.

— Ți-a luat foc mașina.

— O, Dumnezeule!

Cynthia Patterson urlă și fuge din clasă privind înapoi. Cu un zâmbet prostesc, îi trag scaunul liber și mă așez.

— Domnule Royal, ce căutați la acest curs? întreabă profesoara.

Habar n-am cine e. După ridurile de pe frunte pe care încearcă să le ascundă cu ajutorul Botoxului, are în jur de patruzeci de ani. Prea bătrână pentru mine.

— Sunt aici ca să învăț. Nu asta fac toți cei de aici?

— Este ora de Ideologie Feministă.

Îmi ridic capul.

— Atunci nu înțeleg de ce discriminați. Dacă tot vrem egalitatea genurilor, n-ar trebui ca acest curs să fie obligatoriu pentru băieți?

Profa face un ultim efort să mă dea afară.

— Nu ai manualele necesare pentru acest curs.

— Nicio grijă. Le voi împărți cu Hartley pentru moment. Suntem prieteni vechi.

Îmi iau banca și o mut chiar lângă a ei.

— Ce faci? șoptește ea.

— Ai o abilitate formidabilă de a țipa în șoaptă, știai asta?

Îi trag una din cărți pe banca mea.

— Ai o abilitate incredibilă de a mă scoate din sărite.

— Mi-am dezvoltat abilitatea asta chiar de când am apărut pe lume.

Îmi scot picioarele în afara băncii.

— Mama mi-a spus că m-am născut lovind cu pumnul. Mersi că m-ai ajutat azi-noapte.

Îmi vâr mâna în buzunar, studiez rapid camera din priviri, apoi îmi strecor mâna pe sub masă și-i dau un ghiont lui Hartley cu cheia. Tresare scurt, apoi se uită în jos și se încordează.

— Ți-am spus să o lași în cutia poștală, bombăne ea.

— M-am gândit că așa va fi mai ușor.

Îmi cercetează expresia.

— Cred că ai un pact cu diavolul. E singura cale prin care poți arăta așa de bine după o noapte în care ai băut și ai mâncat bătaie.

— Nu am mâncat bătaie.

— Serios? De asta ai leșinat? N-ai fost lovit atât de tare la cap încât nici nu mai vedeai ca lumea?

— Ai dreptate.

Hartley dă din cap. Privirea îi rămâne neclintită. În fața clasei, profesoara bate câmpii despre cel de-al treilea val feminist. E consternată de faptul că aproape nimeni n-o ascultă.

— De ce ești aici? întreabă Hartley, în cele din urmă.

— Oh, am uitat să-ți spun? Sunt la toate cursurile tale acum.

Capul ei se rotește spre mine.

— Oh, Dumnezeule.

— Mă rog, în afară de muzică. Sunt complet afon.

— Oh, Dumnezeule, spune ea din nou.

— Știam eu c-ai să te bucuri.

Oftează atât de tare încât toată lumea se întoarce spre noi.

— Ce a fost asta, domnișoară Wright? întreabă politicos profesoara.

Hartley are dinții vizibil încleștați.

— Pur și simplu, nu pot să cred că și în această societate modernă progresivă studiile privind drogurile se bazează în principal pe subiecții masculini, care pun în pericol viețile femeilor în fiecare zi. E șocant.

— Șocant, aprobă profesoara noastră. Și totuși, adevărat!

În momentul în care-și termină prelegerea, Hartley se încruntă spre mine.

— Schimbă-ți orarul cum era înainte, Royal.

— Nu.

Se prinde de marginea băncii cu ambele mâini, de parcă s-ar abține cu greu să mă pocnească.

— Bine, murmură ea. Atunci nu mai vorbi cu mine. Încerc să învăț ceva.

— Ce poți învăța de aici? Femeile merită aceleași drepturi ca bărbații. Și cu asta basta.

— Chiar crezi asta?

Ridic din sprâncene.

— Nu asta crede toată lumea?

— Evident că nu.

Fac cu ochiul.

— Deci asta înseamnă că acum mă placi fiindcă sunt superînțelept?

Dar șarmul meu n-o impresionează, pentru că-și mijește ochii cu suspiciune.

— Nu știu de ce te ții după mine, dar trebuie să încetezi. Nu mă interesezi și nu mă vei interesa vreodată. Și, din câte am auzit, sunt o grămadă de fete moarte după tine care așteaptă și-și doresc să devină ceea ce-ți dorești tu, deci pur și simplu...

Îmi face semn să mă evapor.

— Dispari și gata.

Ignor tot ce a spus, exceptând lucrurile evidente.

— Te-ai interesat de mine, așa e?

Își închide ochii, apoi își îndreaptă privirea în față.

— Ce altceva ai mai auzit? Îmi place să aud bârfe despre mine.

Îi dau un ghiont. Se ferește și tace.

— Bârfa mea preferată e că am o limbă magică — pentru că e adevărat. Aș fi fericit oricând să-ți fac o demonstrație.

Hartley își încrucișează brațele și tace în continuare. Mă uit în jos la orar.

— Abia aștept să mergem împreună la ora de literatură britanică, spun cu voioșie.

Strânge din dinți. E amuzant. E foarte amuzant.

Capitolul 8

Hartley mă ignoră pe toată durata cursului de literatură britanică și apoi la Politică, un alt curs la care nu sunt înscris de fapt, dar la care particip, fiindcă e în orarul ei. Profesorii nici măcar nu clipesc când mă văd prezent; își închipuie că dacă sunt acolo, secretariatul știe despre asta și totul e în regulă. Destul de iresponsabil din partea lor, aș spune.

Cred că, practic, ceea ce fac poate fi considerat hărțuire, dar nu e ca și când aș răni-o sau aș fi foarte libidinos, încercând să-i intru pe sub fustă. E pur și simplu amuzant s-o enervez. Nu că n-aș vrea să-i intru pe sub fustă. Sub fusta ei, care-i acoperă fundul pe care-l admir chiar acum. E ora prânzului și mă furișez în spatele lui Hartley la coada de la cafenea. Funduleț ul ei drăguț se bombează spre mine în timp ce-ncearcă să-și ia un măr. Da, chiar l-aș atinge.

— Tu chiar exiști?

Se întoarce indignată și-mi dau seama că am spus asta cu voce tare. N-am de gând să-mi cer scuze, totuși. Sunt Easton Royal. Spun prostii tot timpul. Face parte din șarmul meu.

— Ce? Ar trebui să te simți flatată, o asigur. Sunt un tip supermarfă în școala asta.

Hartley își țuguie buzele. Pot vedea o sută de replici agresive trecându-i prin cap, dar e o fată deșteaptă — deja și-a dat seama că nu ajunge nicăieri dacă se ceartă cu mine. Nu face decât să-mi dea nas dacă se ciondănește cu mine. Așa că se-ntoarce și continuă să-și pună mâncare pe tavă. O urmez agale, făcând același lucru. Opțiunile de la cantina Astor Park sunt de tot rahatul și complet inutile. Câte un bucătar celebru e angajat în fiecare semestru pentru a crea un meniu plin de pește fiert și de pui cu tarhon pentru o adunătură de adolescenți care ar prefera să primească burgeri și cartofi prăjiți. Cantina e la fel de exagerată ca orice altceva din această școală.

— Vrei să stăm unul lângă celălalt la cursul de fotografie? o întreb. Am auzit că ne grupăm pe perechi în după-amiaza asta și le facem poze colegilor de bancă.

Mă înclin mai aproape și-i șoptesc în ureche:

— Ți-o arăt pe a mea dacă mi-o arăți pe a ta.

Hartley își așază o mână pe brațul meu și mă împinge ușor.

— Nu ne arătăm nimic unul altuia. Iar tu nici măcar nu ești înscris la cursul ăla. Nu mai veni la orele mele!

Îi zâmbesc larg.

— Și să te privez de splendoarea mea? Niciodată.

Clipește. Apoi clipește din nou. Apoi se holbează prelung în ochii mei.

— Easton. Ai vreo... problemă? Vreau să zic... la etaj?

Se bate ușor în cap. Izbucnesc în râs.

— Evident că nu.

— Bun. Înseamnă că ești atât de arogant, încât nu asculți nimic din ceea ce spun ceilalți. Am înțeles.

— Ba ascult, obiectez eu.

— Da-da. Pariez c-o faci.

— O fac!

Mutra mea solemnă durează cam o secundă, până-mi scapă un rânjet.

— Cum ar fi atunci când puicuțele spun: „Te rog, Easton, mai vreau!" și „Doamne, Easton, ești cel mai bun!" Ascult sută la sută.

— Oau.

— Știu, nu? Oau.

— Nu cred că ne impresionează aceleași lucruri.

Suspină greoi, apoi înaintează și ia o lingură. Pe când își pune un morman de cartofi copți pe farfurie, mă uit la tava ei și îmi dau seama că și-a luat o cantitate uimitoare de mâncare. Desigur, poate că are un apetit crescut în general, dar e atât de mică încât nu-mi dau seama unde i se depune toată mâncarea asta. Fie face sport ca o nebună, fie... e genul de tipă anorexică. Ăsta ar fi un mare păcat. Nu suport când fetele se tem de propriile forme. Rotunjimile fac ca pământul să se învârtă. Drace, pământul e rotund pentru că are rotunjimi. Rotunjimile sunt marfă. Rotunjimile...

Mă trezesc la realitate. O iau razna uneori, nu doar în gura mare, dar și în capul meu. Astea sunt momentele în care vreau să fumez un joint sau să torn în mine niște alcool, să-mi calmez gândurile care-mi aleargă frenetic prin minte.

Oricum, am fost mereu un rezervor de energie, și era chiar mai rău când eram mic. Aveam mereu glicemia mare chiar și atunci când nu consumam dulciuri, zbenguindu-mă de colo-colo până când, în cele din urmă, am încetat, spre ușurarea părinților mei.

— Vrei să facem ceva diseară împreună? o întreb pe Hartley.

Se oprește brusc. Aproape mă lovesc de ea, oprindu-mă la fix.

— Ăsta e un da?

Vorbește pe un ton ferm:

— Uite, Royal. Nu știu cât de clar mă mai pot face înțeleasă. Nu mă interesezi.

— Nu te cred.

— Firește că nu. Nu poți înțelege de ce cineva nu și-ar dori să se afle în preajma ta.

Mă prefac rănit.

— De ce nu vrei să te afli în preajma mea? Sunt distractiv.

— Da, ești, aprobă ea. Ești distractiv, Easton. Atât de distractiv, încât ești bătut de o gașcă de golani pe strada Salem. Atât de distractiv, încât chiar și atunci când aproape îți pierzi cunoștința, tot mai crezi că e o idee bună să te urci pe motocicletă și să conduci spre casă...

Simt cum rușinea mi se cuibărește în piept.

— Atât de distractiv, încât te prăbușești în apartamentul unei tipe oarecare, cu un teanc de bani în buzunar. Te-aș fi putut lăsa fără un chior dacă aș fi avut chef, spune ea, ridicând din umeri. N-am timp de astfel de lucruri. E prea multă bătaie de cap.

Bătaie de cap?

— Nu ți-am cerut să mă lași să stau la tine, îi reamintesc, puțin bățos. Și ți-am lăsat bani pentru deranjul tău, îi răspund, ridicând o sprânceană. Pentru care nici măcar nu mi-ai mulțumit.

— Am ieșit din casă înaintea ta — de unde era să știu că mi-ai lăsat bani? Și chiar dac-aș fi știut, de ce ți-aș mulțumi vreodată? Am dormit pe podea în timp ce

prințul Royal mi-a luat patul. Merit să fiu recompensată pentru asta. M-am trezit cu un gândac de bucătărie cățărându-mi-se pe braț, să știi.

Tremur oripilat. Urăsc gândacii. În special gândacii de bucătărie. Sunt cei mai nasoi. Sunt captiv între enervare și vinovăție. Fiindcă deși nu i-am cerut ajutorul, ea *m-a* ajutat. Și mi-a cedat patul ei — mă rog, canapeaua ei — pentru ca fundul meu amărât și bătut măr să aibă unde să doarmă.

— Mersi că m-ai adăpostit, spun spășit.

Cineva ne înghiontește, așa că înaintăm din nou, deplasându-ne spre masa cu deserturi. Nu sunt surprins când Hartley nu ia una, ci două felii de cheesecake.

Simt un val de îngrijorare. Chiar sper că nu are vreo tulburare alimentară. E îndeajuns de rău că Ella și-a pierdut apetitul de când a plecat Reed. Nu vreau să-mi petrec întregul an de școală monitorizând dietele femeilor din viața mea.

— Cu plăcere, îmi spune Hartley. Dar ca fapt divers? Primești un singur favor de la mine. Ăsta a fost.

Înainte s-o pot informa că abia aștept să-i returnez *favorul*, Felicity Worthington ne întrerupe.

— Bună, Easton.

La câțiva pași distanță stau două prietene de-ale ei: cea care poartă mereu coroniță pe cap și însoțitoarea ei blondă cu tocuri de zece centimetri. Cele două fete șoptesc una către cealaltă cu mâna la gură în timp ce Felicity stă acolo uitându-se la mine ca un animal de pradă.

— Care-i treaba, Felicity? întreb, luând-o peste picior.

— Fac un foc de tabără la mine acasă săptămâna viitoare, răspunde ea dulceag. Voiam să te invit personal.

De-abia îmi stăpânesc râsul. Familia Worthington locuiește la malul mării, la câteva case distanță de noi, deci am fost la o grămadă din petrecerile lor, toate găzduite de fratele mai mare al lui Felicity, Brent. Dar ultima la care am mers s-a încheiat cu Daniel Delacorte dezbrăcat și legat ca un porc la târg, mulțumită Ellei, lui Val și Savannah Montgomery. L-au pedepsit pe tâmpitul ăla pentru c-a drogat-o pe Ella la o altă petrecere. Și apoi, după ce Daniel s-a eliberat, a fugit pe plajă și l-a bătut pe Reed.

Nu mai e nevoie să spun că familia Royal n-a mai fost invitată de atunci. Dar Brent a absolvit anul trecut, deci bănuiesc că Felicity e șefa acum.

— Da, poate, spun neutru. Depinde dacă iubita mea vrea să meargă.

Fac cu ochiul și mă întorc spre Hartley, doar ca să-mi dau seama c-a dispărut.

Futu-i. Pășește pe parchetul lustruit și se îndreaptă spre ușile franțuzești care conduc la mesele de afară. În timp ce o urmăresc din priviri, Hartley merge drept la țintă spre una din cele mai îndepărtate mese de pe terasă și se așază cu spatele la ușile cantinei. Normal. Mănâncă singură, ca o prințesă antisocială ce este.

— Ce iubită? întreabă Felicity îngustându-și ochii. Vrei să zici Claire? Pentru că-i spunea Melissei zilele trecute că voi doi sunteți din nou împreună...

— Nu suntem din nou împreună, obiectez eu.

Nenorocita de Claire.

— Oh. OK. Bine.

Felicity pare de-a dreptul ușurată.

— Oricum, legat de petrecere, nu trebuie să confirmi dacă vii sau ceva. Doar vino și gata. Ești mereu bine-venit acasă la mine.

— Da, poate, spun din nou.

Se întinde și-și încolăcește degetele pe brațul meu, mângâindu-mi ușurel bicepșii prin cămașă.

— Niciun poate. Te rog, vino. Mi-ar plăcea să petrec câteva clipe frumoase cu tine.

În timp ce se fâțâie pentru a se reuni cu prietenele ei care chicotesc, mă întreb dacă e într-adevăr vorba de un foc de tabără. Poate e doar un complot prin care să mă atragă acolo pentru a-și face de cap cu mine. Dar tot despre petrecerea lui Felicity vorbesc Val și Ella când mă apropii de masa la care stăm de obicei. Bat cuba cu câțiva dintre colegii mei înainte să mă prăbușesc în scaunul de lângă Ella.

— Ți-am zis deja, nu vreau să merg, îi spune ea lui Val. Drăgălășenia artificială a lui Felicity îmi dă dureri de cap.

Val își împreunează degetele.

— Nici eu, dar nu avem de ales. Trebuie să ne prezentăm, mai ales acum că știm ce pun la cale.

— Cine ce pune la cale? întreb încruntat.

Val se uită fugitiv la mine.

— Nobilii plănuiesc o revoltă împotriva coroanei.

Mă-ncrunt și mai tare.

— Ce vrei să spui?

Ella îmi observă privirea îngrijorată și se întinde să mă strângă de braț.

— Ignor-o. Face pe melodramatica.

— Nu e adevărat, insistă Val. Easton, susține-mă.

— Aș face-o, scumpo, dar încă nu știu despre ce vorbim.

Îmi înfig furculița în rulourile mele cu carne de vită și iau o mușcătură imensă.

Conner Babbage, care joacă extremă la Riders, îngaimă din cealaltă parte:

— Gagica aia cu care ai vorbit — Felicity? Vrea să-i ia capul Ellei.

— E adevărat? mă întorc rânjind către sora mea vitregă. Ai s-o bați măr după ore, surioară?

— Nici vorbă, spune Ella cu o voce seacă. Dar, potrivit lui Val, asta e ceea ce vrea să-mi facă mie Felicity.

Ridic nepăsător din umeri.

— Nu te îngrijora. Te descurci.

— Bătaie între fete după ore? întreabă Babbage însuflețit.

— Ține-ți-o în pantaloni, Con, îi spune Val înainte de a-și concentra din nou atenția asupra mea și a Ellei.

— Nu e de glumă, Easton. Am stat în spatele lui Felicity și al găștii ei de vrăjitoare la istoria artei și nu fac decât să șoptească despre cum Felicity o va pune pe Ella la punct.

— Cum va face asta? întreb.

— N-o să-mi facă nimic, insistă Ella.

Val scutură din cap.

— Scumpo, fetelor ăstora nu le place că tu ești Royala șefă. Ar fi altceva dac-ar fi vorba de Easton.

Îmi încrucișez brațele pe piept.

— Sunt prea leneș pentru asta.

Val continuă de parcă nu m-ar fi auzit.

— Dar tu ești intrusa. Cea care-l are pe Reed. Cea care a domesticit-o pe Jordan. Cea care i-a împăcat pe Gideon și Savannah.

— N-am avut nimic de-a face cu Gid și Sav, protestează Ella.

— Nu contează. Totul ține de percepție. Nu le place să fie detronate de tine, ciripește Babbage înainte de a se căra pentru a înapoia tava goală la bufet.

Mă cufund mai mult în scaunul meu. Nenorocitul de Reed. Nu. Asta e doar vina lui Gideon. Dacă n-ar fi început să dea ordine oamenilor în ultimul său an de liceu, familia Royal n-ar fi trebuit să mişte niciun deget pentru Astor. Am fi putut pretinde că suntem la fel de orbi şi de nepăsători ca majoritatea acestor elevi. În schimb, din cauza amestecului stupid al lui Gideon, întreaga şcoală crede că suntem plămădiţi din acelaşi aluat — făcuţi să fim lideri.

Eu vreau să zbor, să beau, să mă bat, să mi-o trag cu femei sexy. Probabil exact în ordinea asta.

— De ce ne irosim timpul vorbind despre toţi proştii? Nu putem pur şi simplu să ne bucurăm de ultimul nostru an de liceu?

Val mă loveşte pe sub masă.

— Nu, nu puteţi. Tu şi Ella ar trebui să faceţi ceva. Faceţi-i pe puşti să le fie frică de voi. E mai bine să fii temut decât iubit. Şi aşa mai departe.

— Vrei să legăm pe cineva la ieşirea din şcoală? spun eu, referindu-mă la o chestie făcută anul trecut de Jordan Carrington, Regina Târfelor.

— Nu. Doar arătaţi-vă valoarea. De asta cred că Ella trebuie să meargă la petrecerea lui Felicity. Şi tu, Easton. Voi doi ar trebui să începeţi să vă strângeţi aliaţii acum.

— Nu suntem NATO, Val. Nu trebuie să ne facem aliaţi şi inamici.

Oftează.

— Doamne, mă aşteptam ca Ella să fie naivă, dar de la tine aveam pretenţii mai mari, Easton.

În fine. Nu am niciun chef să mă implic în politica socială a acestei şcoli stupide. Am să-i fiu alături Ellei dacă are nevoie de mine, dar, după câte spune, nici ea nu vrea să aibă de-a face cu mizeria asta. Nu spun c-o pot condamna.

În timp ce iau o altă îmbucătură din rulou, îmi îndrept atenția spre ușile terasei. Hartley încă e afară. Nu-i pot vedea tava, dar mă îndoiesc că a făcut mare pagubă în muntele ei de mâncare.

— La ce te uiți?

Ella îmi urmărește privirea curioasă. Apoi râde.

— A fost de acord să iasă cu tine?

— Normal, mint eu, dar ambele fete mă citesc — ele se strâmbă și eu cedez. Bine, nu a acceptat. Dar mă rog. Se va întâmpla. E doar o chestiune de timp.

Mă concentrez la Hartley, care e întoarsă cu spatele, observând felul în care părul ei întunecat pare aproape albastru în lumina soarelui.

— În plus, nu am chef de agățat. Încerc s-o descifrez.

Ella se strâmbă.

— Ce e de descifrat la ea?

— Nu știu.

Îmi mușc buza frustrat.

— E la Astor, nu?

Val mormăie batjocoritor.

— Pe bune?

— Mai încet, femeie.

Înșfac sticla de apă a Ellei și iau o dușcă lungă.

— Deci merge la Astor și știu sigur că familia ei are bani. Le-am văzut casa.

— Nu te înțeleg, spune Ella.

— Deci dacă are bani, de ce locuiește într-o cutie de chibrituri pe strada Salem?

Mă-ncrunt gândindu-mă la apartamentul de doi bani, înghesuit, al lui Hartley. Nici măcar nu are un pat, pentru numele lui Dumnezeu.

Ella și Val sunt șocate.

— Ai fost acasă la ea? întreabă ele în cor.

— Când? mă chestionează Ella.

Gesticulez indiferent.

— Nu contează. Tot ce vreau să zic e că trăiește într-o cocină în timp ce familia ei locuiește într-o vilă. E ciudat. Și când stăteam la coadă mai devreme, și-a luat echivalentul a trei prânzuri. Ai zice că n-a mâncat de câteva zile.

Lângă mine, Ella începe și ea să-și muște buza de jos.

— Crezi că are probleme?

Îi dau sticla de apă.

— Poate? Dar și voi credeți că e al naibii de ciudat, nu?

Val dă încet din cap.

— Da. Destul de.

Expresia Ellei transmite îngrijorare.

— E într-adevăr ciudat.

Toți trei ne întoarcem din nou capetele în direcția lui Hartley, dar, în timp ce noi discutam, ea s-a ridicat și a plecat. Masa ei e goală și tava i-a dispărut.

Capitolul 9

N-o mai văd pe Hartley pentru tot restul zilei.

Nu e la ora de fotografie, deci sunt captiv aici de unul singur — și nici măcar nu sunt înscris la blestematul ăsta de curs.

Nu e nici la Teoria Muzicii, lăsându-mă să stau lângă Larry, care-mi ciripește că sunt *îndrrrrrăgostit*. Și când nu vorbește despre dragoste, vorbește despre stupidele alea de încălțări de sport Jordan. Nenorocitul de Larry. În plus, cine naiba ia lecții de teoria muzicii? Ce fel de curs e ăsta, totuși? Există fizica sunetului? Îmi pierd atenția după ce o ecuație matematică privind relația dintre lungimea de undă, frecvență și viteză e mâzgălită pe tabla albă. Și asta nu e analiză matematică, un curs la care a fost atât de disperată să fie primită încât a implorat-o personal pe profesoară s-o transfere.

N-am să mint — sunt îngrijorat. După ce termin cu ședința de forță și condiție fizică cu antrenorul de la Astor Park, decid să-i trimit un mesaj și sper că nu va întreba cum am făcut rost de numărul ei.

Chiulul e specialitatea mea. Unde ești? — E

Niciun răspuns.

Acasă, mănânc rapid și-mi fac temele înainte s-o întind. Din fericire, nu e nimeni prin preajmă, deci nu trebuie să răspund la vreo întrebare stupidă. Mai ales că nu prea am răspunsuri.

Nu știu de ce mă trezesc conducând spre casa lui Hartley, cu un burrito pe scaunul din dreapta. Nu știu de ce mă deranjează că nu-mi răspunde la mesaj. Nu știu de ce sunt atât de al naibii de curios în privința ei.

Parchez la o stradă distanță ca să nu-mi vadă mașina și apoi urc cu grijă scările exterioare către ușa ei. Scările de lemn ale casei cu două etaje sunt atât de dărăpănate încât mi-e teamă că se vor dezmembra în orice moment.

— Comanda, spun după ce bat timid la ușă.

Nimic. O sun și-mi lipesc o ureche de ușă. Nu aud nimic dinăuntru. Mai bat de câteva ori. Pașii din spatele meu îmi captează atenția, dar când mă uit în jos văd doar un tip cocoșat și chel, fluturând o lingură în aer.

— Nu e acasă, rahat cu ochi ce ești.

Alerg în jos pe scări.

— Unde e?

— Probabil la muncă.

Tipul își mijește ochii la mine.

— Cine ești?

— Sunt un prieten de la școală. Și-a uitat o temă pentru acasă.

— Pfff, mormăie el. Ei bine, nu e acasă, deci ar trebui să te cari și tu.

— Nu vreau să ia o notă mică. Vă supărați dacă aștept?

Mormăie din nou.

— Cât timp nu faci zgomot, nu-mi pasă.

— Da, dom'le.

Bombăne în șoaptă despre copiii ăștia proști și temele lor stupide, înainte să dispară pe ușa laterală a apartamentului de la primul nivel. Casa asta mică cu lambriurile ei de lemn și vopseaua scorojită nu pare să reziste următorului sezon de uragane. Din nou, sunt șocat de faptul că un copil de la Astor Park trăiește în cartierul ăsta, în genul ăsta de casă.

Mă așez pe treapta de jos cu punga de mâncare lângă mine și apoi aștept. Și aștept. Orele trec. Bateria telefonului mi se descarcă rău de tot de la atâta Candy Crush. Soarele dispare de pe cer și greierii încep să țârâie. Ațipesc, trezindu-mă când aerul cald de toamnă devine răcoros. Telefonul meu îmi spune că e trecut de miezul nopții.

Îmi trag brațele aproape de corp și-i scriu din nou.

Ți s-a răcit mâncarea.

— Ce mâncare?

Aproape scap telefonul din mână.

— De unde naiba ai apărut? o întreb pe Hartley.

— Te-aș putea întreba același lucru.

Vine spre mine și mă izbește un damf de... prăjeală? Poartă un soi de uniformă: pantaloni negri, o cămașă albă cu mâneci scurte, șifonată și ofilită, și o pereche de ghete negre cu șiret.

— De la muncă? îmi dau cu presupusul.

— Poftim? Nu crezi că asta e o ținută fabuloasă de club? întreabă, gesticulând spre ea însăși.

— Fabuloasă e puțin spus.

Iau pachetul cu mâncare și-i fac semn să urce pe scări.

— Pari moartă de oboseală, totuși. Nu știu ce lucru minunat ai făcut în după-amiaza și-n seara asta, dar pari extenuată.

— Dap.

Oftând, își pune un picior pe prima treaptă și apoi se uită în sus la scări de parcă ar fi imposibil de urcat. Ce bine că sunt aici. O ridic în brațe.

— Pot merge, spune ea, dar protestul ei e slab și deja își trece brațele pe după gâtul meu ca să se sprijine.

— Aha.

Fata asta e ușoară ca un fulg. Urc scările încet, oricum. E prima dată când mă lasă s-o ating și-mi place. La nebunie.

Apartamentul ei e la fel de strâmt și de deprimant precum mi-l aminteam. E ordonat și miroase a curat. A așezat o vază transparentă cu margarete pe pervazul îngust, dar florile înfrumusețează prea puțin locul ăsta urât. Hartley îmi urmărește privirea.

— M-am gândit că o pată de culoare o să înveselească puțin atmosfera, spune pe un ton sec.

— Nu sunt sigur că așa ceva e posibil.

Merg până la blatul mic și deschid ușa cuptorului cu microunde. Oau. Nu știam că mai există vreun model așa vechi. Îmi ia ceva timp ca să-mi dau seama cum funcționează tâmpenia asta.

Încălzesc porția de burrito în timp ce Hartley se furișează la baie. Cât o aștept, deschid dulapurile ca să caut ceva de ronțăit. Tot ce găsesc e o cutie de sărățele. Restul sunt doar conserve.

— Ai terminat cu cotrobăitul? bombăne din ușă.

— Nup.

Trag cu ochiul în mini-frigider — bucătăria asta tristă nici măcar nu este îndeajuns de mare pentru un frigider normal — și studiez colecția sărăcăcioasă de provizii. Unt, lapte, o cutie mică de suc de portocale, câteva

legume și câteva recipiente Tupperware pline de mâncare semipreparată.

— Duminică îmi gătesc pentru toată săptămâna, explică Hartley stângace. În felul ăsta nu trebuie să-mi fac griji în legătură cu mâncarea.

Iau unul dintre recipientele transparente, îl studiez și-l pun la loc.

— Asta e doar mâncare de seară, constat.

Hartley ridică din umeri.

— În fine, da. Micul dejun e de obicei un baton de cereale sau ceva fructe, iar prânzul îl iau la școală. În weekenduri muncesc și de obicei nu am timp pentru prânz.

Devine limpede acum de ce-și umple mereu tăvile la Astor cu aproape patru porții. E clar că stă prost cu banii. Are greutăți. Mă cuprinde vinovăția când îmi amintesc cum i-am înfulecat tot prânzul alaltăieri. Verific cronometrul cuptorului cu microunde. Încă douăzeci de secunde. Îndeajuns ca să pun punctul pe i și să întreb:

— De ce nu locuiești cu familia ta?

Îi înțepenește tot corpul.

— Noi... nu vedem lucrurile la fel, răspunde și sunt surprins că i-am smuls o asemenea mărturisire.

Mi-ar plăcea să continue, dar, desigur, rămâne tăcută cu încăpățânare. Nu sunt atât de prost încât să cer detalii. Cuptorul cu microunde bipăie. Ies aburi din burrito în timp ce deschid ușa mică și folosesc un șervețel de hârtie pentru a atinge marginea farfuriei astfel încât să nu mă ard la mână.

— Să-l lăsăm un minut să se răcească, sugerez.

Pare puțin îngrijorată, de parcă amânarea e inacceptabilă pentru că asta înseamnă că trebuie să petreacă mai mult timp cu mine. N-am întâlnit niciodată o fată mai

puțin interesată să stea cu mine. Hartley se așază pe canapea și-și descheie încălțările. Apoi le aruncă deoparte de parcă ar fi comis vreo crimă morbidă. Tace preț de câteva secunde. Când vorbește din nou, are un glas înfrânt.

— De ce mi-ai adus de mâncare, Easton?

— Mi-am făcut griji pentru tine.

Iau un cuțit și o furculiță din sertarul cu tacâmuri. Nu că ar avea nevoie de un *sertar* întreg — are doar două furculițe, două cuțite și două linguri. Atât.

— De ce ai chiulit de la școală în mijlocul zilei?

— Mi-a scris șeful meu, recunoaște ea. Avea nevoie de un om și n-am putut refuza.

— Cât ține o tură? întreb, pentru că a plecat de la Astor pe la amiază și nu a ajuns acasă până la miezul nopții. Ai lipsit douăsprezece ore. Asta înseamnă o tură foarte lungă pentru o chelneriță cu jumătate de normă.

— A fost o tură dublă, spune ea. Turele duble sunt ca naiba, mi-e greu să primesc ore. Sunt încă două chelnerițe cu copii mici și au nevoie de ore mai mult decât mine.

Mă gândesc la dulapurile ei goale și cântăresc adevărul acelei afirmații. Ea *chiar* are nevoie de orele alea. Destul de mult. Sau poate că nu. Vreau să zic, am bani. Nu sunt sigur cât costă dărăpănătura asta, dar nu poate fi nici o zecime din alocația mea lunară. Tot m-aș putea descurca și dacă aș renunța la o parte din banii ăia.

Îi pun cina pe măsuța de cafea, împreună cu un șervețel și un pahar cu apă și încerc să mă gândesc la o metodă prin care să-i ofer bani fără să se enerveze. Văzând că Hartley nu face nicio mișcare ca să-și ia furculița, mă așez la capătul celălalt al canapelei și-mi încrucișez brațele.

— Mănâncă, îi ordon.

Ea șovăie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu am otrăvit-o, prostănaco. Ești hămesită. Mănâncă.

După asta nu mai e nevoie s-o conving. Hartley taie porția de burrito cu entuziasmul unui copil în dimineața de Crăciun. Îl devorează aproape pe jumătate înainte s-o lase un pic mai moale, dovadă că trebuie să fi fost lihnită.

Acceptă cu greu un burrito de zece dolari de la mine. Cum am s-o conving să ia câteva mii?

— Cum de nu spui nimănui că lucrezi?

— Pentru că nu e treaba nimănui. Da, servesc la mese într-un restaurant. De ce trebuie să afle toată școala? N-are nicio importanță.

Mă aplec frustrat. Îmi pun antebrațele pe genunchi și o studiez cu atenție.

— Cine ești tu, Hartley?

Furculița i se oprește la jumătatea distanței spre gură.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, te-am investigat...

Într-o clipită, umerii ei iau forma unei linii drepte, tensionate.

— Oh, relaxează-te, îi spun. Nu e ca și cum aș fi găsit ceva secrete ascunse, întunecate. Tot ce știu despre tine e că tatăl tău a candidat ca primar și a pierdut.

Menționarea tatălui ei îi aruncă o umbră pe față și mă trezesc cercetându-i brațele în căutarea unor vânătăi. A bătut-o tatăl ei și ea a fugit? Încerc să obțin mai multe informații adăugând:

— Și am găsit un articol care spune că ai două surori.

În loc să confirme sau să nege asta, pur și simplu se holbează la mine cu cea mai obosită expresie pe care am văzut-o.

— Easton.

Se oprește.

— De ce mă investighezi?

Altă pauză.

— De ce îmi cumperi de mâncare?

Și alta.

— De ce ești aici? De ce ți-ai lăsa casa mare și luxoasă și ți-ai petrece întreaga seară așteptându-mă? Sunt surprinsă că nu te-a jefuit careva.

Trebuie să râd.

— Pot să-mi port de grijă, scumpo. Și ca să-ți răspund la întrebări, sunt aici pentru că te plac.

— Nici măcar nu mă cunoști, spune ea frustrată.

— Încerc s-o fac! spun la fel de frustrat și-mi trântesc palma peste coapsă.

Hartley tresare la auzul zgomotului puternic. Frica îi e întipărită în privire ca unui iepuraș sperios. Ridic defensiv mâinile.

— Scuze. Nu voiam să te sperii.

Sfinte Sisoe, poate că *a fost* abuzată acasă. Sau poate că e abuzată acum, de altcineva. Ar trebui să-l sun pe tata?

— Cineva... te rănește? întreb precaut.

— Nu, răspunde ea. Nu mă rănește nimeni. Locuiesc singură aici și nu am nevoie de ajutor. Mă descurc perfect de una singură.

— Nu mi se pare că asta arată prea bine, spun privind în jurul meu.

— Serios? Și te întrebi de ce nu le zic oamenilor de la Astor unde lucrez? Sau unde trăiesc? Îmi place locul meu de aici, spune, scuturând din cap vizibil deranjată. Nu e sofisticat, dar e al meu. Îmi câștig existența de una singură și sunt al naibii de mândră de chestia asta.

— Ai dreptate.

Replica mea o ia pe nepregătite.

— Poftim?

— Hei, pot admite că am făcut o greșeală. De fapt, te admir teribil. Dacă n-aș face-o, sunt al naibii de sigur că nu te-aș urmări de colo-colo, aducându-ți mâncare.

Se relaxează, dar încordarea din expresia ei nu se evaporă complet.

— Nu ești genul de persoană pe care s-o vreau în preajma mea, Easton.

Ceva îmi zdruncină pieptul și mă înjunghie în inimă.

— Știu că sună dur.

E total indiferentă la efectul pe care cuvintele ei le-au avut asupra mea.

— Dar îți mai spun o dată — ești o belea prea mare. N-am timp pentru așa ceva.

În ciuda valului de indignare care mă copleșește, știu că are dreptate. *Sunt* o belea. Sunt acel Royal dat naibii care se bate și bea prea mult și enervează mereu pe cineva. Dar, chiar dacă doare să aflu că ea mă consideră complet inutil, îi apreciez onestitatea. Nu e precum Claire sau celelalte fete cu care am fost, care mă tot giugiulesc și mă iartă indiferent ce fac, fiindcă, după părerea lor, Easton Royal nu poate greși cu nimic.

Lui Hartley nu-i e teamă să-mi spună tot ce nu-i place la mine. Și nici măcar nu mă pot enerva pe ea, pentru că toate aceste lucruri rele pe care le vede la mine sunt aceleași lucruri pe care le urăsc și eu.

— Tot ce mă interesează e să am un acoperiș deasupra capului în fiecare noapte, ceea ce înseamnă că trebuie să câștig bani, spune ea direct.

— Dacă ai nevoie de bani, îți dau eu.

Futu-i. Ce prostie din partea mea să spun așa ceva.

Furculița ei se lovește de farfurie.

— Chiar ai spus asta? Ce, crezi că dacă-mi dai niște bani, nu va trebui să muncesc la fel de mult și, prin urmare, voi avea mai mult timp de petrecut cu tine?

Tonul ei e plin de suspiciune.

— Îmi pare rău. Am spus o tâmpenie.

Rușinea mă copleșește, pentru că așa rezolvăm problemele în familia Royal — acoperindu-le cu bani.

Dar, în același timp, privirea critică din ochii ei cenușii mă afectează. Nu e ca Ella, care a crescut vai de capul ei. Sau ca Valerie, care vine din partea mai puțin bună a Carringtonului și e forțată să accepte pomana de la mătușa și unchiul ei pentru a merge la o școală bună.

Familia lui Hartley e bogată. Poate nu locuiește acolo chiar acum, dar mai mult ca sigur a trăit cu ei înainte.

— Am fost acasă la tine, ții minte? mă trezesc izbucnind. S-ar putea să nu ai parale în buzunar acum, dar familia ta e plină de bani. Deci nu te uita la mine de parcă sunt vreo odraslă răsfățată, iar tu trăiești tăind cupoane și te chinui așa de o viață întreagă. Pentru numele lui Dumnezeu. Ai fost la o școală cu internat de lux până acum câteva luni.

Acei ochi cenușii sunt extenuați, în loc să fie mânioși, așa cum mă așteptam.

— Da, am avut bani înainte. Dar nu mai am. Și stau în apartamentul ăsta de când s-a terminat școala, în luna mai. Sunt doar patru luni, îndeajuns pentru mine ca să-mi dau seama că obișnuiam să iau totul de-a gata. Viața nu înseamnă numai școli cu internat și haine la modă și vile. Am învățat o lecție importantă când m-am

întors în Bayview, spune, studiindu-mă în pripă. Nu cred că tu ai învățat-o încă.

— Ce? o sfidez eu. Cum să fii sărac? Prin asta va trebui să trec ca să fii drăguță cu mine? Să-mi dau mașina pe un bilet de autobuz și să văd pentru o vreme cum e să trăiești altfel?

— Nu-ți cer să faci asta. Nu-mi pasă ce faci, Easton. Nu sunt aici ca să te ajut sau ca să te țin de mână în timp ce înveți lecții prețioase de viață. Pur și simplu, încerc să am grijă de mine, îmi răspunde și ia o înghițitură de apă. În nouăzeci și nouă la sută din timp, nici măcar nu mă gândesc la tine.

Au. Asta a durut.

Dar senzația de durere dispare odată ce observ ceva — nota falsă din vocea ei. Modul în care îmi evită cu tact privirea.

— Nu te cred, îi spun. Te gândești la mine.

Pune jos paharul și se ridică șovăielnic în picioare.

— E timpul să pleci, Easton.

— De ce? Fiindcă începi să mă placi?

Cu o privire provocatoare, mă ridic și eu.

— Începi să mă enervezi, asta faci.

— Nu. Tu începi să mă placi, repet eu.

Mă apropii de ea și, chiar dacă se încordează, nu se mișcă din loc. Observ cum i se intensifică respirația și jur că-i văd pulsul zvâcnind la baza gâtului. Și nevoia din ochii ei. Mă vrea sau cel puțin vrea ce-i pot oferi, dar e prea orgolioasă sau încăpățânată sau frustrată pentru a o cere. Pentru că e de părere că nu are nevoie de afecțiune sau de apropiere sau de legături.

Încep s-o descifrez. Nu trecutul ei. Nu problemele pe care le are cu familia, ci ceea ce o afectează cu adevărat.

Când e speriată și rănită, se dezlănțuie. Cineva mai puțin încăpățânat decât mine ar fi plecat până acum. Dar de asta e singură — pentru că nu are pe nimeni altcineva în viața ei care să-și dorească să se apropie de ea. Știu cum e să fii singur. Știu cum e să vrei și să nu ai. Nu vreau ca Hartley să se simtă așa. Nu de azi înainte. Nu cât timp sunt eu prin preajmă.

— O voi face, spun eu domol.

Privirea i se agită când o întâlnește pe a mea.

— Vei face ce?

— Te voi săruta.

I se taie respirația. Aerul se tensionează ușor între noi, ca atunci când ești sus în nori cu numai câțiva centimetri de metal între tine și cerul albastru. Mă străbate un val de entuziasm în timp ce mă uit în ochii ei. Văd aceeași nerăbdare și de partea ei.

— Easton — spune ea, dar nu știu dacă este un avertisment sau o rugăminte.

Și e prea târziu. Gura mea o atinge deja pe a ei.

Geme surprinsă, dar buzele ei se potolesc sub buzele mele. Sfinte Sisoe, mă sărută și ea.

Capul mi se învârte și stomacul mi-a ajuns în gât și totul e din cauza fetei ăsteia. Buzele ei sunt incredibil de moi. Așa e și pielea de la baza gâtului ei, pe care o dezmierd cu degetul.

O trag mai aproape de mine, dorindu-mi să-i simt întreaga greutate. Limba mi se strecoară printre buzele ei întredeschise și o atinge pe a ei și acela e momentul în care se desprinde din îmbrățișarea mea.

Se termină atât de rapid încât nici măcar nu am timp să clipesc. Dezamăgirea mă doboară, și-mi stăpânesc cu greu o înjurătură.

— De ce te-ai oprit? reușesc să îngaim.

— Pentru că nu vreau asta, spune ea răgușit, îndepărtându-se de mine. Ți-am spus, nu am timp să ies cu cineva. Nu sunt interesată.

— M-ai sărutat, subliniez.

Pulsul încă îmi zvâcnește de la sărutul acela excitant.

— Un moment de slăbiciune, spune răsuflând extenuată. Nu știu în câte feluri pot spune asta, Easton. Nu vreau să fiu cu tine.

Îmi înăbuș frustrarea. N-o înțeleg pe fata asta. De ce m-a sărutat, atunci? Un moment de slăbiciune? La naiba cu asta. Mă place. E atrasă de mine. Deci de ce n-o putem face, pur și simplu?

Să facem ce? mă necăjește o voce din cap.

Asta mă face să mă opresc, întrebându-mă ce *caut* aici? Să mă culc cu Hartley sau să fiu cu ea pe bune? Plănuiam să-mi fac de cap în ultimul meu an de liceu, nu voiam o iubită de care să mă leg sentimental. Sunt o tonă de fete cu care mă pot culca, dar sunt atras de Hartley într-un fel în care n-am fost atras vreodată de o altă persoană. E ceva la ea care mă face fericit când suntem împreună. O idee nebunească îmi trece prin minte.

— Ce-ai zice să fim prieteni? întreb încet.

Se uită șocată la mine.

— Ce?

— Prieteni. E un cuvânt din opt litere, definind niște indivizi între care există un atașament reciproc.

— Știu ce înseamnă, dar nu înțeleg ce vrei să spui.

— Spun că ar trebui să fim prieteni. Din moment ce nu ești interesată de mine și așa mai departe. Fie asta, fie voi continua să mă dau la tine și să încerc să te sărut.

Hartley scoate un sunet exasperat.

— De ce trebuie să fie una din astea două? Nu există o a treia opțiune?

— Nup, îi spun rânjind. Haide, Hartley Davidson...

— Hartley Davidson?

— Te poreclesc. Cei mai buni prieteni își dau unii altora porecle, îi răspund și-mi bag mâinile în buzunarele jeanșilor. Sincer, îmi place ideea asta. Dacă nu ne vom cupla niciodată, am putea la fel de bine să fim prieteni. N-am avut niciodată o prietenă apropiată, deci asta ar fi o experiență benefică pentru mine.

Hartley se cufundă înapoi în canapea.

— Din ce am observat, ai tone de prieteni.

— Nu am, îi răspund fără să mă gândesc.

Aproape imediat, mă simt vinovat, pentru că le nedreptățesc pe Ella și Val. Frații mei nu contează — ei *trebuie* să fie în viața mea. Îi consider prieteni, dar legătura de sânge te unește altfel cu cineva, răpindu-ți șansa de a alege. Cu Ella și cu Val am ales să fiu prieten.

Deci mă corectez, spunând:

— Am câțiva prieteni. Dar vreau încă unul. Vreau o Hartley Wright.

Își dă ochii peste cap.

— Asta e partea în care eu zic că vreau un Easton Royal?

— Da, spun entuziasmat. Hai să ne vedem după antrenament. Să ne facem temele la analiză matematică împreună. Nu vreau să mă laud, dar sunt destul de bun la treaba cu școala dacă vreau să fiu.

— Treaba cu școala, repetă ea sec.

— Dap. Chestia e că... ezit și apoi mărturisesc. Sunt destul de deștept.

— Știu.

Își întinde picioarele, flexându-și degetele.

— Știi?

— Da. Notițele pe care le-ai luat sunt destul de impresionante. Numai cineva care înțelege materia cu adevărat ar putea s-o explice așa.

— Hah.

— Dar îți place să faci pe prostul, așa că nu îți voi strica cu planurile.

— Nu fac pe prostul, doar că nu sunt... interesat. Școala e o povară.

— Dacă sunt de acord cu asta...

Îmi scapă un rânjet.

— Dacă sunt de acord, spune ea, severă de data asta, vor exista câteva reguli.

— Categoric nu. Nu-mi plac regulile.

Zâmbește drăgălaș.

— Atunci voi spune „nu" acestei prietenii.

Mormăi pe sub mustață.

— Bine. Mă rog. Hai să auzim regulile.

— Nu ai voie să încerci să mă agăți.

— Bine, spun, pentru că deja am spus că n-o voi face.

— Nu ai voie să flirtezi.

— Refuz. Asta se întâmplă natural și n-o pot împiedica, ridic mâna în semn de compromis. Dar dacă o fac, ai dreptul să-mi spui să mă opresc.

— Bine.

— Ce altceva?

Se gândește.

— Nicio aluzie sexuală.

— Imposibil. Și asta vine natural... asta e ceea ce a spus ea[5], spun oftând. Vezi tu, ceri prea multe de la mine.

[5] Joc de cuvinte: *That' s what she said* — expresie folosită în limba engleză pentru a marca existența unei aluzii sexuale. (*N.t.*)

Contraoferta e ca tu să ignori absolut orice aluzie sexuală. Tata spune mereu că dacă nu-i acorzi atenție unui lucru, înseamnă că nu s-a întâmplat cu adevărat.

O văd înăbușindu-și un hohot de râs.

— Tatăl tău spune asta. Serios? spune tărăgănat, pe un ton sceptic.

— Aha. Sau poate a fost Gandhi. Cineva deștept, oricum. Ar trebui să dăm mâna, îi spun.

Ridică o sprânceană.

— O strângere de mână.

— Da. LeBron James are o strângere de mână specială pentru fiecare dintre coechipierii săi. În felul ăsta știi că au o legătură. Hai să facem una din alea.

— N-o să-mi amintesc vreodată niște strângeri de mână complicate. Propun un cântec. Poți să-mi cânți un cântec de fiecare dată când ne întâlnim.

Închide ochii. Săraca fată e atât de obosită. Iau o pătură așezată pe spătarul canapelei.

— Ți-am spus deja că sunt total afon, îi reamintesc în timp ce-i așez pătura pe picioare. Dar ce cântec propui?

Se învelește până la bărbie.

— Glumeam.

— Sunt deschis oricărei provocări.

— Încep să-mi dau seama de asta.

— Dacă nu mai intră în discuție cântecele și strângerile de mână, atunci trebuie să alegem un semn secret.

Nu răspunde. Mă uit cum pieptul ei se ridică și se coboară într-un ritm încet și liniștit. Desfac canapeaua și-i trag picioarele pe perna pe care am stat. Nu se trezește nici măcar atunci când îi pun o pernă sub cap și o acopăr cu o cuvertură drăguță pe care o găsesc atent împăturită pe podea, lângă canapea. Oricât de mult mi-aș dori să

rămân, știu că Hartley ar prefera să se trezească singură. Așa că plec. Nu știu de ce am propus să fim prieteni, dar nu mă deranjează. O vreau pe Hartley în viața mea și dacă numai fiind prieteni se poate întâmpla asta, atunci asta vom avea. E diferit, dar poate nu e un lucru rău.

Capitolul 10

Eu: *Unde ești, BFF*[6]*?*

Ea: *Nu suntem cei mai buni prieteni*

Eu: *Ai fost de acord!*

Ea: *Cu PRIETENI. Nu CEI MAI BUNI*

Rânjesc cu nasul în telefon mergând pe holul clădirii de la arte, care e izolată în partea de est a campusului. N-am avut chiar niciodată cursuri aici. Nu sunt prea creativ.

Fără glumă, scriu înapoi, *unde ești?*

Nu e treaba ta, răspunde Hartley, încheind mesajul cu o față zâmbitoare.

— E un lucru bun că-ți știu orarul, spun cu voce tare. 'Neața, rază de soare.

Hartley tresare surprinsă în timp ce o abordez din spate. Era gata să intre într-una dintre sălile de muzică, dar acum se răsucește din drum.

— Ce mama dracului?!

Scoate cel mai drăguț și mic mârâit.

---

6 BFF — prescurtare pentru *best friend forever* = cea mai bună prietenă pentru totdeauna. (*N.t.*)

— Nu se poate, Easton. Primesc doar trei ore de studiu individual pe săptămână și nu-ți permit să mi le strici! Pleacă.

Mă prefac că mă îmbufnez.

— Dar eram atât de entuziasmat să te aud cântând la...

Îmi înclin capul.

— La ce cânți?

— La vioară, spune ea bosumflată.

— Sofisticat.

Ajung lângă ea și deschid ușa.

— Să mergem.

— Chiar ai de gând să mă ascuți în timp ce exersez?

— De ce nu?

Îi dau un mic ghiont.

— Nu am altceva mai bun de făcut.

Ezită, dar apoi intră în încăpere. În timp ce-și scoate instrumentul muzical din cutiuța neagră, eu trec în revistă spațiul îngust de repetiții. Nu e cu mult mai larg decât pianul rezemat de perete. În afară de banca așezată sub pian, pe care Hartley o scoate, și de un stativ negru de metal care să-i țină partiturile, locul e gol.

— Mă omori dacă stau pe pian?

— Da, spune ea fără a-și ridica privirea de la vioară.

— Eram sigur.

Mă așez pe podea.

— Prefer să-mi frec fundul de gresia asta murdară, oricum. Îmi îmbunătățește sistemul imunitar.

— Bravo ție.

— Nu prea ți-e milă de mine.

— A te ajuta să fii sănătos nu e un gest pe care numai cel mai bun prieten l-ar face? spune ea în timp ce aranjează câteva foi pe stativ.

— Aha! Ai recunoscut că suntem cei mai buni prieteni.

Închid ochii, mă sprijin cu spatele de perete și-mi încrucișez brațele pe piept. Aștept o replică, dar în schimb aud vaietul sumbru al muzicii. Notele sunt slabe la început, doar câteva reverberații lente plutind în aer, urmate de altele și altele. Așterne sunetul în straturi, până când corzile aproape se ating una pe cealaltă și muzica e atât de complexă, încât nu pot crede că e un singur instrument. Deschid ochii și observ că Hartley i-a închis pe ai ei. Nici măcar nu se uită la partituri. Și nu cântă la vioară doar cu degetele — ci cu întregul corp. De asta sună de parcă ar fi o întreagă orchestră în încăpere. Muzica mă copleșește, reducând la tăcere toate celelalte zgomote din viața mea, făcându-mi inima să crească până când nu mai rămâne nimic din mine în afară de urechi și suflet. Și asta mă sperie de moarte. Mă ridic în picioare.

— O să aștept afară, mormăi.

Hartley abia conștientizează că plec. În afara sălii de repetiții, îmi frec brațele goale. Chiar am pielea de găină. Acum, când nu mai am plămânii plini de muzica ei, pot respira din nou. Alunec în jos pe zid până când mă lovesc cu fundul de podea. Sunetele pe care ea le creează cu vioara pătrund prin crăpătura ușii pe care nu am forța s-o închid complet. E ca și cum cu fiecare contact al arcușului pe corzi ea încearcă să-mi intre pe sub piele și să mă expună.

Nu sunt profund. Nu sunt impresionat de muzică. Sunt Easton Royal, superficial și interesat doar de distracție. Nu vreau să privesc mai adânc în ființa mea și să văd lacul fără fund, negru și plictisitor al neantului. Vreau să trăiesc într-o negare oarbă.

Ar trebui să plec chiar acum. Să mă ridic și să găsesc pe cineva cu care să mă cert. De fapt, pentru asta o am pe Hartley. Nu trebuie să merg altundeva. Trebuie doar s-o conving că această prietenie ar fi mult mai mișto dacă am fi despuiați când rămânem singuri.

Și știu exact cum să fac asta.

Mă strecor înapoi în sala înghesuită, înfruntând-o pe Hartley și vioara ei magică. Din fericire, sunt capabil să rezist până la sfârșitul repetiției fără a avea vreo cădere nervoasă.

Nu mă afectează modul în care degetele ei aleargă deasupra corzilor. Nu observ broboanele ușoare de sudoare care-i apar pe frunte. Nu-mi pasă că toate trăsăturile pe care le consideram mai înainte banale o fac să semene cu o zeiță atunci când intră în transa asta muzicală. Nimic din toate astea nu mă tulbură. Absolut deloc.

— Gata deja? o-ntreb când își aranjează vioara în poală.

Își îndreaptă arcușul spre becul de deasupra ușii.

— Gata timpul.

O lumină roșie pâlpâie în direcția ei.

— Avem voie doar o oră.

A trecut deja o oră? Mi s-a părut că abia au trecut zece minute.

— Nu pot să cred că deja a trecut o oră, comentez eu, încruntat.

— Nu te-a obligat nimeni să vii sau să rămâi cu mine.

Mă încrunt si mai mult, urmărind-o cum își strânge instrumentul, cu o expresie imperturbabilă. Chiar nu-i pasă dacă am fost aici sau nu. Senzația de mâncărime dintre omoplați se datorează faptului că-mi va fi tot mai greu să i-o trag, și nu pentru că aș fi dezamăgit că ea nu

îmi caută aprobarea sau laudele. Îi iau carcasa din mână și-mi urc geanta ei cu cărți pe umăr.

— De ce vioara? o-ntreb în timp ce ieșim din sală.

Dau din cap spre câțiva colegi de clasă, care mă privesc surprinși cu ochii mari cum merg de-a lungul coridorului alături de Hartley. Ea, desigur, îi ignoră.

— Muzica a fost ceva obligatoriu acasă la mine. Sora mea mai mare a luat lecții de pian, sora mea mai mică cântă la flaut și eu am ales vioara. Părea o idee bună când aveam cinci ani.

Ezită preț de o clipă și poate cineva mai puțin atent ca mine n-ar fi observat asta.

— Tatăl meu cânta la vioară. Credeam că e minunat.

Un zâmbet curios de trist îi apare pe buze. Mă întreb ce o însemna.

— Pot înțelege asta. Voiam să pilotez avioane ca...

E rândul meu să fac o pauză.

— Un tip pe care-l cunoșteam m-a luat cu el sus când eram mic.

La rândul ei, Hartley îmi observă ezitarea.

— Un tip pe care-l cunoșteai?

— Dap.

Mă scarpin pe ceafă.

— Știi câte ceva despre familia mea?

Drama familiei Royal a apărut în toate ziarele primăvara trecută, dar ea nu era aici atunci. Bârfele s-au mai liniștit puțin acum.

— Te referi la problemele legale?

Dau iute din cap.

— Am citit una-alta online, dar bănuiesc că multe dintre ele nu sunt adevărate.

— Dacă articolul pe care l-ai citit spune că partenerul de afaceri al tatălui meu a omorât-o pe iubita tatălui meu și a încercat să dea vina pe fratele meu, atunci e destul de exactă.

— Și tipul pe care-l cunoșteai e acel partener de afaceri?

— Dap.

— Deci acum încerci să nu mai iubești pilotajul și avioanele pentru că te temi că asta te face să semeni prea mult cu el?

Prezumția ei e prea aproape de adevăr.

— Nu semăn deloc cu nemernicul acela, spun încordat.

Doar că... semăn. Semăn mai mult cu Steve decât cu tata. Restul familiei Royal îl moștenește pe Callum, dar eu sunt nechibzuit și nesimțit și astea sunt trăsăturile clasice ale lui Steve O'Halloran.

— Poți avea aceleași pasiuni ca un om pe care nu-l placi, spune Hartley domol. De exemplu, doar pentru că eu cânt la vioară nu înseamnă că voi bea până la moarte precum alți muzicieni faimoși. A pilota avioane nu înseamnă c-o să-i furi iubita celui mai bun prieten al tău.

— Dar el nu i-a furat iubita prietenului său. A omorât pe cineva, rostesc printre dinți.

Cuvintele mele răsună mai zgomotos decât intenționasem, atrăgând atenția câtorva studenți ce trec pe lângă noi.

Hartley ignoră monstruozitatea faptelor lui Steve.

— Sunt multe lucruri de care te consider în stare, Easton, dar a omorî pe cineva nu e unul dintre ele. Nici măcar dacă ai pilota un avion.

— Și eu credeam la fel despre Steve, mormăi eu încet.

Hartley nu mai scoate o vorbă până la dulapul ei.

— Mersi că ai venit la repetiții cu mine, chiar dacă nu ți-a plăcut.

Îmi smulge geanta de pe umăr.

Mă sprijin de dulăpiorul de lângă ea și o urmăresc în timp ce-și așază cu grijă instrumentul și-și scoate cărțile pentru următoarele ore.

— Cine a spus că nu mi-a plăcut?

— Ai plecat după prima parte.

— Ai observat?

N-a clintit un singur mușchi nici când am părăsit încăperea, nici când m-am întors.

— Desigur.

— Ei bine, mi-a plăcut.

Prea mult.

— Mi-a plăcut atât de mult, că s-ar putea să iau niște lecții.

Mă întind peste capul ei și scot cutia din dulăpior, vârând-o sub bărbie.

— Ce crezi? Mi se potrivește?

Stau ca la poză. Cum nu răspunde, pun cutia înapoi în dulap.

— În fine, spun relaxat. Vioara e destul de plictisitoare. Cred că voi alege chitara. Mai ușor de agățat gagici în felul ăsta.

— Te comporți ca un nemernic acum.

Din nou, simt acea mâncărime între umeri. Senzația că am nevoie de aprobarea ei, și ce mult mă disperă când nu o obțin. Mă face să clachez.

— Asta înseamnă că nu mai suntem prieteni? zic la mișto.

Își înclină capul.

— Aproape că-mi place mai mult când ești așa. Măcar știu că e o emoție reală în spatele maimuțărelii tale. E mai bine decât bună-dispoziția ta prefăcută.

Mâncărimea se transformă în căldură.

— Bună-dispoziție prefăcută? La ce naiba te referi?

— Mă refer la faptul c-o folosești mai mereu și că devii mai interesant atunci când ești furios, ca acum. Sau când ești sincer, ca atunci când povesteai despre cum ți-e frică să zbori fiindcă ți-e teamă că vei semăna prea mult cu un tip pe care-l admirai, dar care s-a dovedit a fi un om groaznic. Știu exact cum e să simți asta.

Îmi vine s-o jignesc, să-i spun că ea nu are de unde să știe cum mă simt fiindcă e un nimeni, iar eu sunt Easton Royal, dar Pash mă salvează de propria prostie, plesnindu-mă pe spinare în timp ce fuge la următorul lui curs.

— Ce zi e azi, băiete? strigă el.

— Ziua meciului, strigă Dominic înapoi.

Hartley se răsucește pentru a-i urmări pe cei doi jucători luându-se la întrecere.

— Ai meci azi?

Mă trag de pieptul tricoului.

— Crezi că port ăsta doar așa?

— Ce știu eu? Am mers la o școală de fete în ultimii trei ani.

— Hmmm.

— Hmmm ce? întreabă ea suspicioasă. Bleah. Te gândești la ceva scârbos?

— Nup, mă gândeam că asta e singura informație pe care ai dezvăluit-o despre tine de bunăvoie.

— Te-am lăsat să asculți în timp ce repetam, protestează ea.

E timpul să-mi pun planul în aplicare. Chiar vreau ca ea să vină la un meci pentru a vedea că sunt la fel de bun ca ea la ceva. Că pot mai mult decât să fac niște comentarii spirituale și dincolo de aspectul fizic. În plus, chiar dacă am promis că nu mă voi da la ea, cred că dacă o să mă vadă pe terenul de fotbal, va fi la fel ca orice altă femeie de pe planetă care iubește un bărbat în uniformă sau echipament sportiv. Îmi încerc norocul. Nu există prietenie platonică între băieți și fete. În cele din urmă, hainele se dau jos. Deci, serios, trebuie doar să am răbdare.

— Ei bine, fiindcă am fost la repetițiile tale, spun eu, asta înseamnă că trebuie să vii la meci diseară. Mi-ești datoare.

Mă aștept la un potop de scuze, dar ea mă ia prin surprindere.

— Dacă mergem pe quid pro quo, înseamnă c-ar trebui să vin la un antrenament, nu la un joc pe bune.

— Uită-te la tine cu latina ta sofisticată. Sigur, atunci vino și privește-mă cum ridic greutăți. Înțeleg — vrei să mă vezi fără tricou. Știi ce? Permite-mi să-ți fac o mică introducere. Sunt nemaipomenit, că veni vorba. Poate vrei să închizi un ochi pentru a mai reduce din efect.

Cu un rânjet larg, îmi ridic tricoul și-i arăt abdomenul.

— Royal! Trage-ți tricoul în jos, se răstește directorul Beringer, care se nimerește să treacă pe lângă noi chiar în acel moment.

Îmi smucesc tricoul în jos cu un aer spășit. Obrajii lui Hartley sunt stacojii, dar face pe relaxata în timp ce rostește cuvintele pe care vreau să le aud.

— Bine. Un meci.

*

Aranjez ca Hartley să stea cu Val și Ella pentru a fi mai ușor s-o reperez la ieșirea din tunel. Nu că mă dau mare, dar joc senzațional. La fel ca restul echipei. Bran, în mod particular, excelează. E un câștig real și nu am nicio problemă în a-i spune asta la vestiare, la finalul meciului.

— Ai jucat excelent, omule.

Îl plesnesc încurajator peste spate în timp ce ne îndreptăm spre dușuri.

— Mersi. Apărarea m-a ajutat, spune zâmbind. Nu cred că a trebuit să alerg mai mult de șaizeci de metri pentru a marca în seara asta.

Toți ceilalți jubilează. Ne plesnim la greu cu prosoapele peste fund la dușuri și ne pregătim de distracția de după meci.

— After-party acasă la Dom astă-seară, urlă Pash.

Urale zgomotoase răsună în încăpere.

— Mergi? întreabă Connor Babbage în timp ce ieșim din zona plină de aburi a dușurilor.

— Probabil. Trebuie să vorbesc și cu oamenii mei, totuși.

Mă trântesc pe bancă, acoperit doar de un prosop, și iau telefonul.

Tot aici? îi scriu lui Hartley.

Dap

Bine. Ne vedem în parcare?

OK

Parcarea e plină de elevi. Cu atâtea faruri aprinse, e aproape la fel de luminat ca ziua.

Bran mă însoțește când mă îndrept spre fete.

— Mergi la Dom?

— Poate.

Sincer să fiu, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să merg la o altă petrecere de liceu unde văd exact aceiași

oameni și fac același lucru de ani întregi. Nu e nimic altceva în afară de muzică, băuturi amestecate și giugiuleală cu niște fete care nu-mi plac.

— Nu mai fi atât de entuziast.

Își dă ochii peste cap.

— Eu merg. Pare un loc potrivit în care să-mi cunosc noii colegi.

— De ce? Toți sunt niște nenorociți, spun acru.

Bran face semn spre mine.

— Inclusiv tu?

— Eu sunt cel mai rău dintre ei.

Nu știu de ce sunt atât de întors pe dos. Am câștigat, pentru numele lui Dumnezeu. Oftez.

— Scuze. Nu cred că am jucat destul. Ai stat prea mult pe teren.

— Obișnuiește-te cu asta, spune el voios, netulburat de atitudinea mea urâcioasă. Plănuiesc să petrec o grămadă de timp acolo.

— Frumos meci! ne felicită Ella în timp ce ne apropiem, scutindu-mă de la a da o replică.

Mă uit la Hartley, care ne laudă și ea, ridicând doar degetul în semn de „OK". Ar muri dacă ar arăta puțin mai multă admirație? Cu ambele degete oare poate? Iisuse.

— Bună, îl salută Ella pe Bran. Eu sunt Ella.

— Bran, spune, întinzând mâna. Cred că avem spaniolă împreună.

Ella dă din cap entuziasmată.

— Dap. Tu stai în prima bancă.

— Prima bancă? Tocilarule, îl tachinează Val, ridicând din sprâncene către Bran.

— Ea e Val, îi spun, arătând spre cea mai bună prietenă a Ellei. Și ea e Hartley.

Fac semn cu capul spre fata care crede că jocul meu fenomenal din seara asta merită doar un deget ridicat.

— E vremea confesiunilor.

Bran face un mic semn cu degetul și toate cele trei fete se apleacă. Inclusiv Hartley.

— Chiar nu mă deranjează școala.

Hartley se preface a fi șocată:

— Ei bine, fiindcă ne deschidem sufletele și așa mai departe... nici pe mine.

Cei doi schimbă un surâs care mă îngrețoșează.

— Școala e modul prin care cei aflați la putere instruiesc mințile tinere, maleabile să ducă mai departe situația actuală, izbucnesc eu.

Toată lumea se uită mai mult sau mai puțin surprinsă la mine. Bran își încrețește fruntea. Ella și Val ridică din sprâncene. Hartley pare de-a dreptul uluită.

— Ăă, bine, spune ea.

Ella mă bate pe spate.

— Nu te supăra pe el. E pur și simplu nervos că nu a avut ocazia să-l eclipseze decât o dată pe coordonatorul de joc.

Bran dă din cap.

— Asta îmi spunea mai devreme. Scuze, frate. Data viitoare, am să mă asigur că marchez mai rapid ca să ai mai multe ocazii în apărare.

— Bran! strigă cineva. Vii?

Coordonatorul nostru vedetă ridică o mână.

— Vin acum. Ne vedem la petrecere, oameni buni.

Fetele îi fac cu mâna în timp ce se repede spre un Nissan GT-R tunat. Aia e mașina lui Dom. Bran nu are nicio problemă de acomodare, pare-se. Ar trebui să mă bucure treaba asta, dar perspectiva de a merge la petrecere

și de a-i urmări pe el și pe Hartley — care abia mă bagă în seamă — flirtând unul cu celălalt mă face să vreau să înfig un pumn în ceva.

— Ce se întâmplă? întreabă Hartley precaută.

Îmi bag mâinile în buzunare pentru a-mi ascunde pumnii strânși. Cu colțul ochiului observ că și Ella mă urmărește, dar expresia ei e resemnată, nu bănuitoare. Mă cunoaște îndeajuns de bine pentru a ști ce se petrece.

— Easton? insistă Hartley.

Ridic din umeri de câteva ori, pentru că simt nevoia să mișc din umeri.

— Nu știu, pur și simplu simt asta uneori. Ca și cum îmi curge prin vene o energie copleșitoare.

Mai ridic din umeri încă de vreo cinci ori.

— E în regulă. O să mă liniștesc.

— Cum?

— Trebuie doar să-mi consum energia asta.

Ella se încruntă.

— Ce? spun eu defensiv. Ea a întrebat.

Hartley se sprijină de portiera din dreapta a camionetei mele.

— Bun. Și cum faci asta?

Îi arunc o privire extrem de obscenă, ridicând aluziv din sprâncene.

— În niciun caz, Royal. Amintește-ți regulile.

Val fornăie.

— Ce reguli?

— Har-Har aici prezentă...

— Har-Har? mormăie Hartley.

— Noua poreclă, spun, fluturând o mână indiferent, înainte de a mă întoarce la Val. În fine, Har-Har mi-a

făcut o listă întreagă de reguli ale prieteniei. E singurul mod prin care o să mă delecteze cu prezența ei.

— Iar una dintre reguli e că nu are voie să se dea la mine, explică Hartley.

— Cum mă pot înscrie și eu la asta? întreabă Val nerăbdătoare.

— Hei, nu mă dădeam la nimeni, protestez. M-ai întrebat cum îmi place să mă relaxez și ăsta e răspunsul.

De fapt, mai există un răspuns, dar nu am de gând să-l spun cu voce tare, cel puțin nu cât timp Ella mă vânează ca un șoim. Știe exact ce sper că voi face în seara asta și nu-i convine.

— De ce nu mergem cu toții acasă la Dom cu camioneta ta? spune Ella veselă. Îmi las mașina aici și o iau mai târziu.

Dap, se comportă ca o dădacă.

— Scuze, surioară. E o idee proastă, spun eu, la fel de voios. Nu lași o decapotabilă în parcarea de la Astor unde pot ajunge rahații ăia de la Gatwick. I-am făcut praf în seara asta și ei sunt niște nemernici.

— Are dreptate, spune Val, susținându-mă. Când i-am bătut anul trecut, au pictat cu spray pajiștea din sud într-un galben neon. Du-ți mașina la adăpost.

Ella știe când e înfrântă.

— În regulă. Eu și Val ne vedem cu voi direct acolo. Așa-i?

— Firește, o asigur eu, mințind printre dinți.

În secunda în care ne despărțim și rămân singur cu Hartley în camioneta mea, mă întorc către scaunul pasagerului și o întreb:

— Te deranjează dacă facem un mic ocol?

Capitolul 11

Îmi dau seama că Hartley e puțin confuză și agitată, dar face față situației. Sare gardul de la marginea șantierului naval fără a se plânge și nu scoate un cuvânt când înaintăm prin labirintul întunecat al containerelor. Abia când ajungem la destinație se întoarce spre mine cu o privire îngrijorată.

— Ce e asta?

— Noaptea luptei, îi explic fericit.

Adrenalina îmi curge prin vene și pumnii mei nici măcar nu au lovit carnea deocamdată. Doar că atunci mă uit în jur și sunt puțin dezamăgit. Nu e prea mare înghesuială astă-seară, ceea ce e ciudat, pentru că e vineri și la luptele din weekend locul e de obicei ticsit. Bănuiesc că oamenilor încă le e frică să-și arate fața după razia de acum ceva timp. Ce să-i faci? Va trebui să mă împac cu un public restrâns. Nu trebuie să bat măr treizeci de indivizi. Unul îmi ajunge.

— Ai de gând să te bați? întreabă Hartley neliniștită.

O prind de braț și o conduc spre un morman de lăzi, la distanță de acțiune. În mijlocul cercului, doi tipi masivi se bat deja, împărțindu-și pumni și aruncându-și

insulte. Nu vreau ca Hartley să fie îmbrâncită din greșeală de vreun spectator entuziast.

— De ce nu stai jos? îi sugerez. Am ceva de făcut.

Hartley se așază, deși pare să ezite.

Îmi dau jos tricoul și-l arunc pe lada de lângă ea. Nu-mi scapă modul în care cască ușor ochii. Îmi studiază pieptul? Bănuiesc că nu s-a săturat de abdomenul meu mai devreme. Îmi întind mâinile deasupra capului și apoi fac un adevărat spectacol din încălzire. Hartley își răsucește capul pentru a evita să se uite la mine. Rânjesc. Fata e vrăjită.

— Băi, Royal! Bagă bani!

Îmi bag mâna în buzunarul din spate.

— Aici, îi spun lui Wilson, tipul ras în cap ce supraveghează încasările.

Îi trântesc un teanc de bancnote în palma cărnoasă. Costă o grămadă să intri în ring, dar sunt un Royal. Îmi permit. Poți și să câștigi o grămadă, dar acum, că Reed nu mai luptă, nu am pe cine să pariez. Nu pot paria pe mine însumi — nu e distractiv, mai ales că deja știu rezultatul.

— Blondul de acolo a pus ochii pe tine din secunda în care ai ajuns, îmi spune Wilson, rânjind.

Privesc atent peste umărul său imens înspre șobolanul blond, dus la sală, ce stă în picioare cu un grup de trei sau patru indivizi. Ah, da. Mi-i amintesc, fac parte dintr-o frăție de studenți cretini de la petrecerea la care am fost weekendul trecut. Cred că i-am tras-o uneia dintre prietenele lor.

— Royal, se răstește unul dintre ei.

Fața îi e roșie, ochii mijiți.

— Dacă te mai apropii vreodată de gagica mea, te fac praf!

Bănuiesc că despre iubita lui era vorba. Fac un semn imperceptibil spre Fată de Roșie.

— Vrei să mă faci praf chiar acum?

Gesticulez spre ring.

— Îl las pe Mike să facă asta în locul meu, rânjește el disprețuitor, bătându-și tovarășul pe spate.

Fătălăul. Se bazează pe prietenul lui musculos pentru a mă pedepsi că i-am tras-o iubitei *lui*? Unde a dispărut bătaia pentru onoarea propriei iubite?

Hartley privește schimbul ăsta de replici cu o îngrijorare sporită.

— I-ai tras-o iubitei tipului ăluia?

Îi fac cu ochiul.

— Cine, eu?

— Easton.

Coboară glasul, șoptind:

— Nu-mi place asta.

— Ce, că am flirtat cu iubita lui sau că o să mă bat cu el?

— Bătaia.

E greu de spus pe întuneric, dar cred că a pălit. Bănuiesc că-i e frică pentru mine? E în regulă. Își va da destul de curând seama că nu are de ce să se teamă. Mă descurc fără probleme.

— Poți, te rog, să fii atent? mă roagă ea.

Nup. Atenția nu e amuzantă. Atenția e plictisitoare.

— Firește, mint eu, iar ea parcă se mai relaxează.

Dar, în secunda în care pun piciorul în ring, îl atac cu nechibzuință pe Mike Musculosul, fiindcă râvnesc la upercutul lui. Vreau durerea aceea care-mi zdruncină mandibula și-mi face dinții să clănțăne. Vreau sângele pe care-l scuip pe ciment. Un alt lucru pe care-l am în comun cu fratele meu, în afară de gusturile în materie

de gagici, e setea noastră pentru violență. Îl las pe Mike să mă snopească până mă plictisesc. Apoi îl anihilez prin două lovituri rapide care-l trântesc direct în fund și mă îndrept leneș spre Hartley, care se holbează la mine terifiată.

— Ești plin de sânge!

Are dreptate. Îmi picură de pe bărbie și de pe piept și-i pot simți izul metalic în gură. Nu-mi pasă, oricum. Mă simt al naibii de bine acum. Mă simt conectat. Viu.

— Wilson, strig, ignorând-o pe Hartley. Mai vreau.

— Easton, se lamentează Hartley. Putem pleca acum? Te rog?

— Mai vrea cineva să lupte cu Royal? întreabă Wilson grupul, zâmbind cu gura până la urechi.

Sunt în jur de paisprezece indivizi pe asfalt. Aproape toți vor să se lupte cu mine. Bănuiesc că sunt certat cu mai mulți oameni decât îmi imaginam.

— Stai cuminte, îi spun lui Hartley. Lasă-mă să mai intru în ring de câteva ori.

— Nu.

Singurul cuvânt îi iese pe gură iute și tăios. Sare de pe container și ajunge chiar în fața mea, și acum că stă mai aproape de lumină, pot observa cât este de palidă la față.

— Care-i problema ta? o iau la întrebări. E doar o distracție nevinovată.

— Cum poate să fie asta distracție?! O adunătură de tipi care încearcă să se omoare între ei? Asta nu e distracție.

Vehemența ei mă face să-mi dau ochii peste cap.

— Okay, relaxează-te. Nimeni nu încearcă să omoare pe nimeni. Ne descărcăm și noi, asta e tot.

— Ei bine, nu vreau să văd asta!

Își încrucișează strâns brațele.

— Du-mă acasă.

Ridic din sprânceană.

— Sincer, n-aș fi crezut că ești atât de încuiată.

— Dacă nu-mi place să văd oameni care se rănesc, asta înseamnă că sunt încuiată? mă întreabă pe un ton ridicat, cu ochii cenușii fumegându-i. De ce m-ai adus aici? Cum te-ai putea gândi vreodată că mi-ar plăcea asta?

Mi se formează o cută între sprâncene. N-am adus niciodată o gagică la luptele astea până acum. Pe Ella, da, dar asta fiindcă ne-a urmărit pe mine și pe Reed fără să știm. În rest, vizitele astea târzii pe șantierul naval sunt doar pentru sufletul meu. Doar ale mele. Lumea lui Easton. Deci, de ce aș pofti-o pe Hartley în lumea mea intimă?

— Credeam c-o să-ți placă, răspund în cele din urmă, dar cuvintele nu sună așa cum trebuie.

Nu de aia am adus-o aici. Eu... nu știu de ce am făcut-o. Hartley mă citește rapid.

— Nu, nu credeai asta. Nimic din ce faci nu e de dragul altcuiva. E pentru tine, mereu.

Se încruntă la mine.

— Te excită să știi că te privesc, poate?

— Nu. Asta e o prostie.

— Asta e o prostie?

Vocea ei mai urcă cu o octavă.

— Tu și idioții ăștia...

— Hei, protestează cineva și abia atunci realizez că avem spectatori.

— ...veniți aici noaptea și plătiți sute de dolari ca să vă jucați ca idioții de-a *Fight Club*. Dacă asta nu e prostie, atunci nu știu care mai e.

— Atunci pleacă, scumpete! strigă iritat unul dintre tipii din trupa lui Mike Musculosul.

— Da! Nu mai țipa ca o vrăjitoare și dispari!

— Royal, pune-i botniță târfei!

Mă întorc, căutându-l pe boul care a rostit ultima replică. În momentul în care-mi vede expresia, face câțiva pași agitați înapoi.

— Tu, îi spun eu, cu degetul în aer. Ai să plătești de nu te vezi pentru comentariul ăla.

Mai face un pas în spate.

— Ce, o să-l pocnești și pe el? întreabă Hartley dezgustată. Așa îți rezolvi problemele, Easton? Cu violență?

— N-am să permit ca o moară stricată fără creier să te insulte.

— Nu-mi pasă. Poate spune cele mai rele lucruri despre mine. Nu-mi pasă.

— Ei bine, mie îmi pasă.

— Atunci te lupți pentru tine, nu pentru mine. Vreau să plec, spune ea nemișcată. Și vreau să plec chiar acum. Deci fii atent ce o să se-ntâmple: fie o să pui bluza la loc pe tine...

Își ia avânt, apoi mă plesnește cu tricoul peste pectoralii dezgoliți.

— ...și mă duci acasă. Fie — spune, cu telefonul ridicat — o să chem poliția și o să sparg petrecerea asta.

— Pără!

— Tu, târfă mică, ai auzit vreodată zicala: „turnătorii se aleg cu copci"?

— Iubita ta e o vacă, Royal.

Atât eu, cât și Hartley ignorăm jignirile din jurul nostru. Ne măsurăm reciproc din cap până-n picioare. Ochii ei ard, sunt de un gri întunecat, zbuciumat, ce mă face să simt fiori pe șira spinării. E furioasă pe mine.

Am dat-o în bară, presupun. Dar, sincer, nu mă gândeam că de la câteva bătăi cu mâinile goale o să se supere așa de tare. Ella a strâmbat din nas când a venit aici cu noi, dar cred că de fapt i-a plăcut să-l vadă pe Reed dezlănțuindu-se în fața ei.

— Easton, spune Hartley, cu o voce joasă și amenințătoare.

Înghit în sec.

— Da?

— Du-mă. Acasă.

Se uită la mine cu o privire atât de rece, încât îmi îngheață transpirația pe pieptul gol.

— Acum.

Capitolul 12

Îmi pare foarte, foarte, foarte rău. 3 de foarte! Așa, ca să știi că vorbesc serios

După ce trimit mesajul, zac în pat timp de treizeci de minute, holbându-mă la telefon și sperând ca Hartley să răspundă. Nu răspunde. La fel cum n-a răspuns la niciunul dintre celelalte mesaje pe care i le-am trimis astăzi între nouă jumate și ora prânzului. Un total de opt mesaje fără răspuns umplu istoricul conversației noastre.

Simt o greutate ciudată în piept, care nu va dispărea. Presupun că mă simt rău. Figura lui Hartley în timpul luptelor? Acea privire rănită? Nu pot să mi-o șterg din minte. Mai rău e că nu știu ce să fac pentru a rezolva situația. N-a scos o singură vorbă pe drumul de la docuri până acasă noaptea trecută. A vorbit doar când am ajuns la apartamentul ei. Când am încercat să ies din camionetă pentru a o conduce până la ușă, s-a uitat la mine și a spus:

— Ce are de câștigat Easton Royal conducându-mă până sus? Nimic. Deci nu te obosi.

Apoi a sărit din camionetă și a trântit ușa atât de tare, încât era s-o scoată din țâțâni. Mă deranjează că

mă consideră un nemernic egoist. Mă mușc de interiorul obrazului, ridic telefonul și-i mai scriu un mesaj.

Te rog, H, doar vb cu mine. altfel vin la tine să-mi cer scuze în persoană

Nu știu dacă amenințarea a funcționat sau dacă Hartley a simțit dintr-odată că are chef să-mi răspundă. Oricum ar fi, a dat rezultate — apar cele trei puncte gri indicând că scrie ceva. Mulțumesc!

Nu îndrăzni să vii aici, Easton.

Am să vin dacă nu încetezi să mă ignori. Nu-mi place

A da? Păi, nici mie nu-mi place să fiu târâtă la nu știu ce fight club ilegal și apoi să mi se spună că sunt încuiată

Sunt devorat de vinovăție. Și simt un val de greață, dar asta ar putea fi din cauza sticlei de tequila pe care am ras-o când am ajuns acasă, după ce am condus-o pe Hartley. Discuțiile de genul ăsta fac mai mereu să mă îndrept direct către dulapul cu băuturi.

De câte ori trebuie să-ți mai spun că-mi pare rău ca să mă ierți?

Niciun răspuns.

Frustrat, mă așez pe pat și mă lovesc cu capul de tăblia capitonată de câteva ori. Apoi, tastez în continuare.

Pt că îmi pare rău PE BUNE, Hartley. Mă simt ca un rahat și pentru că te-am dus acolo, și pentru că am încercat să te forțez să mai stai când mi-ai cerut să mergem acasă. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine

Și mai multă tăcere.

Ce vrei de la mine?

Autenticitate este răspunsul pe care-l primesc în cele din urmă.

Autenticitate? Ce naiba e asta? Îmi trec mâna peste bărbie în timp ce mă holbez la telefon. Îmi pare rău. Asta

e cât se poate de autentic. Simplul fapt că simt regret e un lucru nou pentru mine. De ce nu vede asta?

Îmi trec degetele peste ecran. Oare ce să spun? Oare ce va suna convingător?

Sunt cât se poate de autentic scumpo

Citesc mesajul încă o dată înainte de a-l trimite. Și apoi îl citesc din nou. La a treia citire, îmi dau seama că e cel mai rău răspuns din istoria umanității. Nu mă pricep deloc la chestia asta cu mesajele. Dac-ar fi aici în persoană, și-ar da seama cât de rău îmi pare.

Hai pe la mine, ai să vezi că sunt serios

Acum ești

Ce naiba înseamnă asta? E ca o formulă avansată din aerodinamică, și din păcate, nu există nicio fițuică sau aplicație care să mă ajute.

Nu-mi pot cere scuze tot timpu'. Ar fi plictisitor

Câteodată e mai bine să fie plictiseală. În liniște auzi cum îți bate inima

Citează versurile unui cântec? Cu fata asta nici nu mai știu ce să cred.

Îmi bat degetele de telefon, încercând să găsesc cel mai bun răspuns. Clișeele n-o să funcționeze, așa că...

Fii autentic, zice ea. Nu mă pot gândi la nimic potrivit fiindcă rândurile alea sunt superficiale. Fii autentic. Îmi las degetele să atingă ecranul.

Nu vreau să-ți pierd prietenia. Îmi place de tine

Când apăs *trimite*, îmi dau seama că se prea poate ca asta să fie prima dată când îi spun așa ceva unei fete.

Îmi place de tine.

Am mai spus *te vreau. Cred că ești sexy, bună, superbă, te-aș fute.* Le-am făcut complimente fetelor. Le-am încurajat. Le-am făcut pe mai multe să se topească de fericire,

dar nu-mi aduc aminte să-mi fi plăcut cu adevărat de vreuna.

Dar de Hartley îmi place.

Mă uit la ecran și-mi doresc să răspundă. Când apare balonul verde cu text, expir ușurat.

Ai un fel ciudat de a o arăta

Nu era chiar răspunsul pe care-l așteptam, dar cel puțin nu m-a lăsat în aer.

Îmi place să zbor, da? Dar tata m-a pedepsit. Așa că uneori trebuie să mă calmez cumva. Bătăile sunt singurul lucru care nu rănește pe nimeni altcineva. Adică oamenii sunt acolo pt că vor asta

Simt că-mi deschid inima și c-o las să vadă ce se petrece acolo înăuntru. Nu e prea frumos, dar nu vreau s-o pierd.

Mai dă-mi o șansă, H.

Oh. OK. Nu înțeleg, dar în același timp înțeleg. Ești iertat, dar nu pot weekendul ăsta

Strâmb din nas. Nu-mi place asta. Înseamnă c-o să se gândească la bătaie tot weekendul.

S-a întâmplat ceva? Sunt liber și te pot ajuta

Dacă-ți pare rău pe bune, atunci lasă-mi sfârșitul ăsta de săptămână

De ce? Îți pot arăta în persoană că-mi pare rău

Sau îmi poți arăta asta respectându-mi dorința

Asta înseamnă a te comporta ca un adult pt că dacă da nu prea-mi place

Cu plăcere. Urmat de: *Mersi pentru că ai fost autentic*

Îi trimit o față zâmbitoare, dar nu răspunde. Și după ce mă holbez timp de zece minute la emoticonul singuratic, înțeleg mesajul. A terminat cu mine pe ziua de azi. Timpul se scurge foarte încet când te plictisești. Fiecare

minut pare o oră-ntreagă. Fiecare oră o zi. Pe la patru mi se pare că a trecut o lună întreagă.

— Ce zi e azi? întreb.

Nu e nimeni în camera mea, deci nu primesc vreun răspuns. Trebuie să ies din casa asta blestemată. Asta e problema mea. Sunt un om de acțiune, nu un gânditor, și în acest moment trebuie să acționez. Îi scriu lui Pash. Apoi lui Dom. Și apoi lui Babbage. Nu răspunde nimeni. Bănuiesc că nu-mi rămâne decât să stau cu familia. O caut pe Ella și o găsesc afară, lângă piscină, cu niște foi împrăștiate peste tot în jurul ei. Iau două sticle de apă din frigider și apoi mă trântesc pe șezlongul din fața ei, atingându-i piciorul cu una din sticle.

— Păreai însetată, zic.

Își ridică privirea din lucrare.

— Oh, pe bune?

— Pe bune.

Mă întind pe șezlong.

— Și mi se mai pare că e timpul să iei o pauză.

Ella râde.

— De fapt, tocmai m-am apucat de treabă.

— Perfect. Atunci, n-am întrerupt nimic deocamdată. Să stăm la o bârfă, prietena mea.

Râsul ei se transformă într-o avalanșă de chicoteli.

— Oh, Doamne, Easton, te rog, nu mai spune asta niciodată.

— De ce nu? Mă gândeam că vei aprecia propunerea mea de a bârfi. Asta e tot ce faceți tu și Val.

— Nu e adevărat!

Îmi ridic picioarele și zâmbesc spre cerul clar și albastru. E o zi splendidă, și simt cum îmi crește moralul. Încă sunt mahmur, dar nu-mi mai zvâcnesc tâmplele și,

cu siguranță, îmi simt inima mai ușoară. Hartley nu mai e furioasă pe mine — e doar supărată. Mă mulțumesc cu supărarea.

— Dar fie. Dacă vrei să *bârfim*, prietena mea, hai să bârfim. Ce vrei de la Hartley Wright? În afară de lucrurile evidente, mă taxează ea când ridic din sprânceană.

— Nu știu. Ea e nouă. Eu sunt plictisit.

— Nu e o jucărie, mă ceartă Ella.

— Știu asta.

Scot capacul sticlei și beau câteva guri de apă.

— E prietena mea, bine?

— Tu nu ai prietene de sex feminin, East.

— Firește că am. Pe tine și pe Val.

— Da, dar numai pentru că niciuna dintre noi nu s-ar culca cu tine vreodată. Dacă ne-ar interesa asta și ai ști că ai strica prietenia, tot ai alege sexul fără să șovăi.

— Dacă tu și Val ați fi interesate de un trio cu mine? Ăă, normal că aș alege sexul.

— Nu mă referream la un trio, bolborosește Ella. Ăăăh. Ești cel mai prost.

Se apleacă spre mine și-mi dă una peste braț cu sticla de apă.

— Oricum, știi ce vreau să zic. Ești prieten cu Hartley doar pentru că nu vrea să se cupleze cu tine. Dacă ea ar vrea, ați fi mai mult decât niște simpli prieteni.

Ridic iar din umeri.

— Nu știu. Poate.

— Ar trebui s-o lași în pace.

— De ce?

— Pentru că a afirmat răspicat că n-o interesezi. Și aseară, la meci, ne-a zis mie și lui Val că-și caută o a doua slujbă pentru că nu câștigă destul acolo unde lucrează

acum. A spus că munca și școala sunt singurele lucruri la care se concentrează acum.

— Da, mi-a spus și mie asta, îi răspund și mă ridic. Nu ești deloc curioasă de ce un copil de la Astor Park trăiește într-o garsonieră dărăpănată pe strada Salem?

— Firește că sunt, dar ea nu are nevoie de ajutorul nostru și o înțeleg. Am urât cum toată lumea de la Astor obișnuia să mă privească cu superioritate. Dacă merge la școală și se întreține de una singură, atunci trebuie s-o lăsăm în pace. Eu asta mi-aș dori.

Aleg să n-o contrazic și să-i demonstrez că se amăgește. Ea s-a băgat în familia noastră încă din momentul în care a pus piciorul în casă. Ella e o intrusă. Mă cam surprinde că nu recunoaște asta. Însă schimb subiectul.

— La ce lucrezi?

Arăt spre foile ei.

— Funcții continue. Nu le înțeleg.

— În principiu înseamnă că-ți poți așeza creionul pe grafic și poți continua în direcții negative și pozitive fără a-l ridica de pe foaie.

Desenez o curbă sinuoasă.

— Nu?

Ea dă din cap.

— Atunci, pentru a determina dacă o funcție e continuă, trebuie să îndeplinești condițiile astea trei.

Notez rapid câteva chestii și-i dau foaia înapoi. În timp ce ea o studiază, îmi verific telefonul. Mi-a răspuns Pash. În sfârșit.

Scuze. Prânz cu familia azi. Avem niște rude din Atlanta în vizită

La naiba. Îmi arunc telefonul pe jos.

— Câte probleme mai ai de rezolvat?

— Douăzeci.

— Cât durează?

— Mult, răspunde și se ridică. Am nevoie de o gustare. O urmăresc în bucătărie.

— Super. Hai să mergem la French Twist. Fac eu cinste.

— Nu pot ieși cu tine, Easton. Trebuie să-mi termin toate temele astăzi pentru că mâine merg cu Val până la State. Îi fac o surpriză lui Reed pentru a mă revanșa că n-am mers la meciul lui azi.

Oh, rahat. Am uitat că plănuisem să conduc până acolo — de obicei Ella mă trage jos din pat și mă târăște până la mașină. Dar lui Reed n-o să-i pese dacă nu merg la meciul lui de pe teren propriu. Oricum, mai degrabă ar prefera s-o vadă pe Ella decât pe mine, și pot ajunge cu avionul la meciul lui împotriva Louisianei de sâmbăta viitoare.

— Stai așa, îi spun în timp ce-mi vine o idee, de ce nu te duci la meci?

Stă cu spatele la mine în timp ce-și bagă capul în frigider.

— Pentru că eu și Callum avem o întâlnire cu cei de la procuratură astăzi. Era singurul moment care ne convenea amândurora. Ce aiurea.

— La ce oră mergeți?

— În jur de patru, cred.

— Mai sunt atâtea ore până atunci. Avem o tonă de timp să ieșim. Ce zici de asta? Îți rezolv eu problemele la mate și...

— Nu, mă întrerupe ea. Trebuie să le rezolv singură. Dacă nu pot învăța chestiile astea, o să îmi fie din ce în ce mai greu.

Îmi pun picioarele pe gresie.

— Atunci o să-ți fac eu temele în continuare. Fii serioasă, oricum n-ai să folosești nici jumate din rahatul ăsta în viața reală.

— Nu toată lumea poate rezolva probleme complexe în minte, Easton. Ești prea deștept pentru cei din jurul tău.

— Serios? Fiindcă tu-mi spui mereu cât de prost sunt, o tachinez eu.

— Vreau să zic că faci chestii stupide. Știu că nu ești prost. Ești foarte inteligent. Doar știi asta, nu?

— Unele lucruri mi se par chiar ușoare, admit. Dar am niște note de rahat.

— Pentru că nu-ți place să dai teste. Pentru că te plictisești dacă te concentrezi la ceva mai mult de zece minute.

— Îmi place să zbor și asta durează mai mult de zece minute, subliniez eu.

Așază un platou cu fructe pe masă.

— Acolo e un lucru ceva mai interesant, pe care nu-l găsești într-un curs de la liceu.

E adevărat. Într-un avion mic, trebuie să fii mereu cu ochii în patru, dar mai ales te simți viu, când ești acolo sus. Mă simt oarecum asemănător când alerg pe o motocicletă, cu o sută la oră, pe o autostradă deschisă, dar nu e nici pe departe la fel. Nu poate înlocui originalul.

— Futu-i. Trebuie să zbor din nou.

Iau o bucată de pepene și mi-o bag în gură.

— Ai vorbit despre asta cu Callum?

— Nu. Știu deja ce o să spună, răspund cu gura plină.

— Ce anume?

— Ia note mai bune. Nu mai bea. Fii mai responsabil.

Ella înclină din cap.

— Păi poate nu-ți dorești așa de mult să zbori, dacă toate lucrurile astea ți se par prea complicate.

Mă uit încruntat la ea.

— Ești puțin cam dură.

Netulburată, ridică din sprânceană.

— Nu vreau să mă cert, Ella Bella. Haide, încerc s-o conving. Hai să mergem să ne jucăm.

— Nu.

Mă dau bătut. Știu din experiențele anterioare că n-o s-o clintesc. Ella e mai încăpățânată decât o turmă de catâri. Presupun că rămân gemenii.

— Sawyer și Seb sunt acasă?

— Sunt în camera de jocuri cu Lauren.

Nu-mi pot ascunde nemulțumirea. Lauren a stat pe aici mai mult ca oricând în ultima vreme, iar asta începe să mă cam obosească. Începe să se comporte ca și cum gemenii ar fi proprietatea ei, poruncindu-le unde să meargă și când anume. Iar ei i-au tot cumpărat chestii. Chestii scumpe pe care și le permit, dar tot mi se pare aiurea.

— Distracție plăcută. Sunt sigură că vei găsi ceva cu care să-ți ocupi timpul.

Ella mă bate ușor cu palma pe spate înainte să se întoarcă pe terasă.

În camera de jocuri, o găsesc pe Lauren singură, dându-și unghiile cu ojă.

— Unde sunt gemenii?

Micuța roșcată își ridică privirea la sosirea mea.

— Seb s-a dus la magazin ca să-mi ia niște înghețată și Sawyer a uitat ceva în camera lui.

— Avem înghețată aici.

Lauren își trasează o linie albă pe unghie.

— Nu era sortimentul care-mi place.

Își ridică mâna și suflă peste ea. Iisuse. Lauren îi joacă pe băieții ăștia pe degete. Dar îmi mușc limba și mă duc să-l caut pe fratele meu. Îl prind pe Sawyer venind cu o plasă de cumpărături de la Gucci. Îmi masez ceafa. *Nu spune nimic*, mă sfătuiesc de unul singur. *Nu e treaba ta.*

— Vrei să ieșim?

— Și ce să facem?

— Nu știu. Doar să ieșim din casă.

— Stai să văd ce vrea Lauren să facă.

Deschide ușa, dar știu care va fi răspunsul. Lui Lauren nu-i place să fie văzută cu gemenii în afara casei. La școală, de obicei se preface că iese doar cu unul dintre ei. Gemenilor li se pare amuzant. Dar, la un moment dat, unul dintre ei sau amândoi tot vor începe să fie deranjați de povestea asta. Sawyer dă înapoi în mai puțin de un minut.

— Lauren nu are chef să iasă.

— Dar Sawyer?

Altfel spus, ce vrei *tu* să faci, nu ce vrea să facă Lauren? Fratele meu se strâmbă.

— Nici eu n-am chef.

— Oh, hai, mă lingușesc eu. Poți ieși și tu într-o după-amiază. Sau știi ce, bine, hai să stăm aici o vreme și să plănuim ceva tare pentru diseară.

— Lauren nu vrea să iasă nici diseară. Ultima dată când am ieșit, am fost luați la mișto și lui Lauren nu i-a plăcut.

— Poate ar trebui să ieși cu cineva mai puțin sensibil, sugerez eu.

Sawyer își încrucișează brațele peste piept și se uită la mine furios.

— De ce nu te duci să găsești o persoană care dă doi bani pe ce crezi tu?

— De ce nu găsești tu pe cineva cu care poți ieși din casă?

— Du-te naibii.

Intră înapoi și îmi trântește ușa în nas.

Bravo, Easton. Ai îndepărtat pe toată lumea din casa asta.

Ella alege temele în locul meu. Gemenii o aleg pe răsfățata aia de iubită a lor. Hartley m-a făcut să-i promit că n-o voi deranja weekendul ăsta. Așa că, chiar dacă abia e trecut de miezul zilei, mi-a rămas un singur lucru de făcut. Să fac o vizită la dulapul cu alcool.

Capitolul 13

Sunt beat, beat și iar beat. Și, cumva, nimeni din familia mea idioată nu observă asta. Ella și tata au plecat la întâlnirea lor cu procurorul fără să-mi arunce vreo sticlă. Ăăăă, vreau să zic, vreo privire. Doar mi-au făcut cu mâna și au plecat. Gemenii nu știu unde sunt. Poate sus cu Lauren. Sunt sigur că unul dintre ei îi face vânt cu un evantai, în timp ce celălalt o hrănește cu struguri.

N-am să-i permit niciodată unei fete să mă domine în halul ăsta. În special lui Hartley Wright. S-o ia naiba. E nervoasă pe mine fiindcă îmi place să mă bat? Mare lucru. Bărbații se luptă. Facem tâmpenii. Nu are niciun drept să mă judece.

Nu-mi vine să cred că nu vrea să ne vedem weekendul ăsta. Credeam că suntem prieteni. E cea mai groaznică din lume.

Sar de pe canapea și ies din camera de jocuri. Mă furișez jos în biroul tatei, de unde iau vodca de pe raftul cu băuturi. I-am terminat deja tot whisky-ul. Mă îndoiesc c-o să observe, oricum. Trag o dușcă direct din sticlă și mă așez în scaunul lui din piele uzată. Pe birou se găsesc niște documente. Le răsfoiesc cu nepăsare. Pare

o investigație a acțiunilor lui Steve din ultimele câteva luni. Steve ridicându-și rufele de la spălătorie. Steve la barul unui hotel. Steve, Steve, Steve. O mulțime de poze cu bătrânul Steve, criminalul.

Știu c-ar trebui să-mi pară rău că Steve a ucis-o pe Brooke, dar nu-mi pare. Era o curvă toxică. Nu-mi place însă deloc că a încercat să-i facă rău Ellei. Și nu a mărturisit atunci când l-au arestat pe fratele meu.

Nu Steve a fost cel care a încercat să dea vina pe Reed pentru dezastrul cu Brooke — toată ideea a fost a lui Dinah. Voia să se răzbune pe familia Royal, așa că i-a picurat asta în ureche procurorului și chiar a angajat pe cineva care să mintă și să spună că Reed a amenințat-o pe Brooke înainte ca aceasta să fie ucisă. Dinah a făcut tot ce a putut pentru a ne distruge familia. Și Steve a permis acest lucru. A tăcut mâlc acolo când Reed a fost aruncat în închisoare și nu a mărturisit că el este adevăratul criminal. Asta e ceva de neiertat.

Și asta mă scoate din sărite fiindcă îmi place Steve. Îmi plăcea. Mă corectez. La trecut. Nu se poate să-mi mai placă de el. Nu-l mai pot admira. Nu-mi mai pot dori să semăn cu el când cresc. Asta e ușor de făcut, pentru că nu am de gând să cresc vreodată. Să fii adult e o porcărie. Să fii adult presupune să te prefaci că-ți pasă de altcineva în afară de tine. Și asta înseamnă să faci căcaturi pe care nu vrei să le faci doar pentru a face pe cineva fericit.

Dar dacă eu nu sunt fericit? Cine se va ocupa de asta? Nimeni. Nimeni în afară de mine.

Mai dau niște vodcă pe gât și-l sun pe Reed. A terminat cu meciul până acum. Mă întreb dacă a câștigat. Probabil. Echipa lui e bună.

— Ce faci? răspunde el.

— Mi-o belesc, glumesc eu.

— Iisuse, East.

— Scuze. Mă excit în preajma Ellei, știi?

Reed suflă în telefon. Mă încrunt și dau pe gât și mai mult alcool.

— Când o să-ți vină mintea la cap?

— De ce mi-aș dori așa ceva?

— Pentru că o să-i scoți din minți pe toți cei pe care-i iubești, spune el pe șleau. Termină cu tâmpenia asta cu Ella. E lipsă de respect.

— Și nu vrem să facem nimic care s-o supere pe prințesa noastră scumpă, corect?

— Ce e cu tine? De ce ești acasă sâmbătă noaptea?

— Nimeni nu vrea să se joace cu mine.

Mă rog, nu e tocmai adevărat. Sunt două petreceri în seara asta, iar în ultima oră mi-au trimis poze nud trei fete, dar sunt prea beat și prea leneș ca să mă mișc.

— Și te plictisești de nu mai poți, zice el.

— Oh, uite cât de deștept te-ai făcut de când te-ai dus la facultate.

— Ești cu curul în sus în seara asta.

Se aude o bătaie scurtă.

— Cât de mult ai băut?

Ridic sticla în lumină. E plină pe jumătate.

— Nu cât trebuia. Care e planul pentru următorul weekend? Unde jucați?

— În Louisiana. Ella zboară ca să ne vadă. Ajunge vineri seara.

— Normal.

Nici măcar nu încerc să-mi maschez amărăciunea din voce. *Pe mine m-a sărutat Ella prima dată,* vreau să-i strig. *M-am dat la o parte de dragul tău.*

— Nu încercăm să te ținem deoparte. De ce nu vii și tu după meciul tău? Sau sâmbătă dimineața?

Urăsc amabilitatea din tonul său. E atât de evident că mă consideră penibil.

— Îmi pare rău, frățioare. Nu pot. Am o mulțime de planuri.

Închid telefonul și-l arunc pe birou. Începe să sune două secunde mai târziu. Numele lui Reed pâlpâie pe ecran. Îl ignor. Simt chemarea sticlei. Mai iau o dușcă zdravănă și aștept să se instaleze amețeala. În ultima vreme, am nevoie de tot mai multă băutură pentru a ajunge la o amorțeală confortabilă. Pereții din biroul tatei par să se îngusteze. Aerul de aici e greoi. Așa că-mi iau sticla și ies pe terasă.

E întuneric afară, dar în piscină avem lumini care fac apa să pară albastră și străvezie. Mă holbez puțin la ea înainte de a o lua pe cărarea ce duce pe țărmul oceanului. Încep să merg, bând în acest timp din sticlă.

Proasta de Hartley. Mă vrea, știu că mă vrea. Dacă nu m-ar vrea, nu mi-ar fi băgat limba în gură atunci când am sărutat-o. M-ar fi plesnit peste față și mi-ar fi spus să n-o mai sărut în vecii vecilor. Pretinde că nu mă place și asta mă enervează. Iar acum, trebuie să mă prefac că suntem doar prieteni, ceea ce e o mare prostie. Ella are dreptate — aș renunța complet la prietenia lui Hartley dacă asta ar însemna să fim împreună. Nu că aș vrea să fim împreună. Cred că ne-am distra unul cu celălalt, atâta tot. Dar am obosit să mă țin după cineva care-mi spune mereu să dispar. Nu e deloc distractiv.

— Bună, Easton.

Tresar, dând cu ochii de Felicity Worthington, care se materializează ca un duh magic, pe care nu l-am invocat.

Mă întreb cum aș putea să-i bag capul la loc în lampa ei încrustată cu diamante. Îmi face cu mâna. Îmi înăbuș un fior și o ignor. Duc sticla înapoi la gură, dar mai sunt doar câteva picături.

— E sâmbătă noaptea și tu ești singur cuc?

— Tocmai ai primit o steluță aurie, o iau peste picior. Ai un spirit de observație excelent.

Nu e deranjată de sarcasmul meu. Se apropie și-mi smulge sticla goală din mână. Apoi mă prinde de încheietură și mă conduce pe cărarea ce duce la căsuța de la piscină. O urmez fiindcă sunt curios ce vrea. Felicity flirtează cu mine, dar nu a dat niciodată impresia că ar vrea să se și dezbrace.

Are fundul acoperit de o fustă kaki și poartă o cămășuță albă cu guler și o vestă roz. Îmbrăcămintea ei nu diferă prea mult de uniforma de la școală. Mereu am considerat-o sobră și plictisitoare.

— Tocmai ai venit de la ședința Națiunilor Unite sau ceva de genul ăsta? o întreb.

Ridică din sprânceană.

— Nu. Am luat mai târziu cina în familie la clubul rezidențial. De ce?

Oamenii ăștia care explică lucrurile evidente.

— Fără motiv.

— Stai aici.

Arată spre un scaun albastru, plin de diverse chestii.

— Așteaptă. Nu te mișca. Te-ai murdărit.

Se duce spre un dulap și scoate un prosop. După ce-l așază pe scaun, îmi face semn să iau loc.

Mă uit la tricoul și la jeanșii mei. Probabil am tricoul ăsta de la cincisprezece ani. E puțin strâmt în unele locuri, uzat în altele, dar e comod și curat. Avem

o menajeră, pentru numele lui Dumnezeu. Ne spală hainele.

— Ce e nasol la hainele mele? mârâi.

— Arată de parcă ai fi scos jeanșii ăia din gunoi.

— Din gunoi? Serios? M-au costat o mie de dolari.

Da, aș da o mie pe o pereche de pantaloni. De ce nu? Îmi permit.

— Asta nu-i face cu nimic mai frumoși.

— Jeanșii rupți sunt la modă. Toată lumea îi poartă.

— Ăștia nu sunt rupți. Sunt murdari și jerpeliți. Serios, arăți ca un boschetar.

Nu e destulă băutură pe lume ca să pot suporta asta, așa că mă ridic și mă-ndrept spre ușă.

— Mersi de lecția de modă de care n-aveam nevoie.

— Stai, spune ea iritată. Încă nu poți pleca. Am o propunere pentru tine.

Fiindcă Felicity nu s-a dezbrăcat încă, nu cred că e o ofertă de care să-mi pese.

— Ești prea îmbrăcată ca să mă intereseze.

— Ce zici de asta?

Deschide un alt dulap și scoate o sticlă de vodcă.

— Așa mai stăm de vorbă.

Încerc s-o înșfac, dar mi-o smulge de sub nas.

— Mă chinui, o acuz.

— Stai jos și vei primi sticla.

Am de ales — pot să merg acasă și să mă plictisesc de moarte sau să beau alcoolul lui Felicity și poate să mă și culc cu ea. Mă așez din nou. Cu un zâmbet triumfător, îmi dă sticla, pe care o desfac rapid și o duc la gură. O expresie de dezgust îi apare pe față.

— Nu-mi vine să cred că ești un Royal.

— N-ai decât să nu crezi, scumpo.

— Ești gata să-mi asculți propunerea?

— Nu sunt un ascultător prea bun, îi spun rânjind. Spune ce-ai de spus și arată-mi ce poți și eu îți voi spune dacă mă interesează.

— Nu sunt genul ăla de fată, spune ea rece. Uite cum stă treaba, Easton. Te-am urmărit toată săptămâna...

— Ești genul hărțuitor?

— Tu vorbești? răspunde dându-și ochii peste cap. Te ții ca un obsedat după Hartley Wright, chiar dacă e evident că e o mare pierdere de timp pentru tine.

— Este?

Hartley e în multe feluri. Enervantă, complicată. Sexy ca naiba. Dar n-aș numi-o vreodată pierdere de timp.

— Firește că e. E frumușică și provine dintr-o familie destul de bună, dar nu e o Royal. Dacă ar fi să-i dăm o notă de la unu la zece în ceea ce privește importanța, s-ar situa undeva între doi și trei.

— Grila mea de evaluare în privința tipelor se bazează de obicei pe cât de mult aș vrea să le-o trag.

Felicity mă ignoră.

— Știi unde te situezi tu pe scala importanței?

— Nu, dar sunt sigur că ai să-mi spui tu.

— La zece.

— Nu se poate! exclam batjocoritor.

Ignoră și asta.

— Sigur, ai un trecut scandalos, dar ești atrăgător și bogat, iar familia tăticului tău e aici de când locul ăsta era o colonie, deci totul îți poate fi iertat cu ușurință.

— Mersi de evaluarea pozitivă.

— Cu plăcere.

Nu e sarcastică. Ceea ce înseamnă că nu s-a prins de sarcasmul *meu*. Tipa asta e ciudată. Mă uit necontenit

în jur și mă întreb pentru a nu știu câta oară ce naiba o fi făcând Hartley și de ce mă ține la distanță. Cred că e timpul să plec. Chiar și singurătatea din biroul tatei e mai tentantă decât s-o ascult pe Felicity perorând despre ierarhiile sociale. Poate am să dau o tură pe acasă pe la Hartley. Să văd dacă e acolo și dacă are nevoie de ceva.

— Îți apreciez evaluarea, Felicity, dar o întind spre casă.

— Nu am terminat încă.

— Deja ai petrecut prea mult timp evaluându-mi statutul social.

Îi zâmbesc batjocoritor.

— Când mai ai timp să-ți faci temele?

Pufnește disprețuitoare.

— Nu e nevoie să-mi fac temele. A avansa în viață nu are de-a face absolut deloc cu notele. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi asta, răspunde pe un ton al naibii de condescendent. A avansa se rezumă la conexiuni. Persoana cu cele mai bune conexiuni va ajunge mai departe decât persoana cu cele mai bune note.

Din păcate, are dreptate. Mai iau o dușcă de vodcă. Îmi închipui că, dacă beau toată sticla asta, nu mai contează ce spune Felicity. Nu voi mai fi în stare s-o ascult. În plus, pare să știe mai multe despre Hartley decât orice persoană cu care am vorbit, așa că asta mă ține lipit pe scaun.

— Ce altceva mai știi despre Hartley?

Ochii lui Felicity sclipesc. Dac-aș fi mai puțin beat, poate aș reuși să-i citesc expresia, dar încep să-i văd fața ca prin ceață. Și vocea îi sună ca prin ceață. Se poate așa ceva? Trebuie să se poată, fiindcă glasul ei exact așa sună.

— S-a lăsat de școală acum trei ani și s-a întors abia vara asta. Nu prea se-nvârte în cercul nostru.

— Vrei să spui că nu e o ticăloasă de bani gata ca noi ceilalți?

Nici de data asta insulta mea nu-și atinge scopul. Felicity nu dă doi bani nici pe mine, nici pe opinia mea. Își flutură manichiura perfectă și spune:

— O să revenim la Hartley, bine? Mai întâi, lasă-mă să-ți spun ce vreau.

Încep să mă gândesc că *nu* mă vrea pe mine dezbrăcat. Futu-i. O risipă totală de vreme.

— În fine. Spune rapid.

— Vreau să fiu pe primul loc la Astor, spune ea direct. Sunt câteva moduri prin care pot face asta. Primul: o pot detrona pe Ella.

Mă îndrept de spate, cu umerii încordați.

— Nu se va întâmpla.

— Aș putea reuși asta fără-ndoială, scumpule. Din fericire, există o metodă mai ușoară.

Zâmbește și, de data asta, deși sunt beat, interpretez asta corect ca pe un semnal de alarmă.

— Al doilea mod: dacă nu-i poți detrona pe Royali, atunci alătură-li-te. Cea mai ușoară cale prin care pot ajunge la vârf e să fiu cu tine.

— Nu sunt singurul Royal de pe-aici, îi spun ridicându-mă.

Gândul de a fi cu Felicity îmi provoacă greață.

— Nu, mersi. Nu mă interesează micile jocuri perverse pe care le joacă frații tăi.

— Hei, puțin respect, spun tăios. Nimeni nu vorbește urât despre familia mea. Nu sunt perverși, iar alea nu sunt jocuri.

Felicity dă înapoi cu tact.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Ca parte a familiei Royal, n-ar trebui să-i insult pe frații iubitului meu.

Pufnesc surprins.

— Iubitul?

— Da. Vreau să fiu cu tine.

— De ce? Ce te-a apucat?

Râd beat la propria-mi glumă. Apoi mă încrunt, fiindcă îmi dau seama că tocmai mi-am bătut joc de mine însumi. I se subțiază buzele.

— Ăsta e ultimul nostru an de liceu și vreau să profit de unele avantaje ale relației cu un Royal. Cum ar fi să zbor până în DC doar ca să iau cina sau să fiu plimbată cu iahtul. Îmi doresc lucrurile astea. Vreau ca fetele să mă privească și să mă invidieze. Vreau să fiu pe coperta revistei Southern Woman într-un pictorial cu noi doi și grădina familiei tale.

— Ce fată lacomă. Vrei cam multe.

Las sticla de vodcă pe masă.

— Scuze. Nu mă interesează să te ajut.

— Așteaptă!

Îmi taie calea și mă prinde de braț înainte să ajung la ușă.

— Nici măcar nu vrei să afli ce-ți ofer la schimb?

O dau la o parte.

— Nu vreau nimic de la tine, scumpo.

— Nu, dar vrei ceva de la Hartley Wright, nu?

Asta îmi captează atenția. Într-un fel. Abia pot să-mi concentrez privirea asupra chipului lui Felicity. Sau asupra oricărui alt lucru, pe bune.

— Ce are asta de-a face cu Hartley?

— Depinde. Vrei să te culci cu ea sau vrei să-ți devină iubită?

Pufăi din nas.

— Nu am iubite.

Nu, stai așa, am avut iubite. Am fost cu Claire, nu? Dar nu mi-a mai plăcut de ea după o vreme. Și totuși, Hartley nu e Claire. Poate *vreau* o iubită? Futu-i, mi se învârte capul. Nu mă pot concentra la nimic. Toate îmi trec prin minte ca niște adieri de vânt. Puțin ușurată, Felicity aprobă din cap.

— Așa mă gândeam și eu. În regulă, deci vrei să te culci cu Hartley. Dar ea nu te vrea.

— Hei, protestez. E urât din partea ta să spui asta. Ești o scârbă.

Felicity își dă ochii peste cap.

— Scuze, dar ăsta e adevărul. Ți-am spus, v-am observat. Fata asta nu vrea să aibă de-a face cu tine. Dar...

Îmi ciulesc urechile. *Dar*. Îmi plac *dar*-urile.

— Dacă vei fi cu mine, devii instantaneu inaccesibil și fetele își doresc mereu să aibă ceea ce le e interzis. Hartley va fi atât de geloasă să te vadă cu altcineva, încât va începe să se dea la tine. Crede-mă.

Nu prea pot s-o cred pe Felicity, dar nu greșește în totalitate. Toți ne dorim ce nu putem atinge. Ceea ce ne este interzis. Nu de asta mi-am făcut de cap cu domnișoara Mann?

— În plus, continuă Felicity, sunt și alte beneficii. Fiind cu mine, poți merge la bal și veni aici și la evenimentele de la club fără nicio presiune. Dacă i-ai propune asta altei fete, ar crede poate c-o placi. Dar eu nu vreau să mă culc cu tine și ești liber să te culci cu oricine vrei atâta timp cât nu e vorba de cineva de la Astor.

Îmi vede încruntarea și adaugă repede:

— Exceptând-o pe Hartley. Te poți culca cu ea, o dată sau de câte ori vrei — în fine, tu cu gura ta ai spus că

va fi doar o aventură. Deci poți face asta, pe ascuns, de preferat. Dar dacă află cineva, am să admit că m-ai înșelat cu Hartley, dar te-am iertat, și că suntem mai puternici ca niciodată.

— Îmi spui că vrei să avem o relație de fațadă și c-o pot face geloasă pe Hartley și mă pot culca cu ea, dar doar în secret.

Cred că sunt prea beat pentru conversația asta. Dar îmi place ideea de a o face geloasă pe Hartley. S-o fac pe ea să umble după *mine*.

— E o relație de afaceri. Fac ceva pentru tine și tu faci ceva pentru mine. Nimeni nu are de suferit.

Nimeni nu are de suferit. Îmi place asta. Aproape că e deviza mea. Trăiește-ți viața la maximum fără a răni pe cineva. Mă zgâiesc la ea, pentru că fața îi pare din nou încețoșată.

— Mbene.

— Bine?

Vocea îi pare surprinsă.

— Da, mbene, mormăi. Hai s-o facem pe Hartley geloasă.

Îmi place ideea asta. Felicity pare puțin frustrată.

— Ăsta nu e singurul scop...

— Noapte bună, spun în timp ce deschid ușa.

Sau, cel puțin, încerc s-o deschid. După trei încercări reușesc s-o crap.

— Mersi de vodcă! strig peste umăr și apoi ies împleticindu-mă din casa de la piscină.

Capitolul 14

În ciuda unei mahmureli zdravene care nu m-a lăsat toată duminica, nu întârzii la antrenamentul de luni dimineață. Bravo mie. Petrecem majoritatea timpului încercând să-l integrăm pe Bran în formula noastră ofensivă. Învață repede și are instincte bune pe teren. Îl marchez o singură dată la finalul antrenamentului. Cum nu-l pot bloca fără să-mi iau șuturi în cur de la toți antrenorii de pe tușă, îl îmbrățișez și apoi îl împing deoparte.

— Nu e rău, Mathis, îi spun.

— Mă bucur că nu trebuie să joc împotriva ta anul ăsta, spune el, atingându-și micuța insignă din piept. Jucătorii din apărare nu au voie să atingă coordonatorul de joc când acesta poartă tricou roșu.

— Mai sunt Carson Dunn la North și TJ Price la Gibson High, îl avertizez.

— Ei, știu. Dar ești cel mai bun fundaș din ligă anul ăsta. Ești coșmarul conducătorilor de joc, să știi, îmi spune, bătându-mă pe umăr. Când m-am accidentat anul trecut, primul lucru pe care mi l-au spus colegii a fost că am făcut-o intenționat ca să nu fiu nevoit să fug de frații Royal.

E evidentă melancolia din vocea lui atunci când vorbește despre fosta școală.

— Îți e dor de amicii tăi, așa-i? spun empatic.

— Dap.

Își dă capul pe spate, încercând să-și ascundă emoțiile.

— Erau câțiva tipi de treabă acolo. Dar trebuie să faci sacrificii pentru viitorul tău, nu?

— Eu nu, spun tăios.

Rămâne uimit, apoi un rânjet trist îi apare în colțul gurii.

— Mda, am auzit asta despre tine. Bănuiesc că, după ce ajung la facultate, poate să nu mă mai intereseze ce cred părinții mei.

Îmi mai trage prietenește o palmă, după care o șterge spre vestiare. Îl urmez, dar mult mai încet. Nu mă grăbesc să ajung la cursuri azi. În principiu, pentru că nu mă pot decide la ce ore să mă duc — la ale mele sau la ale lui Hartley. Poate am să merg pe orarul meu azi. Am studiu individual în prima parte a zilei, în timp ce Hartley are Ideologie Feministă. Studiul individual înseamnă că pot dormi.

Și nu, nu mă ajută că am dormit toată ziua de ieri. Știu că, dacă Ella n-ar fi condus până la State ca să-l vadă pe Reed, mi-ar fi ținut o lungă prelegere despre faptul că alcoolul mă face să-mi pierd controlul. Ar fi avut dreptate. Nu-mi amintesc absolut nimic de sâmbătă noaptea, decât că am dat pe gât jumătate de magazin de băuturi alcoolice și că m-am plimbat beat pe plajă. E posibil să fi făcut sex, totuși? Oare? Probabil nu a fost ceva extraordinar dacă nu-mi amintesc.

După duș, mă îndrept spre studiul individual. În fața mea, Bran se grăbește altundeva, captând atenția a cel

puțin unei fete. Gagicile de la Astor nu sunt cu mult mai bune decât băieții de la Astor. Îi devorează din priviri pe nou-veniți. Se poate ca lui Bran să-i lipsească vechea lui școală, dar sunt o puzderie de feluri prin care poate consola aici, la Astor Prep Park. Pentru că se grăbește, se izbește de o biată trecătoare. Aceasta cade pe spate, iar părul negru îi zboară în toate părțile. Oh, la naiba. E Hartley. Mă grăbesc, dar Bran e cel care o prinde înainte ca ea să se lovească de pardoseală. O ridică, și Hartley, fata mereu încruntată, îi zâmbește. Apoi încep să vorbească. De ce e mereu așa de drăguță cu el?

— Hei, East, unde mergi? mă strigă Pash din sala de clasă.

— Merg la ore.

— Asta e clasa ta, subliniază el. Avem studiu individual.

— Neah. Schimbare de planuri.

Până ajung la clasa lui Hartley, sala e deja plină. Merg la tipul de lângă ea și-i spun:

— Dispari.

Acesta se ridică în picioare. Hartley se preface că nu observă nimic din toate astea. Privirea îi e ațintită drept în față.

— Despre ce vorbeați tu și Bran? întreb.

— De ce te-ar privi asta? răspunde fără să se uite la mine.

Scrâșnesc din dinți.

— Ce, vânezi sportivi mai nou?

— Pe bune? spune uluită. Ai probleme, Easton.

Da, am. O grămadă. Iar una dintre ele e că nu vreau să fiu *amicul* ei.

— Mai ești supărată pe mine? mă scap.

Trupul i se relaxează întru câtva. Îmi aruncă o ocheadă, îmi vede mutra și oftează încetișor.

— Offf. Ești ca un copil mic, știai asta?

Vreau să-i spun, ca un șmecher, că sunt bărbat în toată puterea cuvântului, dar ea continuă, înainte să apuc să spun ceva.

— Ai mutra asta de băiat mic și vinovat atunci când știi că ai enervat pe cineva.

— Deci încă ești ofticată pe mine, spun posomorât.

Nu răspunde.

— Dar mi-ai spus că vorbim luni, îi amintesc.

Hartley ridică dintr-o sprânceană brună.

— Și nu vorbim?

— Vorbim. Dar...

Sunt neobișnuit de stânjenit.

— Eu doar...

Înainte să apuc să mai spun ceva, Felicity Worthington apare în fața băncii mele. Apoi, spre uluiala mea totală, se apleacă și mă sărută direct pe buze.

— Bună dimineața, scumpule.

Mă holbez la ea.

— Ce vrei? întreb prostește.

De ce mă sărută fata asta?

— Bună dimineața, repetă Felicity, apoi se uită la Hartley. Bună dimineața. Hartley, corect?

Hartley pare la fel de confuză ca mine.

— 'Neața, spune ea absentă.

— Domnișoară Worthington, i se adresează profesoara din fața sălii. Este vreun motiv pentru care vă aflați în sala mea de clasă? Pentru că, potrivit listei, nu sunteți înscrisă la cursul ăsta. Că tot veni vorba, nici dumneavoastră, domnule Royal.

— Ba sunt, ripostez, și ea tace, pentru că știm amândoi că n-am de gând să plec.

Între timp, Felicity îi spune radiind femeii în vârstă:

— Știu, doamnă Ratcliff. Am venit doar ca să-i spun bună dimineața iubitului meu.

Un val colectiv de suspine se aude dinspre fetele din clasă.

— Plec acum!

Felicity mă mai sărută o dată scurt pe buze și apoi pleacă. OK. Ce naiba se petrece?

— Tu și Felicity sunteți împreună?

Nora Hernandez salivează la propriu în timp ce se întoarce de pe scaunul din fața mea. Sunt pe punctul de a-i spune *la dracu' nu*, când observ buzele ușor țuguiate ale lui Hartley. Mă face să înghet. E geloasă că sunt cu Felicity? Stai așa. Iisuse. Nu sunt cu Felicity. Gândul acesta mă face să vreau să vomit.

— În niciun caz, îi spun Norei și-mi ascund zâmbetul când observ umerii lui Hartley relaxându-se.

Ideea că aș fi cu Felicity a deranjat-*o*. Ha. În timpul cursului, e atentă doar la profesoară, iar la final iese din clasă fără a spune un cuvânt. Mă grăbesc după ea, dar mă opresc când cineva mă trage de haină. E Felicity.

— Să mergem la Basil diseară.

Tonul ei imperativ mă scoate din minți. Mă holbez la ea.

— De ce?

— Pentru că e un restaurant bun și vreau să merg.

Continui să mă holbez.

— Felicity.

— Da, scumpule?

— Ce ai tu impresia că se petrece chiar acum?

Expresia ei devine confuză.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic, de ce naiba aș ieși cu tine diseară și de ce spui că sunt iubitul tău...

Mă opresc deodată.

Amintirile de sâmbătă noaptea îmi revin în cap ca un tsunami. Eu, plimbându-mă pe nisip, mai beat ca oricând. Felicity, ivindu-se în fața mea și târându-mă până la căsuța de lângă piscină. Am stat acolo o vreme și, deși nu-mi amintesc toate detaliile conversației, mi le amintesc pe cele importante. Cum ar fi că am fost de acord să avem o relație de fațadă ca s-o fac geloasă pe Hartley.

Căcat.

Căcat, căcat, *căcat.*

— Am bătut palma, spune Felicity încet, indiferentă la panica mea crescândă. Și m-am asigurat că te sărut când ne privea Hartley.

— Ăă, îngaim. Uite. Felicity.

Ochii ei albaștri se îngustează.

— Înțelegerea aia...

Futu-i, e al naibii de penibil. Observ câțiva puști uitându-se la noi în timp ce o conduc pe Felicity spre un șir de dulapuri, departe de hărmălaia din hol.

— Eram beat când am fost de acord cu asta.

— Da, pe bune?

Se simte sarcasmul din vocea ei.

— Gen foarte, foarte beat. Complet beat, adaug, pentru că e adevărat.

M-am trezit duminică dimineață fără a-mi aminti că am văzut-o pe Felicity, darămite c-aș fi spus că voi fi iubitul ei.

— Deci, ăă, da... orice am spus că voi face... va trebui s-o las baltă.

Își țuguie buzele, studiindu-mi fața contrariată.

— Nu, răspunde ea în cele din urmă.

Umerii mei zvâcnesc.

— Cum adică nu?

— Vreau să spun nu. Nu dai înapoi.

Își încolăcește degetele pe după brațul meu și mă privește cu ochi înflăcărați.

— Avem o înțelegere și deja le-am spus prietenelor mele să răspândească vestea că suntem împreună. E prea târziu.

Simt cum mă apucă toți dracii.

— Atunci ia-ți zvonul înapoi, îi ordon. Pentru că nu suntem împreună.

— Ba da, suntem, se alintă ea ca o fetiță de cinci ani.

Se prinde cu unghiile de mânecile cămășii mele.

— Nu mă înfuria, Easton. Chiar nu vrei să mă vezi furioasă.

De ce? Se transformă în Hulk și trece prin pereți? Nu am ocazia să întreb, pentru că Felicity se evaporă, lăsându-mă să mă uit după ea disperat.

Veștile circulă repede. Felicity și prietenele ei profită, spunându-le tuturor celor de la Astor Park că suntem împreună. De fiecare dată când încerc să reped vreun idiot ignorant care aduce asta în discuție, acesta rânjește sau mă bate pe spate și spune:

— Sigur, Royal.

Nu știu ce spune Felicity, dar nimeni nu mă crede când insist că nu suntem împreună. Din fericire, singurii oameni care contează sunt Ella, gemenii, Val și Hartley. Primii patru râd în hohote când mă întâlnesc cu ei la prânz. Dar Hartley? Ea dispare din nou. Lipsește nemotivat de la toate cursurile noastre de după-amiază. Și spun *ale noastre* pentru că am renunțat definitiv la cursurile

mele. De fapt, în pauză mă duc la secretariat și fac o cerere oficială pentru a-mi schimba orarul.

— Îi voi înmâna asta domnului director, îmi spune domnul Miller, consilierul meu școlar.

— Mulțumesc.

Zâmbește sec.

— Și dacă directorul Beringer îți refuză cererea?

Ridic din umeri.

— O să continui să merg la orele astea, oricum. Niciunuia dintre profesori nu-i pasă că sunt acolo.

Domnul Miller dă din cap subtil în timp ce mă îndrept spre ușă.

— Școala asta, murmură el încet.

Dap. Școala asta. E un loc futut unde elevii fac legea și profesorii stau deoparte și privesc, fără nicio putere. Copiii bogați sunt niște dobitoci.

Îi scriu un mesaj lui Hartley în timp ce ies din birou.

Nu ai fost la orele de după-masă. Te-au chemat la lucru?

Spre surprinderea mea, răspunde instantaneu.

Da. Îmi faci o favoare?

Zâmbesc la ecran

Sigur că voi face sex cu tine

Urmează o scurtă pauză.

Las-o baltă

Căcat

Scuze! Ți-am zis, e ceva natural. De ce ai nevoie, Har-Har?

Notițele de la lit britanică, dacă ai

Da, o grămadă

Nici măcar nu clipesc când scriu minciuna aia, dar îmi amintesc cursul ca pe apă și o să am notițele complete pentru ea când iese din tură.

Când termini munca? Pot trece pe la tine când ești gata și ți le las

Te-ar deranja să le aduci aici? în felul ăsta îmi pot face temele în pauze

O mică hartă apare pe ecran — mi-a trimis locul unde se află. *RESTAURANTUL HUNGRY SPOON*, pe strada E14.

Da nicio prob, scriu și mă simt incredibil de mândru de mine pentru că sunt un prieten atât de bun și săritor. *Pot fi acolo cam într-o oră. Tre să-l las pe Pash acasă mai întâi*

Mersi, E

Dulce. Mi-a zis E. Progres!

Îmi bag telefonul în buzunar și traversez parcarea, ajungând la camioneta mea, unde Pash așteaptă deja. Sunt șofer fiindcă mașina lui e la reparat de două săptămâni — a distrus-o la o întrecere pe drumul întortocheat și primejdios care merge în paralel cu coasta. Noroc că n-a căzut de pe stâncă, dar cine sunt eu să judec? Pash are un singur viciu: cursele ilegale. Eu am un milion de vicii.

— Băi, strigă el.

— Băi.

Deblochez portierele camionetei și fiecare se așază pe locul lui. Îmi pun telefonul în suportul de pahare și pornesc motorul. Pe drumul care durează cincisprezece minute, îmi bipăie telefonul de cel puțin zece ori, făcându-l pe Pash să-l ia repede în mână în cele din urmă.

— Omule. Felicity Worthington ți-a scris de vreo cinci miliarde de ori.

Chicotește văzând ceva pe ecran.

— Vrea să porți cravată la cina de diseară. O scoți la cină?

Are un ton de parcă și-ar întreba amicul dacă urmează să iasă la întâlnire cu un piton.

— La naiba, nu.

Scrâșnesc din dinți și mă concentrez pe drumul din față.

— Poți răspunde în locul meu?

— Sigur. Ce vrei să-i zic?

— Spune: NU ieșim în oraș. Nu cu litere mari.

Pash râde tare.

— Dur, frate.

— Cu vorba bună n-am să pot pune punct relației cu tipa asta.

Semnalizez și virez la stânga spre strada mărginită de copaci unde locuiește Pash.

— De ce are impresia că sunteți împreună? întreabă el, scriind absent pe telefonul meu.

— Pentru că m-a întrebat și am spus da când eram rupt de beat.

Râde din nou.

— Ești mort.

— Mersi de sprijin.

— Îți spun adevărul doar. Așa. Trimis.

Telefonul îi bipăie în mână înainte să apuce să-l așeze la loc.

— A răspuns, *o înțelegere e o înțelegere*.

Scot un geamăt de enervare.

— Nu răspunde.

— Deci. Cum plănuiești să ieși din căcatul ăsta?

Îi arunc o privire și văd cum se abține să nu râdă.

— N-am idee, recunosc eu.

Felicity e o forță a naturii. Și, încep să cred, cam psihopată.

— O să-mi vină mie vreo idee.

Ajung la capătul aleii sale lungi și opresc mașina în fața vilei familiei Bhara.

— Ne vedem la antrenament mâine.

Nu mă ofer să-l iau cu mașina, fiindcă nu ajung niciodată la timp. Dar tatăl lui îl aduce la școală înainte să se ducă la birou, deci e în regulă. Batem cuba, după care Pash coboară din mașină.

— Pe mai târziu, East.

— Pe mai târziu.

Întorc mașina pe unde am venit, doar că, în loc să merg pe drumul spre casă, o iau pe cel care duce spre oraș. Trag pe dreapta pe un loc liber și parchez și apoi îmi scot pixul, telefonul și un caiet, apucându-mă de treabă. Acum un an, am început să înregistrez lecțiile din clasă pe telefon. Ajută înainte de teste, în cazul în care mă pot convinge că e un curs care merită atenția mea. Recunosc că fac eforturi minime. C-urile sunt note de trecere, după cum i-am spus tatei de un milion de ori. Dar acord o atenție sporită acestor notițe. Fiindcă, pentru Hartley, un C e probabil o notă rea. După ce termin, strâng tot și mă duc să-mi găsesc fata.

Restaurantul Hungry Spoon se află într-un centru comercial aproape de un magazin Goodwill și de piață. Neonul aprins arată că e deschis. Iau caietul și intru în local. Locul are câteva șiruri de mese gen anii '50: cele cu lateralul cromat și blat colorat și sclipicios. În centru se află o tejghea mare, în formă de U. Nu prea sunt oameni, dar nu mă miră, fiindcă e abia cinci după-masa în timpul săptămânii. Studiez camera căutând-o pe Hartley, dar văd o singură chelneriță, purtând aceeași uniformă în alb și negru pe care o purta și ea în seara când i-am adus

cina. Încruntat, mă uit la separeurile în mare parte pustii și atunci o zăresc. Mă rog, îi zăresc ceafa. Stă în cel mai îndepărtat separeu, cu spatele la mine. Și nu e singură.

— Poți lua loc, ciripește cealaltă chelneriță, după ce mă salută.

— Oh. Bine. Mersi.

— Mă întorc imediat cu un meniu.

Dau din cap și merg înspre mesele din spate. Nu mă așez chiar la cea de lângă Hartley, ci la două mese distanță. Destul de departe ca însoțitoarea ei să nu mă vadă, dar destul de aproape pentru a auzi ce spune Hartley. Iar ceea ce spune îmi taie respirația. Cu voce disperată și șovăitoare, Hartley declară:

— Vreau să vin acasă.

Capitolul 15

— Știi că nu depinde de mine.

Îmi mușc buzele ca să nu mă bag în discuție. Femeia e sora lui Hartley, presupun. O recunosc din articol, dar nu-mi amintesc numele ei. Seamănă așa bine cu Hartley, cu excepția faptului că părul ei negru e tăiat într-un bob scurt cu breton, în timp ce pletele lui Hartley îi atârnă ca o perdea de mătase până la mijlocul spinării.

— Nu, dar ești cea mai mare, spune Hartley tremurând. Ești favorita lor, Parker. Tata chiar ascultă de tine.

— N-o mai face, răspunde Parker.

Vocea ei sună încordat.

— Acum se plimbă dintr-o parte în alta de parcă ar fi Regele Lear, așteptând ca toate fiicele să-l trădeze. Doamne, nici măcar n-ar trebui să fiu aici, Hart. Risc foarte mult.

— Serios?

Nu-i pot vedea fața lui Hartley, dar după tonul care-i devine tot mai rece, îmi închipui că expresia-i e la fel de împietrită.

— Ce anume riști, Parker? Nu mai trăiești acolo. Ai un soț și doi copii și...

— Și un depozit bancar care plătește taxele de la școlile private ale copiilor mei și casa în care locuiește familia mea. Dacă tata află că ne-am văzut...

Hartley scoate un sunet speriat și gutural.

— N-o să afle nimeni.

— N-ai de unde să știi. Are spioni peste tot.

Mă încrunt către mine însumi. Tatăl lui Hartley e doar asistentul procurorului districtual, dar sora lui Hartley îl face să pară capul unei familii mafiote sau vreun mare rahat.

Doamne! Ce s-a întâmplat între Hartley și tatăl ei? Sună tot mai mult ca și cum ar fi fost dată afară din casă, dar de ce?

— Îți pot aduce ceva de băut? Cafea? Apă?

Chelnerița îmi întrerupe trasul cu urechea.

— Ăă, sigur, mormăi eu, încercând să vorbesc cât mai încet. Apă e în regulă. Mersi.

— Ai apucat să te uiți peste meniu? întreabă ea.

— Îmi e așa dor de voi, spune Hartley, cu amărăciune.

Enervat, încerc să mă concentrez pe ambele conversații deodată.

— Nu încă. Mai lasă-mă puțin.

— În regulă. O să revin cu apa și o să-ți iau comanda.

Dispare și am astfel ocazia să prind finalul propoziției lui Parker.

— ...ar putea schimba situația ta în orice moment. Doar cere-i scuze și spune că ai exagerat, roagă-l să te ierte.

— Nu am exagerat, se răstește Hartley. Ceea ce face e greșit și va ieși la iveală într-o bună zi. Lucrurile astea ies mereu la suprafață. Toată mușamalizarea asta se va dovedi și mai rea pentru noi, ceilalți.

— Crezi că familia ta e singura care are secrete? șuieră Parker. Banii tuturor sunt murdari. Ar fi trebuit să-ți ții gura închisă.

— Atunci ce zici de asta?

Habar nu am ce reprezintă *asta*, pentru că n-o văd pe Hartley, dar ochii cenușii ai lui Parker se umplu de mâhnire.

— Nu știu ce să mai cred.

— Glumești? Ai văzut ce...

Hartley se oprește, lăsându-și capul în față și respirând adânc.

— Știi ce? Nu-mi pasă c-am fost dată afară din casă sau că n-am bani. Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Îmi pasă de mama și de sora noastră. Vreau să fim împreună.

— Atunci trebuie să ierți și să mergi mai departe, o imploră Parker. Dacă dezgropi toată povestea asta, dacă faci din ea un spectacol, nu vei reuși decât să-ți rănești familia. Fă ceea ce trebuie.

— Încerc! se plânge Hartley, apoi își coboară vocea. De ce crezi că m-am întors? Încerc să îndrept lucrurile, dar tu nu trebuie să fii văzută cu mine. Mama nu vorbește cu mine. Nu am vorbit cu...

Vocea i se frânge și se oprește. Simt o durere puternică în tot corpul. E foarte supărată. Parker se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, Hart. Trebuie să plec.

Hartley întinde mâna și-și prinde sora de încheietură.

— Măcar vei vorbi cu mama în numele meu?

— Am făcut-o deja, de nenumărate ori. Nu mă ascultă, spune Parker frustrată.

— Atunci, te rog, trebuie să vorbești cu tata.

— Nu pot.

— De ce nu? întreabă Hartley, de data asta furioasă. Miles câștigă bine. Chiar aveți nevoie de restul banilor?

Parker își eliberează încheietura.

— Credeam că îți iubești nepoții. Știi cât de mult mă costă? Costă două mii pe lună să ținem poneiul lui Macy în boxă și cinci mii lecțiile de vioară ale lui Dawson. Nu le pot sacrifica viitorul de dragul tău, Hartley. Nu-mi cere asta. Nu fi egoistă. Dacă nu-ți pasă de nepoata și de nepotul tău, atunci măcar gândește-te la surioara noastră. N-ar putea supraviețui într-o școală cu internat. E prea fragilă.

Hartley scoate un sunet înăbușit care-mi sfâșie inima, dar Parker nu pare impresionată. Iese din restaurant fără a privi înapoi. Vreau să merg la Hartley și s-o cuprind de umeri, dar bănuiesc că asta ar fi o idee la fel de proastă ca și când i-ai turna apă fiartă în cap. În plus, mă va lua la șuturi că am tras cu urechea. Așa că mă pitesc în separeu și-mi ascund capul cât pot de mult. Îi aud vocea în spatele meu.

— Jess, e în regulă dacă îmi iau încă cinci minute? Am nevoie de niște aer.

— Nicio problemă, scumpo. E gol. Stai cât ai nevoie.

Se aud pași, nu către ușă, ci către spatele localului. Bănuiesc că mai este o ieșire acolo, în spate.

— Poftim.

Chelnerița mea se întoarce cu un pahar cu apă.

— Ești gata să comanzi?

— De fapt, trebuie să plec.

Îmi ridic telefonul și caietul, ca și cum cele două obiecte oferă răspunsul la problema misterioasă care mă face să-mi iau tălpășița.

Ridică din umeri, probabil fiindcă e plătită și dacă mă servește, și dacă nu. Nu e ca și cum lucrează pentru vreun comision de lux.

— Cum dorești, scumpule.

Las o bancnotă de douăzeci pe masă și ies din separeu.

— Păstrează restul, strig peste umăr.

Afară, aștept vreo douăzeci de secunde, apoi merg până la marginea clădirii, spre ceea ce cred că e aleea din spate. Acolo o găsesc pe Hartley, așezată pe o ladă de lapte, cu capul aplecat și umbrit de plete negre, cu umerii tremurându-i. Plânge. Căcat. Ce să fac? Să fug înainte să mă vadă nu pare o idee bună, dar nu mă pricep să-i consolez pe oameni. În plus, Hartley nu mă va lăsa s-o consolez. O bat prea mult la cap.

De fapt... ăsta e răspunsul. Poate n-oi fi în stare să-mi pun brațul în jurul ei și s-o mângâi pe păr și să-i promit că totul va fi bine — de unde dracu' să știu cum va fi — dar există un singur remediu pentru a face acele lacrimi să dispară.

Cu un rânjet, sar în față, asigurându-mă că pașii mei sunt extrem de zgomotoși, astfel încât să mă audă că sosesc.

— Nu vă fie frică, Easton vă ridică!

Privește spre mine. Prind doar o frântură din ochii ei strălucitori. Apoi ridică mâinile rapid pentru a-și șterge lacrimile. Își îndreaptă bărbia și dă o replică tăioasă:

— Nu vă fie frică? Ăsta e cel mai înspăimântător lucru pe care l-am auzit.

Ajung la ea și îi dau caietul.

— Ai grijă, te rog. Nu mușca mâna care te hrănește cu notițele de la literatură britanică, o avertizez, în tot acest timp prefăcându-mă că nu i-am văzut lacrimile.

Și-a revenit destul de repede, totuși. Ochii ei sunt încă roșii, dar nu mai plânge.

— Mersi, spune, luându-mi caietul din mâini.

Trag o altă ladă de lapte și mă așez pe ea.

— Deci, mai ai timp? Pentru că trebuie să-ți povestesc cea mai dementă fază.

Își dă o șuviță de păr după ureche.

— Da, avem timp. Nu e nimeni în bufet.

— De asta ești așa abătută? Pentru că pierzi toate bacșișurile alea generoase?

— Nu sunt abătută.

Știm amândoi că minte, dar tac mâlc. Nu vreau s-o forțez să-mi povestească scena.cu sora ei — vreau să capete încredere în mine din proprie inițiativă. Pretind că mă gândesc intens.

— Ah, căcat. Știu ce se petrece. Te gândeai la cât de mult mă placi și cum ți se rupe inima că ți-ai ratat șansa cu mine.

Îi scapă un hohot de râs.

— Mi-am ratat șansa cu tine? Ăă, sunt destul de sigură că e invers.

— Scumpo, eu nu am ratat nimic, răspund, făcându-i cu ochiul. Mă placi. Tot ce trebuie să fac e să pocnesc din degete și o să ne giugiulim pe canapea diseară.

— Ha. Mai degrabă m-aș săruta cu lampa aia de acolo.

Arată spre un felinar de la capătul aleii.

— Scârbos. Știi câte mâini murdare au atins stâlpul ăla?

— Probabil la fel de multe câte te-au atins și pe tine.

Se încruntă puțin, mândră de replica ei.

— Frumos.

Chicotind, ridic mâna ca să bat cuba cu ea. După o așteptare lungă, se apleacă și-și lovește palma de a

mea. Ochii nu-i mai lăcrimează și umerii îi sunt complet relaxați.

Trag cu ochiul la profilul ei. Unghiul fin al pometelui ei, buza de jos țuguiată, urechea ei. E o ureche chiar drăguță.

— Deci ce fază dementă vrei să-mi povestești? întreabă ea.

Oftez într-un mod exagerat.

— Oh, Dumnezeule, nici nu vrei să știi. E brutal.

Pare amuzată.

— Opa. Ce ai făcut?

— Cine spune că am făcut ceva? protestez eu.

— Ăă, eu spun, răspunde, ridicând provocator din sprânceană. Deci ce ai făcut?

Scot un oftat enorm.

— Am fost mort de beat și i-am spus lui Felicity că voi fi iubitul ei de fațadă.

Se lasă tăcerea între noi.

Apoi Hartley izbucnește în râs.

— Cum? De ce?

— De ce am fost de acord, sau de ce ea vrea să aibă un iubit de fațadă?

— De ce ambele?!

— Ei bine, vrea un Royal la brațul ei ca să poată urca pe scara socială și să se laude cu mine la petreceri.

— Firește, spune Hartley, dând din cap de parcă e perfect logic. Și ai fost de acord pentru că...?

— N-ai auzit că eram mort de beat? Fac lucruri tâmpite când sunt praf, Har-Har.

Se ghemuiește, prăpădindu-se de râs în continuare.

— Oh, Dumnezeule, Easton! Ești incredibil.

— Puteam să-ți spun și eu asta.

— Deci ce ai de gând să faci? întreabă printre chicoteli, și sunt încântat să văd că orice urmă de mâhnire i-a dispărut de pe față.

— Practic n-o să te prefaci că ești iubitul ei, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. I-am spus deja că asta nu se va întâmpla, zic, mușcându-mi buza. Nu mă lasă să dau înapoi, totuși. A spus că o înțelegere e o înțelegere.

Hartley pufnește. Gesticulez nepăsător.

— Mă rog. Am să găsesc eu o cale prin care s-o las baltă. Vreau să zic, nu poți forța pe cineva să fie cu tine, nu e așa?

— Ai zice că nu, spune Hartley voioasă. Dar Felicity Worthington pare... tenace. .

— Cred că termenul pe care-l cauți e nebună.

— Nah. Nu nebună. Doar o târfă bogată care știe ce vrea.

Și mă vrea pe mine. Iisuse.

— Sunt speriat, Har-Har. Ia-mă în brațe.

Asta o face să pufnească din nou. Tăcem amândoi pentru un moment. E ciudat de plăcut — în mod normal, urăsc tăcerile. Mă irită și mă tulbură și de obicei simt nevoia să le umplu, trăncănind fără oprire. Dar chiar acum, pur și simplu, stau lângă Hartley și-i admir din nou profilul.

Mor de curiozitate s-o întreb despre sora ei, dar nu pot. Doar pentru că mor să aflu mai multe despre conversația din restaurant nu înseamnă că trebuie să-mi bag nasul unde nu îmi fierbe oala. Am mai multă stăpânire de sine decât...

— Te-am văzut cu sora ta, mă ia gura pe dinainte.

Gata și cu stăpânirea de sine.

Postura lui Hartley redevine rigidă și neprietenoasă.

— Poftim?

— Am sosit când voi două erați în separeu, mărturisesc. M-am așezat aproape și am ascultat ce ați vorbit.

— Ai... ascultat?

Foarte încet, indignarea se strecoară în acele două cuvinte. Apoi explodează.

— Ce dracu', Easton?!

— Îmi pare rău. Nu e ca și cum am făcut-o intenționat, spun în apărarea mea. Doar că nu voiam să vă întrerup.

Maxilarul i se încleștează.

— Trebuia să-mi dai de veste că ești acolo.

— Îmi pare rău, spun din nou.

De data asta, tăcerea care se lasă e *plină* de stânjeneală.

— Deci ai tăi te-au dat afară?

Își rotește capul spre mine, privindu-mă îndeajuns de rece pentru a-mi da fiori.

— Cel puțin, asta e impresia cu care am rămas din cele auzite. Deci ce s-a întâmplat? Te-au prins prizând cocaină sau așa ceva? Au încercat să te trimită la reabilitare?

Doamne sfinte, de ce mai vorbesc? E evident că ea nu vrea să discute cu mine despre asta. Dar filtrul creier-gură nu funcționează. Rareori o face.

— Nimic din toate astea, mormăie ea.

— Bine. Atunci... despre ce e vorba?

— Eu și tata am avut o neînțelegere, e răspunsul ei codat.

Vreau să știu mai multe. *Trebuie*. Dar Hartley e prea tensionată. N-o mai pot întreba nimic altceva fără a o speria teribil. De fapt, îmi aduce cumva aminte de Ella. Când Ella a venit prima dată la oraș, era aproape imposibil să scoți ceva de la ea. În cele din urmă, a lăsat garda jos, sau și-a dat seama că nu voiam să obținem nimic de la ea. Sau

mai degrabă, că *eu* nu voiam. Ăsta e un alt lucru pe care l-am obținut înaintea lui Reed — Ella a vorbit cu mine despre cum a făcut striptease înainte să-i povestească asta lui Reed. Mă întreb de ce a făcut-o. Poate... E pentru că Ella nu m-a văzut niciodată ca pe o amenințare?

Îmi pocnesc degetele de genunchi în timp ce conștientizez acest fapt. Abia am timp să-l analizez înainte să apară ceva nou. Hartley mă vede ca pe o amenințare. De aia e mereu cu garda sus. Dintr-odată mă gândesc la modul în care i-a vorbit lui Bran Mathis, toată numai un zâmbet și fără ostilitate. De ce? Mă gândesc c-a făcut asta fiindcă... fiindcă el n-a făcut nicio aluzie despre cum ar putea să facă sex cu ea, așa cum am făcut eu? Nu, așa cum încă o mai *fac*. I-am promis c-o să încetez să mă dau la ea, că voi fi un prieten platonic, bun cu ea, dar — povestea vieții mele — nu mi-am respectat promisiunea. Sunt un dobitoc.

— Hei, dacă vrei, mă pot așeza într-un separeu cât timp tu lucrezi și pot să te ascult la literatură britanică când nu e nimeni, mă ofer eu.

Hartley pare uluită.

— Stai, ce?

— Te-am întrebat dacă vrei să te ascult...

— Nu, te-am auzit, mi-o taie ea. Doar că nu înțeleg... N-ai de gând să mă întrebi despre tata?

— Nu.

Face ochii mari, după care îi mijește într-o secundă.

— De ce nu?

— Pentru că nu e treaba mea. Dacă vrei să-mi spui despre neînțelegerea cu tatăl tău, sau orice o fi fost, atunci îmi vei spune, îi răspund, ridicând din umeri. Prietenii nu se forțează unul pe celălalt să vorbească.

Nu e nimic fals în cuvintele astea, pentru că am ajuns la mai multe concluzii în timpul schimbului ăstuia rapid de replici. Hartley nu se va culca cu mine. E atrasă de mine — știu că e — dar nu va face nimic în direcția asta. Are ceva ce toată lumea îmi spune că mie-mi lipsește: autocontrol. Nu se va sui cu mine în pat sau în spatele camionetei mele sau sub tribune și cred că a venit momentul să accept asta. Dar o plac. Nu vreau să nu mai vorbim unul cu altul. Nu vreau să se simtă amenințată de mine. Așa că... dacă Hartley va înceta să mă considere o amenințare, atunci trebuie să încep s-o percep altfel decât ca pe o potențială combinație. Trebuie s-o tratez ca pe o *prietenă*. O prietenă reală, de care-mi pasă cu adevărat, nu pe care trebuie s-o las în pielea goală.

— Vorbesc serios, spun țâfnos. Sunt aici când ești gata să vorbești despre asta. Până atunci, putem vorbi despre alte lucruri. Batem palma?

Expresia gânditoare îi rămâne pe chip pentru câteva momente. În cele din urmă, deschide gura și mormăie:

— Așa facem.

Capitolul 16

— Tu chiar ți-ai schimbat tot orarul? mă întreabă Ella a doua zi de dimineață.

Trântesc ușa dulapului și mă întorc rânjind la ea.

— Nup. Încă sunt la analiză matematică.

Rămâne cu gura căscată.

— Și în rest, ți-ai schimbat toate celelalte cursuri?

— Aproximativ.

— Și Beringer *a fost de acord* cu asta?

— Dap.

— Era cumva drogat?

— Poate?

Îmi smulge din mână foaia cu noul meu orar. Doamna G mi l-a printat când am trecut pe la ea, după antrenament.

— E ridicol! pufnește Ella. Trebuie să fii înscris la anumite cursuri ca să poți absolvi, Easton. Aici ai doar un curs de limbă engleză — ai nevoie de două semestrul ăsta. Și ești înscris la cursul de Științe Politice, la care ai fost și anul trecut! Cum de-ți dau voie să-l faci iar?

— Merg pe teoria ta cu drogurile.

Îmi dă înapoi foaia cu orarul.

— Ăsta e orarul lui Hartley Wright, nu-i așa?

— Așa, și?

Nu-i niciun mare secret — deja le-am spus tuturor săptămâna trecută de ce mi-am schimbat tot orarul.

— Și nu crezi c-ar trebui s-o lași în pace?

— Înclin spre un răspuns negativ.

— Dar... fata ți-a explicat destul de clar că nu vrea să iasă cu tine.

— Știu și sunt împăcat cu asta. Acum suntem cei mai buni prieteni, Ella. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ella nu crede o iotă din ce-i spun.

— Ce pui la cale?

— Doar lucruri foarte bune, surioară, îi spun și o cuprind pe după umeri.

Ea oftează.

— Am o presimțire proastă în privința asta.

Scepticismul ei începe să mă irite.

— De ce? E chiar atât de greu de crezut că aș putea fi bun pentru Hartley?

— Da, chiar e. Știi că te iubesc de mor, dar, să fim sinceri, Easton. Tu iei deciziile în funcție de cum te fac pe tine oamenii să te simți, nu invers.

— Oh, haide. Nu sunt chiar atât de rău, îi spun în glumă.

Dar Ella e pornită.

— Ai de gând să negi asta? Să negi că le-ai tras-o iubitelor fraților tăi? Că mi-ai spus mie odată că...

Rănit, îmi iau mâna de după umerii ei și o las mai ușor.

— M-am pișat în laptele tău cu cereale azi de dimineață? De ce mă ataci în felul ăsta?

— Pentru că-mi pasă de tine. Atunci când rănești oamenii ajungi să te rănești, în cele din urmă, pe tine însuți.

Expresia i se mai îmblânzește.

— Vreau să fii fericit și nu cred că asta te va face fericit.

— Ce-ar fi să stai în banca ta și să-ți vezi de Reed — dacă îți e sau nu fidel la State? mă răstesc la ea.

Îi văd mutra rănită și mă cuprinde regretul.

— La dracu', scuze. A fost de rahat să-ți spun asta. Reed ți-ar săruta pământul de sub picioruşe, îi spun, ciufulindu-i părul. Dar uite ce-i, chiar sunt serios. Eu și Hartley am ajuns la o înțelegere. Ea are nevoie de un prieten și, dintr-un oarecare motiv, vreau să fiu eu prietenul acela. N-am s-o rănesc și nici ea pe mine.

Ella nu pare convinsă.

— Dacă zici tu.

— Așa zic. Suntem OK?

Dă scurt din cap, după care mă cuprinde de mijloc.

— Vreau să fii fericit, șoptește cu capul sprijinit de pieptul meu.

— Sunt, îi spun, după care fug la mine în clasă.

Nu-mi place să stau prea mult adâncit în gândurile mele. Reed și Gideon sunt niște firi meditative. Eu sunt pus pe fapte și nu mă gândesc prea mult la urmări. Probabil pentru că, de cele mai multe ori, urmările au fost pozitive. Iar atunci când nu au fost? Ei bine, asta e...

Dacă mă gândesc prea mult la rahaturile care n-au mers bine, mă văd obligat să mă îndop cu pastile, ca atunci când aveam cincisprezece ani, iar mama fusese copleșită de o depresie care n-o mai slăbea.

Dacă timpul petrecut cu Hartley m-ar face să mă cufund într-un astfel de hău emoțional, aș abandona traseul acela. Dar mă simt bine când sunt cu ea. E amuzantă, nu-mi tolerează toate fazele aiurea și... simt că are nevoie de mine. Nimeni n-a avut cu adevărat nevoie de mine.

Ella a avut nevoie de Reed. Maică-mea a avut nevoie de pastile și alcool. Gemenii se au unul pe altul. Hartley e singură. Și are ceva care-mi atinge coarda sensibilă.

Dar nu vreau să mă gândesc prea mult la asta, așa că — foarte necaracteristic mie — mă concentrez la următoarele patru ore de curs. Răspund la întrebări. Formulez diverse teorii. Particip la ore, lăsându-mi colegii și profesorii cu gura căscată.

— Te-ai îmbătat? îmi șoptește Hartley la ora de Științe Politice.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu. Tu?

Cască ochii și se-ncruntă, la fel de confuză. Și nu e singura.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Pash când ieșim de la literatură britanică și mergem să luăm prânzul. A pus taică-tău biciul pe tine?

— Neah, pariez că a pus ceva la cale și are nevoie de acoperire, așa-i? întreabă Owen, un alt coleg de echipă.

— Nu pot să răspund la oră fără să pun ceva la cale?

Și Pash, și Owen scutură din cap.

— Orice pui la cale, poți conta pe mine, anunță Pash.

Băieții bat palma în semn că înțelegerea rămâne bătută în cuie și o iau la fugă, probabil ca să anunțe în stânga și-n dreapta că eu pun la cale ditamai farsa. Îi las să facă speculații, fiindcă răspunsul din mintea mea — că încerc să uit cum mă face o fată să mă simt — ar suna și mai rău dacă l-aș rosti cu glas tare.

Firește că prima persoană cu care dau nas în nas la bufet e Hartley. Trece pe lângă mine cu o tavă atât de plină, încât mă întreb dacă ia cumva mâncare pentru încă o persoană. Cercetez cu suspiciune încăperea, dar

nu văd pe nimeni altcineva dându-i târcoale, în afară de mine. Eu sunt singurul care o urmărește pe Hartley Wright, așa cum și trebuie.

— Te ajut cu asta?

Ridică brusc capul, iar tava i se clatină riscant în mâini. O prind, înainte ca pastele, sandviciul și cele trei banane să cadă pe jos.

— E în regulă, mă descurc.

Se-ntinde să-și ia tava înapoi, dar n-o las. Îl zăresc pe Pash la coadă și-i strig:

— Ia-mi și mie felul care are și curry, te rog!

Îmi face semn că da. După ce-am rezolvat-o și pe-asta, studiez mesele. De regulă, stau cu Ella, Val și încă câțiva, dar acum încerc s-o evit pe Ella, cu privirile ei curioase și întrebările ei băgărețe.

Zăresc o masă liberă în colțul pe care-l evită toată lumea, pentru că administrația a avut ideea genială de a planta copaci, în speranța de a mai înveseli locul. Doar că semestrul trecut a fost o invazie de gândaci, iar colțul acela era plin de ei. Acum, toți se tem să stea acolo. Hartley nu era aici anul trecut, deci n-are de unde să știe.

— Mă descurc cu tava, serios, insistă ea.

— Știu.

Nu mă opresc până când n-ajung la masă. Pun jos tava și-i trag scaunul să se așeze.

— Dar acum suntem cei mai buni prieteni, iar prietenii iau masa împreună. E lege. Privește în jur.

Fac semn spre întreaga încăpere, unde colegii noștri stau în grupuri de doi, trei sau mai mulți.

— Suntem animale de turmă. Ne place să stăm laolaltă.

Se scarpină pe gât și-mi aruncă o privire precaută.

— Cred că eu sunt mai degrabă un lup singuratic.

— Minunat. Vom fi singuri împreună.

Îmi slăbesc nodul cravatei. Nu mă deranjează pantalonii și nici măcar sacoul, dar cravata pe care trebuie să o purtăm mă scoate din sărite.

— Poftim prânzul tău.

Pash trece pe lângă Hartley și pune tava pe masă.

— De ce nu stăm jos? S-a întâmplat ceva?

Îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Stai așa, avem iar gândaci?

— Ce gândaci? întreabă Hartley.

Îi fac lui Pash semn că-i tai gâtul dacă nu termină cu gândacii, dar nu e atent la mine.

— Mamă, ce-i uram pe scârboși. Orice ai plănui, dacă are de-a face cu gândacii, ești pe cont propriu.

O șterge înainte să apuc să îndrept confuziile pe care le-a creat. E mai bine așa.

— Care-i faza cu gândacii? repetă Hartley.

— Te temi de ei? Pot să-i omor eu în locul tău.

— Pot să-i omor și singură, mulțumesc frumos.

— Bun. Eu îi urăsc. Te declar ucigașul oficial de gândaci. Dar nu-ți face griji, ăsta e un perimetru fără gândaci.

Sau așa sper, cel puțin. Abia ce ne-am așezat pe scaune, că aud o voce veselă strigându-mi numele din celălalt capăt al sălii de mese.

— Aici erai, Easton!

Toate capetele din apropiere se întorc s-o privească pe Felicity, care vine legănându-se pe lângă mine.

— Mersi că mi-ai păstrat un loc, ciripește ea.

Când se apleacă să mă sărute pe obraz, un suspin colectiv cuprinde întreaga încăpere, urmat de un val de șușoteli, când mașinile de bârfă sunt băgate în viteza a patra. La naiba. Nu din nou. Mi-a scris o groază de mesaje

aseară, dar le-am ignorat pe toate. Sperasem că, dacă voi continua s-o ignor, mă va lăsa în pace. În mod evident, am fost prea optimist.

De cealaltă parte a mesei, buzele lui Hartley tresar, ca și cum ar încerca să nu râdă. Și, brusc, sunt bucuros că i-am povestit despre ideea dementă a lui Felicity cu privire la relația falsă. Altminteri, marea apariție a lui Felicity ar fi putut s-o panicheze.

— Nu ți-am păstrat un loc.

Încrucișez brațele la piept, încercând să par cât mai inabordabil cu putință. Felicity poate suporta respingerea mai mult decât orice alt om întreg la minte. Scoate un râset enervant și se așază lângă mine.

— Ba cum să nu.

Se întoarce către Hartley.

— Nu am făcut cunoștință în mod oficial. Eu sunt Felicity Worthington.

Hartley dă din cap.

— Hartley Wright.

Întinde mâna către Felicity care, ca o mare nenorocită ce e, o ignoră.

— Sunt prietena lui Easton. Tocmai ce ne-am cuplat weekendul ăsta, așa-i?

— Felicity, mormăi eu.

— Ce? întreabă ea, clipind inocent. Nu știam că vrei să facem din asta un secret.

Îmi mușc buza de jos și mă uit cu o privire rugătoare la Hartley. *Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă! Scapă-mă de asta!*

În schimb, micuța vrăjitoare face exact opusul.

— Oh, oau, ce mult mă bucur pentru voi, dragilor! exclamă Hartley. Relațiile noi sunt atât de mișto, nu-i

așa? Vreau să spun că-n primele câteva săptămâni totul e atât de perfect și plin de strălucire și nu vă mai puteți desprinde unul de celălalt. Așa-i că e cea mai tare chestie?

N-am văzut-o atât de vioaie până acum. Păcat că se preface. Mă privește radiind de fericire. Încerc să-i transmit telepatic că am de gând s-o ucid după prânz.

— Cea mai tare, aprobă Felicity și, pentru a sublinia asta, se lipește de mine într-o clipită și-și așază capul pe umărul meu.

Mă dau brusc vreo șapte centimetri mai la dreapta. Felicity se dezechilibrează, aproape lovindu-se cu capul de masă.

— Arătați nemaipomenit împreună. Ar trebui să fiți într-o reclamă. Oh, stai așa, am o idee.

Hartley se întoarce și se preface că ar căuta pe cineva din priviri.

— Cine face fotografiile pentru albumul anual? Primul vostru prânz împreună ar trebui imortalizat.

Nu-i răspunde nimeni. Ridică din umeri și-și scoate telefonul.

— Ce-ar fi să vă fac o poză și, când dau de persoana asta, să i-o trimit?

Îndreaptă camera spre noi. Dacă ar fi permis să strangulez o fată în sala de mese, mâinile mele ar înșfăca pe loc gâtul lui Hartley. Felicity, în schimb, hotărăște să se arunce la mine în poală și trebuie să-mi folosesc mâinile ca s-o împing la o parte.

— Fără poze, mârâi.

Hartley se preface că se gândește la ce am spus.

— Ai dreptate. Ar trebui ca prima voastră poză să fie făcută de un fotograf profesionist. O singură dată vă puteți face prima poză împreună.

— Vrei să mori, așa-i? îi spun amenințător.

Felicity îi aruncă o privire condescendentă lui Hartley.

— Apreciez faptul că încerci să-ți ascunzi gelozia sub această falsă fericire, dar te avertizez că eu și Easton suntem un cuplu acum. Va trebui să accepți asta. Până una alta, dacă vrei să-ți fie milă de cineva, du-te s-o consolezi pe Claire.

Cu toții ne întoarcem să ne uităm la Claire, care e la două mese distanță, cu o mutră absolut disperată. Zâmbesc forțat și mă întorc. Și lui Hartley îi piere entuziasmul de pe chip. Pe de altă parte, Felicity nu se mai poate opri din zâmbit.

— Oh, iată-l pe noul nostru coordonator de joc.

Îi face cu mâna.

— Bran! Bran. Aici.

Bran îi răspunde la salut și se îndreaptă către noi.

— Hei, mersi de invitație, spune el, așezându-și tava în fața mea. Nu știam unde să stau azi la masă.

— E o masă pentru jucătorii de fotbal, îi spun, arătând cu furculița spre cele două grupuri mari de lângă fereastră.

— Îi văd în fiecare dimineață, spune Bran. Cred că petrecem destul timp împreună, nu ești de aceeași părere?

E greu să-l contrazic, din moment ce nici eu nu stau cu ei mai deloc.

— Ce drăguț, spune Felicity. Cu ce se ocupă familia ta, Bran?

Pare nedumerit.

— Ăă, nu sunt sigur că-ți înțeleg întrebarea.

— Vrea să știe unde te poziționezi în ierarhia socială. Cu alte cuvinte, dacă ești destul de important ca să-ți vorbească, îi explic.

Felicity plescăie din limbă.

— Nu-i deloc adevărat, Easton, spune ea, dar își distruge masca smerită, repetând întrebarea. Deci, cu ce se ocupă ai tăi?

— Tatăl meu e contabil, iar mama mea e profesoară la Școala Generală Bellfield.

— Oh, păi, asta-i... spune ea, căutând cu disperare un adjectiv, fiindcă, în sinea ei, e oripilată.

— E un loc liber lângă Arthur Fleming, îi spun, arătând spre tipul din clasa a douăsprezecea, slăbuț, cu păr castaniu și ochelari rotunzi, de hipster.

Familia Fleming deține o companie importantă de preparate congelate.

— Și, din ce știu, nu e cu nicio tipă, continui eu.

— Mersi, dar sunt în regulă.

— Mie îmi spunea, dragă, zice Felicity, bătându-l pe Bran ușor pe mână, după care mi se adresează mie: De ce mi-ar păsa de asta, dacă te am pe tine, Easton Royal?

Hartley izbucnește într-un hohot de râs pe care încearcă apoi să-l acopere tușind.

— Așadar, îl întreabă ea pe Bran, cum a fost la ore?

Cu un zâmbet recunoscător, el îi răspunde:

— N-a fost rău, cu toate că sunt surprins de cât de multe teme am primit. La Bellfield nu ne dădeau atât de multe teme.

— Știu, așa-i? oftează Hartley. Eu am o lucrare peste trei săptămâni și trebuie să lucrez și la proiectul la chimie. Nu vreau să fac totul pe ultima sută de metri.

Bran plescăie din limbă în semn de solidaritate.

— Eu am avut anul trecut Științe Aplicate. Îți pot da notițele mele.

— Ella! Val! le strig, făcându-le cu mâna.

Bran se oprește din ce spunea, observându-mi privirea scrutătoare. Îmi dau seama încotro se îndreaptă chestia asta și trebuie s-o înăbuș cât e încă-n fașă. Bran îi va da notițele sale lui Hartley, după care se va duce în apartamentul micuț al lui Hartley, pe canapeaua ei. Capetele lor se vor apropia, gura sa va fi peste a ei, tocmai când eu voi năvăli pe ușă și îi voi rupe brațul noului nostru coordonator de joc. Doar pentru că m-am resemnat cu privire la faptul că n-am să i-o trag lui Hartley, nu înseamnă că vreau să-l știu pe Bran Mathis în apropierea ei.

Din fericire, Ella și Val vin spre noi, schimbând cu ocazia aceasta și subiectul discuției.

— De ce stăm aici azi? întreabă Val. Nu stăm mereu lângă ferestre?

— Nu era destul loc, îi răspund, împingând cu piciorul un scaun pe care să se așeze.

— Dar la masa noastră sunt destule...

— E mai liniște aici, o întrerupe Ella. Cred că de asta s-a așezat Easton aici. Așa-i, East?

Îmi dau ochii peste cap. De când trebuie să le dau explicații?

— Așa e.

— Ce drăguț din partea voastră că stați cu noi, spune Felicity, dar, judecând după zâmbetul ei țeapăn, nu-i convine deloc această întorsătură de situație.

Îmi aduc aminte când a insinuat c-ar putea s-o distrugă pe Ella cu ușurință și mă încrunt. Dacă se ia de familia mea, o să aibă de-a face cu mine.

Bran și Ella se cunosc de la spaniolă și încep imediat să pălăvrăgească. Val și Hartley încep să vorbească despre

machiajul lui Val. Și mă lasă toți baltă cu Felicity, care mă trage de mânecă.

— Hai să ieșim diseară.

— Nup.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau.

— Se presupune că suntem un cuplu, șuieră ea.

— Nu, nu suntem, șuier și eu.

— Ai spus că da.

— Nu poți invoca ceva ce-am zis când eram beat!

Hartley își îndreaptă atenția către noi.

— E totul în regulă, porumbeilor?

Val chicotește, în timp ce Ella oftează prelung. Deja le-am pus în gardă cu faptul că Felicity crede că suntem împreună.

— Totul în regulă, îi asigură Felicity pe toți, ca și cum i-ar păsa cuiva. Pur și simplu nu ne putem hotărî unde să ieșim diseară la întâlnire.

Scrâșnesc din dinți atât de tare, încât mă dor molarii.

— Știți unde ați putea merge? își dă Val cu părerea.

Îmi vine s-o înjur pentru c-a îndrăznit să cânte în strună nebunei de Felicity.

— Nicăieri, spun, încercând să pun capăt subiectului. Nu mergem nicăieri.

Val mă ignoră.

— Pe dig, spune ea.

— Ce e pe dig? întreabă Bran curios.

— Un carnaval, jocuri, niște restaurante, îi răspunde Val. E distractiv.

— Am auzit că e acolo o casă bântuită, care e destul de șmecheră, plusează Ella.

O fixez cu o privire ucigătoare. De ce *tocmai ea* susține chestia asta? O detestă pe Felicity!

— Ce faci diseară, Hartley? întreabă Felicity, spre uimirea mea.

Hartley pare la fel de luată prin surprindere.

— Învăț probabil.

— Ah, învățatul e plictisitor, spune Felicity cu un zâmbet dulceag. Aparent, eu și Easton avem în plan o întâlnire pe dig. Ar trebui să veniți și tu cu Bran.

— Nu sună deloc rău, spune Bran.

O înghiontește pe Hartley cu umărul.

— Ce spui? Vrei să ne dăm în roată?

Oh, fir-ar al dracului, nu.

Capitolul 17

— E distractiv, nu? ciripește Val, mai târziu în acea seară. Am mai fost să mâncăm la dig, dar nu m-am dat în roată de nu știu cât timp.

— Dacă prin „distractiv" înțelegi că e mai bine decât să treci prin cea de-a șaptea poartă a Iadului, sigur, e distractiv.

Arunc săgeți din priviri spre Hartley și Bran, care sunt la casa de bilete. Bran încearcă să-i plătească biletul lui Hartley, iar ea se opune insistent. Faptul că refuză ca el să-i facă cinste îmi oferă o mică satisfacție. Dac-ar fi fost interesată de el, l-ar fi lăsat să-i facă cinste, corect? Așa funcționează. Fetele își doresc să le cumperi diverse lucruri. Așadar, dacă nu acceptă darurile din partea ta, înseamnă că nu sunt interesate. Hartley iese învingătoare și-și plătește singură biletul. Mă reped la tejghea și întind cardul.

— Le plătesc eu pe astea două, spun, arătând spre Ella și Val.

— Și mie? face falsa mea iubită, pe un ton pițigăiat.

Îi arunc peste umăr o privire să mă scutească.

— Taică-tău are fabrică auto. Poți să-ți plătești și singură biletul.

— Easton! exclamă Ella șocată.

— Ce? N-a fost ideea mea să venim aici.

Îmi iau cardul și biletele și mă așez în fața barierei. Poate Felicity își va da seama că sunt prea nemernic ca să aibă de-a face cu mine și va pune punct relației noastre false. De-aș avea eu norocul ăsta. E totuși singurul motiv pentru care am acceptat să mergem la „întâlnirea" asta. Am de gând să-i bag mințile în cap lui Felicity și s-o conving să mă lase în pace.

— Mă aștept la mai mult din partea ta, Easton! oftează furioasă Felicity, când ni se alătură în interior.

Și-a prins părul blond-roșcat într-o coadă împletită pe spate; poartă o rochie bej, scurtă și fără mâneci, care urmărește linia corpului, și tocuri de șapte centimetri, de aceeași culoare, care nu se potrivesc deloc la un carnaval.

— Nu te aștepta. În felul ăsta, n-ai să fii dezamăgită.

Gura i se subțiază, ca atunci când e ofticată.

— Vorbim noi după seara asta.

— Mai bine nu.

Prefer să fiu snopit în bătaie, timp de o oră, de paznicul de la partida de poker de pe strada Salem.

— Frumoasă bluză, îi spune Ella lui Hartley, când ajungem lângă ea și Bran.

Observ că poartă bluze albe identice, cu buricul gol, având câte o dungă pe mânecile evazate. Hartley și-a asortat-o cu o pereche de jeanși strâmți, care îi scot în evidență fundulețul superb, iar Ella poartă o fustă mini albastră. Hartley zâmbește.

— Am prins-o la reduceri.

Și iată-le cum sunt ele acum cele mai bune prietene. Dac-aș fi știut că doar de atât e nevoie, mi-aș fi luat o

bluză albă cu buricul gol până acum. Nu mi-e rușine să-mi afișez abdomenul.

— Vreți ceva de băut? îi întreb.

— Eu vreau o Cola Zero, mă anunță Felicity. Și o înghețată de banane, fără ciocolată și nuci.

— Deci banană.

— O înghețată de banane.

Nici n-o mai contrazic.

— Bran?

— Orice. Cola e în regulă.

La fel ca mine, și el ar vrea probabil o bere, dar suntem minori și ăștia de la dig sunt destul de stricți.

— Și tu, Har-Har?

Felicity se încruntă la auzul acestui alint.

— Nu vreau nimic, mersi, scutură Hartley din cap.

— Ești sigură? Nu fac cinste toată ziua-bună ziua, o tachinez.

Singurul motiv pentru care fac aluzia asta e ca să am ocazia să-i fac cinste lui Hartley.

— Eu vreau o cremă de șerbet cu portocale, spune Ella. Val?

— Un frappé cu înghețată. Și o gogoașă spiralată, cu căpșuni.

— Și eu aș vrea o gogoașă spiralată, spune Bran.

— Vii să mă ajuți, Bran?

Comanda asta s-a mărit mai mult decât anticipasem. În plus, n-am de gând să-l las singur cu Hartley.

— Sigur.

Mergem împreună la chioșc, iar eu comand trei gogoși spiralate, o înghețată cu banane — nu au fără topping de ciocolată — și un hot dog de zece metri.

— Hrănim o întreagă armată? glumește Bran.

Poate c-o fi drăguț cu Hartley, dar nu prea are spirit de observație. Hartley își lingea buzele când Ella comanda de mâncare. Când a scos afară limba, mi s-au înmuiat genunchii. Din păcate, însă, știu că privirea aceea hămesită era de dragul mâncării, nu de dragul meu.

— Mâncarea de la carnaval nu poate fi niciodată prea multă.

— Corect.

În timp ce așteptăm în fața tejghelei, Bran mă întreabă cu mâinile în buzunare:

— Fii sincer, Royal. E în regulă că sunt aici cu Hartley?

Înțepenesc. Judecând după felul în care o spune, e ca și cum ar crede că și ei sunt la o întâlnire sau ceva de genul acesta. Oare sunt? Au venit separat, asta știu sigur. Hartley a venit cu autobuzul, iar Bran a venit cu Dodge-ul lui. Dar asta nu spune prea multe. Ar fi putut conveni că au o întâlnire de când s-au terminat orele și până când au ajuns aici. Oare are numărul ei de telefon? Sunt mistuit de gelozie. Ar face al dracului de bine să nu-l aibă.

— De ce n-ar fi?

Cumva, reușesc să par foarte relaxat. El ridică din umeri.

— Nu știu. Pari foarte protector cu ea.

— Suntem prieteni. Sunt protector cu toți prietenii mei.

— Și eu la fel.

Zâmbește, invitându-mă și pe mine s-o fac, dar mi s-a evaporat tot umorul în momentul ăsta.

— Chiar îți place de Hartley?

Bran pare un tip de treabă și e singurul jucător din echipa noastră care poate să arunce mingea, dar asta nu înseamnă că poate să-i dea târcoale fetei mele.

— Poate. Pare o tipă destul de mișto.

— N-ar trebui să fii cu nimeni în ultimul an de liceu, fiindcă relația aceea nu va dura, îl informez.

Bran ridică o sprânceană.

— Scrii cumva o rubrică de sfaturi sentimentale în timpul liber, Royal?

Cu greu mă stăpânesc să nu roșesc. Mă ajută, totuși, numeroșii ani în care nu mi-a păsat de părerea altora.

— Mda, se cheamă „Bunul Bărbat Care Știe Mai Multe decât Mine". Sunt aici pentru a te ajuta să nu pici de fraier.

— Și vrei să spui că, dacă mă țin după Hartley, pic de fraier?

Pare amuzat.

— Spun că nu e interesată.

— Am să-mi încerc norocul.

Își ia gogoașa spiralată.

— Dar mersi de sfat.

Nu am niciun răspuns bun, așa că tac mâlc până când ne întoarcem la fete. Până ajungem la ele, la coadă s-au așezat deja o grămadă de persoane — majoritatea, prieteni de-ai lui Felicity.

— Aparent, au venit jumătate dintre cei din clasa a douăsprezecea, observă Val, în timp ce le împart mâncarea.

Felicity își mângâie părul.

— Presupun c-a umblat vorba că voi fi aici.

Mă holbez la ea, întrebându-mă dacă e măcar puțin ironică, dar, aparent, nu e. Vorbește serios. Mă uit în jur, să văd dacă mai e și altcineva amuzat de aberațiile ei, dar Ella și Hartley sunt ocupate să-și înfulece mâncarea. Gașca lui Felicity dă din cap, ca și cum declarația ei ar aparține unui oracol. De îndată ce terminăm de mâncat, Bran propune să ne dăm în aparate.

— Ador roata mare, recunoaște Hartley. Nu m-am mai dat în ea de când aveam doisprezece ani, cred.

— Să te dai în chestiile astea e de copii, exclamă Felicity. De ce nu câștigi ceva pentru mine?

— Și jocurile nu-s pentru copii? îi răspund.

— Ce ziceți de un concurs de tras la țintă? propune Tiffany, una dintre prietenele ei. Băieții ar putea să câștige premii pentru noi.

Felicity bate din palme.

— Da! Haide, Easton. Poți câștiga ceva pentru mine, ca să te revanșezi că nu mi-ai plătit biletul.

Mă ia de braț și mă duce la jocuri.

— Și tu? o întreabă Bran pe Hartley. Vrei să câștig ceva pentru tine?

— Oh, nu. Nu am nevoie de nimic, protestează ea.

Să fiu al naibii că așa e. Dacă va câștiga cineva un premiu pentru Hartley, eu voi fi acela. E prietena *mea*.

— Ce-ar fi să ne câștigăm singuri premiile? sugerează Ella sec.

În timp ce Felicity și celelalte fete-își exprimă dezamăgirea în cor, Hartley se arată încântată. Ea, Ella și Val se îndepărtează de grup, îndreptându-se spre o gheretă la care un tip ghicește greutatea oricui. Cam grosolan, după părerea mea. Încerc să mă țin după ele, dar Felicity mă prinde iar de braț.

— Încep să mă satur de asta, îi spun, holbându-mă fix la mâna ei.

— De ce anume?

Cu blândețe, și totuși ferm, mă eliberez din strânsoarea ei.

— Cât de departe ai de gând să duci chestia asta?

Își pune o mână în șold.

— Nu știu la ce anume te referi.

Îmi înăbuș un urlet de frustrare.

— Felicity. Ascultă-mă. Când am fost de acord cu propunerea ta eram beat. Nici măcar nu-mi aduceam aminte să te fi văzut, a doua zi de dimineață.

— Ei bine, m-ai văzut și ai spus că ești iubitul meu, așa că nu te pierde cu firea, Easton Royal. Acest lucru se întâmplă.

— Uite, ești o fată simpatică, îi spun, înecându-mă din cauza minciunii. Nu vrei să fiu eu iubitul tău, fals sau altcumva, bine? Sunt o persoană oribilă și, pe deasupra, sunt și al naibii de leneș. Trebuie să găsești pe altcineva de care să te agăți.

Își încrucișează la piept brațele așezate până atunci în șolduri. Ha. Nu i-am văzut pieptul până acum. Poate pentru că nu mi-a păsat suficient încât s-o studiez mai atent.

— Nu, spune ea.

— Nu?

— Nu. Am anunțat deja că suntem un cuplu, așa că suntem un cuplu. Nu-mi pasă dacă ești necioplit sau dacă mă jignești. Comportamentul tău urât nu va face decât să stârnească mila celorlalți față de mine.

Măiculiță sfântă. Cu siguranță nu e sănătoasă la cap.

— Nu fac asta. Punct. Pe bune, nu știu ce altceva să-ți spun sau în ce fel s-o fac. Nu-ți fac jocul.

— Ba da.

Fac câțiva pași în spate. Am încheiat discuția asta.

— Pentru că, dacă n-o faci, îi voi face lui Hartley viața un coșmar.

Îmi țin gura închisă și mă rog pentru un pic de răbdare. Până la urma urmei, am fost de acord cu șarada

asta stupidă din capului locului, chiar dacă nu-mi aduc bine aminte s-o fi făcut. Fac câțiva pași înapoi spre ea, încercând să apelez la latura ei rațională.

— Să fim rezonabili. De ce nu mă părăsești? Poți spune că te-am înșelat sau că sunt prea prost ca să-ți pierzi timpul cu mine sau că nu sunt bun la pat. Spune ce minciună vrei tu, iar eu am s-o susțin.

— Nu.

Ahhhhhhhhh. Sunt la câteva secunde distanță de a da un pumn în cel mai apropiat zid. Fata asta e nebună de legat. Și, dacă are de gând să fie o nenorocită la faza asta, pot fi mai al naibii decât ea.

— Doar încearcă să te iei de Hartley și ai să-mi cerșești mila după cel mult o zi, îi spun scurt.

În loc să se sperie, zâmbește arogant.

— După ce termin cu Hartley, am să continui cu Ella.

Izbucnesc într-un râs batjocoritor. Din nou? Felicity n-are nicio șansă s-o distrugă pe Ella. Ella deja s-a bătut și a pus-o la punct pe cea mai a naibii fată din Astor — Jordan Carrington.

— Nu mă interesează jocurile tale, iubire. Iar Ella e suficient de puternică să-ți facă față.

— Rămâne de văzut, așa-i?

Cu același rânjet dement pe chip pleacă la prietenii ei. Înăbușindu-mi un oftat, bag mâinile în buzunare și mă uit la colegii mei, care joacă o grămadă de jocuri. Bran îl joacă pe cel cu baschetul și dă coș după coș. Câteva fete sunt adunate în jurul lui, încurajându-l. Hmmm. Peisajul aceasta plin de adorație față de noul sportiv din Astor îmi dă o idee. Dacă Felicity vrea să ajungă în vârful piramidei sociale, pentru ea are sens să se combine cu Bran. În ciuda faptului că-i lipsesc

banii, arată bine și, cel mai important, e coordonator de joc. Coordonatorii sunt iubiți de toată lumea. Până și Hartley crede că are tot ce-i trebuie și ceva în plus. Tot ce trebuie să fac e s-o conving pe Felicity că Bran e o partidă mai bună decât mine. Și, sigur, iată partea bună a lucrurilor, relația cu Felicity l-ar ține pe Bran departe de Hartley. Înseamnă că n-aș avea vreun motiv ascuns sau ceva de genul ăsta.

Mă îndrept grăbit spre păcănele. Bag banii în aparatul de lângă Bran și încep să trag. E destul de ușor. Curând, am propria mea gașcă de admiratoare. Când Bran se oprește să se uite la mine, îmi pun planul în aplicare.

— Faci un pariu cu mine, Mathis? îl întreb, aruncând momeala.

El o mușcă, așa cum eram sigur c-o va face. E sportiv, ceea ce înseamnă că e foarte competitiv.

— Sigur. Care-i miza?

— Dacă eu câștig, cumperi bilete la roată pentru toată lumea. Dacă pierd, le cumpăr eu.

— Suntem douăzeci și trei, spune Ella încet. Înseamnă aproape o mie de dolari.

Nici măcar n-am văzut când a venit lângă mine. Val și Hartley sunt și ele în spatele nostru și, când le arunc o privire, observ îngrijorarea din ochii lor.

— Știu, răspund. Mărunțiș, corect?

Puștanii de la Astor aprobă, dar Bran, fiul unei profesoare și al unui contabil nu e ca orice alt puștan de la Astor. Nu are nici cont personal, nici o alocație de câteva mii de dolari pe lună.

Văzând că obrazul bronzat îi pălește, îmi dau seama că am dreptate.

— Ăă, sigur. Cred.

Orgoliul îl împiedică să dea înapoi. Îl strâng de umăr, pentru că nu-l paște pericolul de a plăti. Am de gând să pierd rușinos.

— Super.

Felicity aplaudă încântată.

— Vreau ursul panda cel mare.

Arată către unul dintre animalele imense de pluș, pe care probabil le-am putea cumpăra cu cinci dolari dintr-un loc în care Felicity n-ar pune piciorul nici moartă. Nu-și dorește ursul panda. Își dorește ceea ce reprezintă ursul panda în mintea ei bolnavă. Păcat că va fi dezamăgită.

Începem să jucăm. În prima rundă, marchez cât de mult posibil. Trebuie să fac ca înfrângerea mea să pară reală. În orice caz, Bran nu cooperează. Gândul că va trebui să cumpere toate acele bilete îl îngrozește, ceea ce e ciudat, fiindcă pe terenul de fotbal nu pare vreodată intimidat. Începe să rateze, așa că avansul meu rămâne intact, chiar și atunci când mă prefac că mă pierd.

În runda a treia, începe să-și revină, dar e prea târziu. Când cronometrul ajunge la zero, câștigătorul sunt eu. Futu-i.

— Dublu sau nimic, izbucnesc.

— Nu, e-n regulă, spune Bran, dar s-a înverzit la față.

— Știam c-ai să câștigi, Easton! exclamă Felicity. Întotdeauna se vede clasa.

Știu că Ella e dezamăgită, dar ceea ce mă omoară e dezgustul din ochii lui Hartley. Ella va crede explicația pe care i-o voi da — cum am încercat să truchez victoria lui Bran și să cumpăr eu biletele. Însă Hartley nu. Deja mă consideră un nenorocit. Înghit în sec și scot portofelul.

— A fost un pariu stupid. Cumpăr eu biletele.

— Nu, omule. Un pariu e un pariu. Trebuie să fiu om de cuvânt.

Inspirând adânc, Bran se duce să cumpere biletele. Câțiva dintre colegii noștri îl bat pe spate când trece pe lângă ei.

— Ăsta-i coordonatorul nostru!

— Rahat, mormăi eu.

Ella mă trage deoparte.

— Du-te și oprește-l, mă imploră.

— Nu pot. Dacă încerc să cumpăr eu biletele, își va pierde respectul colegilor săi.

— Sunteți niște idioți.

Arată de parcă i-ar veni să-mi tragă o palmă. Sincer, mi-ar prinde bine una peste față. Bran se întoarce cu biletele și le împarte tuturor. Rămân deoparte și aștept ca toți ceilalți să-și ia biletele înaintea mea. Când Bran ajunge la mine, îi fac din nou propunerea.

— Am jucat jocul ăsta de atâtea ori cu frații mei, încât aș putea nimeri ținta cu ochii închiși. Lasă-mă pe mine să plătesc, bine?

Bran pufnește.

— Deci mi-ai înscenat toată faza?

— Nu tocmai.

Dar nu par convingător, pentru că *am făcut-o*, însă nu în felul în care a ieșit în cele din urmă.

— Credeam că suntem de aceeași parte a baricadei, bolborosește el, dar mersi că mi-ai arătat din timp cine ești cu adevărat. Începând de acum, știu cum merg lucrurile.

Îmi trântește un bilet în palmă și se îndepărtează.

— Ești un mare nenorocit.

Ridic privirea și o văd pe Hartley apropiindu-se de mine. Ochii ei gri arată ca doi nori de furtună. Simt un nod dureros în gât. Înghit în sec și-i fac semn să ne îndepărtăm de colegii noștri, ca să nu ne audă. În mod miraculos, mă urmează.

— Nu e ceea ce pare, îi spun încet. Voiam să pierd și să cumpăr eu biletele.

Scutură din cap dezgustată.

— Mda. Sigur, Easton.

— Serios.

— Aha. În cazul ăsta, de ce ai mai jucat prostia asta de joc? De ce nu le-ai plătit pur și simplu?

— Voiam ca Felicity să-l placă pe Bran.

— Poftim?

Hartley ridică din sprânceană.

— Am crezut că, dacă i se aprind călcâiele după altcineva, va da uitării ideea asta stupidă că eu și ea suntem împreună.

Iisuse. Toată chestia sună ridicol acum, când încerc să i-o explic altcuiva.

— Uite, am făcut o greșeală. Nu voiam ca Bran să piardă banii aceia.

Hartley îmi cercetează îndelung expresia.

— Chiar nu aveai de gând să fii un nenorocit cu el, așa-i?

Scutur din cap nefericit. Îmi dau seama că sunt versiunea masculină a lui Felicity. N-o las în pace pe Hartley, chiar dacă ea îmi tot cere s-o fac. Sunt egoist. Îi fac pe alții să sufere din cauza deciziilor mele impulsive și stupide. De fapt, Felicity nu prea face asta. Ea e o intrigantă vicleană. Eu doar vreau să mă simt bine. Dar nu cu prețul fericirii altora.

— Oh, Easton.

E o mare de dezamăgire în acele două cuvinte.

— Știu, îi răspund, îndreptându-mi umerii. Am să repar asta.

— Cum?

— N-am nici cea mai vagă idee. Totuși, tu ești cea mai bună prietenă a mea. Poți să mă ajuți?

O implor din priviri. Mă surprinde, apropiindu-se de mine și strângându-mă de braț cu compasiune.

— Găsim noi o soluție, mă asigură.

După care mă șocheazǎ din nou — de data asta sărutându-mă pe obraz. Poate că nu sunt versiunea masculină a lui Felicity, la urma urmelor. Hartley mă place, iar ea e o persoană cât se poate de bună.

Simt că plutesc de la acea atingere de-o clipă. *Ușor, băiete,* îi ordon corpului. Suntem prieteni cu Hartley, iar asta presupune să nu ne excităm în locuri nepotrivite.

— Vii? întreabă ea, făcând câțiva pași înainte.

Îmi trece prin minte o replică perversă, însă de data asta, creierul preia controlul. Totuși, am fost cât pe ce.

Capitolul 18

A doua zi, încerc să-mi repar greșeala. Primul lucru pe ordinea de zi? Să îndrept situația cu coordonatorul de joc al echipei mele, a cărui singură vină a fost ieri că a picat fără voia sa în misiunea mea de a scăpa de Felicity.

Aștept să se golească vestiarul și-l abordez pe Bran.

— Ai o clipă?

Mă vede apropiindu-mă de el și se încruntă.

— Ce vrei, Royal?

Îi zâmbesc jalnic.

— Am venit cu o ofertă de pace.

— Așa să fie?

Nici nu mă privește în timp ce trântește ușa dulapului. Deja s-a schimbat pentru antrenament și pare nerăbdător să iasă de-aici. Mă uit de jur-împrejur, să fiu sigur că suntem doar noi doi, apoi ridic zece bancnote boțite de o sută de dolari. Ochii lui verzi sclipesc.

— Ce dracu' vrei?

— Uite ce-i, omule, îmi pare rău pentru aseară. Ai avut dreptate, bine? Am încercat să te trag pe sfoară, dar nu în felul în care crezi tu.

Încerc să-i îndes bancnotele în palma încleștată.

— Ia-i.

Îmi dă mâna la o parte.

— Păstrează-ți banii, Royal. Nu sunt un caz caritabil.

— Asta nu e caritate. E repararea unei situații.

Bran pufnește.

— Vorbesc serios. Nu încercam să te fac de râs ori să te jignesc pentru faptul că nu ești plin de bani, la fel ca noi, ceilalți.

— Nu? mă întreabă tăios. În cazul ăsta, ce încercai să faci?

Oftez.

— Speram să tragi al naibii de bine la coș și s-o răvășești atât de tare pe Felicity, încât să mă părăsească pentru tine.

Bran face ochii mari.

— Ăă. Poftim?

— Am făcut o mare greșeală acceptând să fiu cu fata aceea, îi recunosc. Se ținea după mine la carnaval și m-am gândit că, la naiba, poate că ar trebui să mi-o iau de pe cap și s-o arunc în brațele tale. În felul ăsta, aveam amândoi de câștigat.

Zâmbește șovăitor.

— Amândoi? Adică tu și Felicity? Pentru că nu văd cum aș putea ieși eu câștigător din scenariul ăsta.

— Hei, nu-i o gagică rea, îl mint printre dinți.

E îngrozitoare. Dar chiar am dat-o în bară și, probabil, l-am făcut pe Bran să-și piardă toate economiile — aș părea complet nenorocit dacă aș recunoaște c-am încercat să-l combin cu un pui de drac.

— Arată bine, adaug eu, de data asta, fără să mint.

Felicity *chiar* arată bine.

— E populară. Vine dintr-o familie plină de bani, continui, ridicând din umeri. N-ar fi cea mai proastă alegere în materie de iubite, dacă vrei pe cineva de la Astor.

Se apleacă să-și lege șireturile.

— Dacă e o opțiune atât de minunată, de ce n-o vrei tu?

— Pentru că eu nu am iubite, îi răspund cu sinceritate. Nu mă pricep deloc la rahaturile de genul ăsta. Eram praf când i-am spus că voi fi împreună cu ea, n-am gândit ce-am scos pe gură.

— Bun, spune Bran, îndreptându-și spatele și trecându-și o mână prin părul lui scurt. Fă-mă să înțeleg — pariezi cu mine pe un joc, pentru ca tu să pierzi, iar eu să dau bine în ochii lui Felicity?

Dau din cap rușinat.

— Pentru că vrei ca eu să fiu cu ea, continuă el, după care face o pauză. Ca să nu trebuiască să fii tu cu ea.

Dau din nou din cap, mușcându-mi buza, ca să nu mă bufnească râsul. Dar atunci Bran izbucnește în râs și nu mă pot abține să nu mă hlizesc și eu.

— Asta e o logică dată naibii.

— Sunt un Royal. Dat naibii e al doilea meu prenume, răspund, scuturând din cap exasperat. Nu m-am gândit că ai putea să te blochezi și să pierzi.

— Hei, protestează el. Erau în joc o mie de dolari. M-am panicat.

Mă întind și-i dau ușor o palmă peste braț — nu peste cel cu care aruncă mingea.

— Să nu audă antrenorul așa ceva. N-avem voie să ne panicăm.

— În meciurile noastre nu există presiunea banilor. Acolo e vorba doar de presiunea pe care o pune antrenorul pe noi să câștigăm.

— Presiunea banilor?

— Mda, chestia aia mă cam stresează al naibii de tare. Poate pentru că familia mea a fost strâmtorată cu banii de când eram mic.

Un val de vină îmi invadează din nou gâtlejul, făcându-mă să vorbesc răgușit.

— Serios, frate. Ți-am făcut o fază foarte de rahat aseară. Și nu e vorba de faptul că nu cred c-ai putea să-ți plătești datoriile. Pur și simplu n-ar fi trebuit să fac pariul acela din capul locului.

Îi iau mâna cu forța și îi îndes bancnotele în palmă.

— Ia-i. Nu e caritate. E dovada faptului că-ți promit să nu te mai arunc vreodată în fața problemelor cu care nu vreau să am eu de a face. Am să găsesc altă rezolvare cu Felicity. Dacă nu-i iei, am să umblu după fundul tău și am să ți-i bag în buzunare când te aștepți mai puțin. Poate chiar am să-ți cumpăr o mașină și am să ți-o aduc pe locul de parcare, cu ditamai funda roșie pe ea. Pot fi foarte enervant.

— N-aș fi crezut, spune el tărăgănat.

— Deci îi accepți?

După un moment îndelungat, dă din cap.

— În regulă.

În voce i se simt recunoștința și o nuanță de respect.

— Mă bucur că mi-ai spus adevărul. Chiar nu mi-aș fi dorit să mă faci să te urăsc.

Izbucnesc în râs.

— N-ai fi putut să mă urăști oricum. Nimeni nu poate.

Bat cuba cu el și ne îndreptăm spre terenul de antrenament.

*

Următoarea oprire e la Hartley. Pipăi lanțul din buzunar în timp ce mă îndrept spre prima oră. Are și o cutie sofisticată din catifea, dar m-am gândit c-ar fi prea mult.

— Hei, prieteno.

Reușesc s-o prind pe Hartley înainte să intre la curs. Face câțiva pași înapoi, lăsând alți elevi s-o depășească.

— Ce e?

— M-am revanșat față de Bran.

— Serios?

Își dă o șuviță de păr de pe față. Mă mănâncă degetele s-o fac eu.

— N-a putut să reziste farmecelor mele, spun amuzat.

— Nimeni nu poate, răspunde ea zâmbind. Nici măcar eu, în mod evident.

Pe chip îmi apare un zâmbet larg. Bag mâna în buzunar și scot lănțișorul.

— Având în vedere faptul că-mi cer scuze, vreau să-ți ofer asta.

Privește uimită când i-l flutur prin fața ochilor. Se holbează la el un moment, după care își trece șovăitor un deget peste colierul delicat.

— Nu-l pot accepta.

— L-am luat de la Candy Machine, îi spun. Așa că, fie îl accepți, fie va trebui să-l arunc.

— De la o mașinărie cu bomboane?

Își plimbă degetele pe lanț, până la unul dintre cele trei talismane micuțe din aur. Și-l dorește, însă, pentru prima oară în viața mea, nu insist.

— Dap.

Îi iau mâna și-i pun colierul în palmă.

— Poftim. E al tău. Poți să faci cu el ce vrei. Dacă nu-l vrei, aruncă-l.

După care intru în sala de clasă, fără să mai scot un singur cuvânt.

Restul zilei trece repede. Spre ușurarea mea, Felicity mă lasă în pace, chiar și la prânz. Stă cu prietenele ei cu bentițe, toate arătând ca o gașcă din anii '50, în vreme ce eu stau la glume cu prietenii mei.

La analiză matematică, stau între Ella și Hartley, dar nu apucăm să vorbim prea mult, pentru că domnișoara Mann ne dă un test-fulger. Spre jena mea, se uită la mine cu o privire nefericită în cea mai mare parte a orei.

Nu sunt singurul care observă asta. La un moment dat, Hartley îmi dă un ghiont în coaste și șoptește:

— Ce-ai mai făcut acum?

— Nimic, șoptesc.

N-am mai avut vreun contact cu domnișoara Mann de când, ei bine, de când am avut *contact* cu domnișoara Mann.

— Domnule Royal, domnișoară Wright, se aude vocea ascuțită a profesoarei noastre. În loc să vorbiți, ar trebui să rezolvați problemele, vă rog.

Tocmai ce ne-a rugat pe toți să rezolvăm primele cinci probleme din manual. Hartley pleacă imediat capul și se apucă de treabă. Eu deja am rezolvat toate cele cinci ecuații, așa că mâzgălesc altceva în caiet. Rup un colț de foaie, aștept până când domnișoara Mann se uită în altă direcție și pun biletul pe banca lui Hartley. E scris: *Vii la meciul de vineri seară?*

Înțepenește o secundă, privește în față și deschide biletul. După ce-l citește, ia stiloul, scrie ceva și mi-l înapoiază. *Poate* e răspunsul ei. Mâzgălesc din nou și i-l dau.

Poate?? Suntem cei mai buni prieteni! Am nevoie de susținere diseară! Cei mai buni prieteni se susțin reciproc. Ea mi-l dă înapoi. *S-ar putea să trebuiască să lucrez vineri. I-am spus unei colege că pot să-i țin locul dacă are nevoie.* Mai schimbăm câteva replici în scris.

OK. Dar nu știi sigur dacă lucrezi?

Încă nu. Aflu în ziua respectivă.

OK. Să mă anunți. Dacă nu lucrezi, vii la meci! POATE NU VII.

Hartley chicotește ușor, dar nu destul de silențios. Privirea tăioasă a domnișoarei Mann aterizează din nou asupra noastră.

— Ochii în foaia dumneavoastră, domnișoară Wright.

Hartley roșește la acuzația că ar fi copiat. Cu discreție, ascunde bilețelul nostru sub caiet și se pune din nou pe treabă. În momentul în care sună de pauză, îmi bag cărțile în ghiozdan și mă ridic.

— Domnule Royal, un moment, vă rog.

Futu-i.

— Ne vedem la prânz? le întreb pe fete.

Ella dă din cap și mă bate ușor pe braț, în vreme ce Hartley aruncă priviri circumspecte ba la mine, ba la domnișoara Mann. Corect. Hartley fusese în fața ușii în ziua aceea, ceea ce e de rahat, fiindcă e ultimul lucru de care vreau să-i amintesc. Deja crede că sunt un nenorocit.

— Domnule Royal, spune domnișoara Mann pe un ton autoritar.

Mă apropii de catedră scrâșnind din dinți.

— Domnișoară Mann, răspund batjocoritor.

Aruncă o privire spre ușă, asigurându-se că nu mai e nimeni, dar nu merge s-o închidă. Presupun că vrea să

elimine tentația. Când mă privește din nou, expresia îi e tulburată și frustrată, iar vocea-i abia dacă e o șoaptă.

— Nu știu cu ce vorbe umbli, dar trebuie să încetezi.

Ridic uimit din sprâncene.

— Despre ce vorbiți?

— La naiba, Easton! spune ea, tresărind la auzul propriului ton ridicat și înghițind în sec, în timp ce se uită din nou spre ușă. Ai spus cuiva despre ce s-a întâmplat între noi, șoptește ea din nou.

Asta mă pune pe gânduri. N-am spus nimănui despre asta — nu, stai. Ella știe. Și Hartley și Reed. Iar Pash cu siguranță suspectează ceva.

— Azi-dimineață un profesor a făcut o aluzie în privința asta în cancelarie, spune cu o privire panicată. Dacă ajunge la urechile directorului Beringer, voi fi concediată!

Nu-mi pot stăpâni o replică sarcastică.

— Nu credeți c-ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte să vă tăvăliți cu mine în această sală de clasă? am întrebat-o, gesticulând spre încăperea goală.

Chipul drăguț îi încremenește. Arată de parc-aș fi plesnit-o și, chiar dacă stomacul mi-e cuprins de un val de vinovăție, încerc să mă stăpânesc. De ce nu pot oamenii să-și asume răspunderea pentru faptele lor? Știam că fac ceva greșit atunci când am făcut-o. Am recunoscut asta. Ar trebui să facă la fel. Femeia a făcut clar faptul că vrea să mă călărească din primul moment în care am intrat la ora ei.

Nici măcar nu am făcut *prea* multe. Încerc s-o calmez.

— Uitați ce e, stați liniștită. Nu ne-a văzut nimeni și nu există absolut nicio dovadă că s-ar fi întâmplat ceva. Dacă Beringer ne va lua la întrebări, vom nega totul.

Domnișoara Mann își mușcă buza.

— Vom nega...

— Da, spun pe un ton ferm. Chestia asta nu s-a întâmplat, în regulă?

Un zâmbet vlăguit i se întrezărește în colțul buzelor.

— Ce anume?

— Exact, răspund, rânjind sec.

După sunetul ultimului clopoțel, Felicity mă încolțește la dulap, fără să-mi lase vreo șansă de scăpare. Cu pași hotărâți și repezi, se îndreaptă spre mine și-mi dă un sărut siropos, cu zgomot, pe obraz.

— Uffff, oftează cineva din spatele nostru, însă nu-mi pot da seama dacă e în semn de apreciere sau de gelozie.

Mă întorc și observ privirile lacome ale fetelor care stau pe banca din capătul rândului de dulapuri. Ne aruncă o privire mie și lui Felicity și încep să șușotească între ele. Simt o smucitură. Îmi cobor ochii și văd că Felicity și-a împletit degetele cu ale mele. Încerc să-mi trag mâna, dar mă ține strâns. Dumnezeule, pentru o ființă atât de mică, are o strânsoare letală.

— Ce faci? mârâi.

— Îmi țin iubitul de mână, ciripește ea.

Inspir adânc. Apoi, încet și cu tact, mă apropii cu buzele de urechea ei și-i șoptesc:

— Femeie, îți jur pe Dumnezeu că sunt pe punctul de a-mi pierde răbdarea. Ți-am spus de un milion de ori că eram beat. Să fiu al naibii dacă fac asta.

Se holbează la mine.

— Ba da, o faci.

— S-a terminat, Felicity. M-ai auzit?

Nu mă deranjez să cobor tonul, iar Felicity se uită de jur împrejur să vadă dacă m-a auzit cineva. Când remarcă

mulțumită că nu a fost dată de gol, vorbește pe un ton pe care l-ai folosi cu un copil răzgâiat.

— Easton. Aveam o înțelegere și nu se va încheia decât dacă vreau eu să se încheie.

— Nu așa funcționează.

— Ba exact așa funcționează.

Simt cum mi se dezlănțuie furia în vene.

Detest fetele de genul lui Felicity. Aș alege oricând fete ca Ella și Val și Hartley, în detrimentul celor ca Felicity și Lauren și Jordan. Ideea asta a lor că li se cuvine totul îmi face sângele să dea în clocot. Ceea ce e destul de ironic, având în vedere faptul că și mie mi se cuvine totul. Obțin orice vreau, când vreau eu. Asta înseamnă să fii un Royal.

Dar, dintr-un oarecare motiv, trăsătura asta e foarte respingătoare atunci când o observi la alți oameni. Oare Hartley mă privește cu același dispreț și dezgust pe care le simt eu față de Felicity? Sper că nu.

— Uite ce e, nu putem pur și simplu să ne despărțim ca doi oameni normali, nepsihopați? o întreb politicos. A avea o iubită nu mă face să mă simt în largul meu.

Scoate un icnet de enervare.

— Ți-am spus, atât timp cât ești discret, poți să te combini cu cine vrei tu.

— Discret? Dragă, nu cunosc sensul acestui cuvânt. M-am culcat cu fosta prietenă a fratelui meu la el în pat. M-am combinat cu mama lui Niall O'Malley în timpul unei petreceri, la el acasă. M-am tăvălit cu două dintre Pastelate acum un an în piscina familiei Carrington. Dacă mergem mai departe cu povestea asta, doar am să te fac de râs și am să-ți șifonez imaginea.

Îi flutură nările de nervi.

— Nu intenționat, adaug repede. Ci pentru că ăsta sunt. Nu mă gândesc la rahaturi înainte să le fac. Chiar vrei să fii cu un tip care s-a despărțit de prietena lui printr-un mesaj?

Asta e ceea ce Claire le spune tuturor, chiar dacă m-am despărțit de ea între patru ochi. Iată o ocazie în care minciuna ei mă avantajează.

Felicity amuțește. Văzând că expresia ei arogantă tremură, îmi dau seama că m-am făcut auzit. Fetelor ca ea le pasă doar de imagine. Și da, a fi la brațul unui Royal e un mare avantaj pentru imaginea ei, dar amândoi știm că i-ar fi mult mai bine dacă acel Royal ar fi Gideon, fratele meu mai mare și mai integru. Sau Reed, care e un nemernic, dar măcar n-o face lată în public. Eu sunt beleaua familiei Royal și toată lumea o știe.

Mâinile îi cad pe lângă corp. Îmi pot da seama că i se învârt rotițele în cap.

— Aseară la dig... începe ea. Ai zis că le pot spune tuturor că m-am despărțit de tine.

Mă agăț nerăbdător de colacul de salvare pe care mi-l aruncă.

— Da, îi răspund repede. Poți spune că ți-am făcut ceva oribil și că m-ai părăsit.

— Nu. Nu e suficient să le spun.

Pentru Dumnezeu.

— Și-atunci ce vrei?

— O despărțire publică, spune ea decisiv. Vreau să mă despart de tine în fața tuturor și să fie clar că ești atât de mult sub nivelul meu și că nu mai vreau să am de a face cu tine.

Trebuie să fac un efort să nu-mi dau ochii peste cap.

— Sigur. Mi-e indiferent.

— Focul meu de tabără pe plajă e vineri, îmi reamintește. După meci. Ai spus că vii.

Așa am spus? Nu-mi aduc aminte să fi fost de acord, dar probabil aveam să ajung acolo oricum.

— Bine.

— Vom sta puțin împreună pe acolo înainte să mă despart de tine. Iar tu vei sta acolo și vei suporta absolut toate mizeriile.

Hei, dacă, în final, reușesc să scap de nebuna asta, aș trece gol și prin focul de tabără și aș lăsa-o să arunce cu roșii în mine. Aprob.

— În regulă.

Mulțumită, Felicity se ridică pe vârfuri și-mi dă încă un sărut pe obraz, probabil încurajată de faptul că pe lângă noi trec trei fete de clasa a zecea. Simt cum îmi vine să-mi mușc falca, dar reușesc să zâmbesc. Tot de dragul spectacolului oferit celor trei fete.

— Deci ne vedem diseară la petrecere? mă întreabă veselă.

Din nefericire.

— Sigur.

Capitolul 19

Prima aruncare a lui Bran la meciul de vineri e o pasă de patruzeci și cinci de metri, ajunsă direct în mâinile jucătorului de la primire, care punctează. Acea aruncare dată naibii dă tonul întregului meci — marcăm la aproape fiecare pasă și, până la pauza mare, avem deja un avans de 27 de puncte.

Hartley n-a mai trebuit să lucreze, așa că e în tribune, din nou împreună cu Ella și Val. La fel Seb și Sawyer. În mod surprinzător, pe Lauren n-o văd nicăieri. Nu pot lipsi de la discursul din pauză al antrenorului, așa că n-am timp să mă opresc la pălăvrăgit. Le zâmbesc și le fac cu mâna celor din gașca mea, înainte de a dispărea în tunel. Mă bucură venirea lui Hartley. Sper că asta înseamnă că va ieși cu noi după meci.

În cea de-a doua parte a meciului marcăm la fel de mult. Academia Sf. Lawrence reușește să înscrie două eseuri, dar Astor Park conduce ostilitățile, iar ASL nu mai recuperează diferența din prima repriză.

Câștigăm. În mod clar. Iar Bran primește mingea cu care s-a jucat, în semn că a fost cel mai bun de pe

teren. Antrenorul Lewis i-o aruncă, în timp ce-l strânge pe Mathis de umăr și-i spune:

— Ai jucat foarte bine în seara asta, fiule.

Noi, ceilalți, aprobăm cu urale. Alerg spre Bran și-i trag o palmă la fund.

— Băi, ai fost genial. Cu noi, la antrenamente, ți-ai ascuns talentele.

Nu glumesc — a pasat în total mai mult de patru sute de metri în seara asta. Ridică din umeri modest.

— Hei, nu-mi pot dezvălui toate secretele de la bun început.

— Deci ești un tip misterios. Îmi place asta, îi spun rânjind.

Bran izbucnește în râs. Dom vine spre noi.

— Mergem la Worthington, așa-i? Felicity a spus întregii școli că acolo se ține petrecerea.

— Da, ăsta-i planul, aprob. Dar trebuie să trec pe acasă mai întâi.

Am de gând să dau buzna în dulapul cu băuturi al tatei, fiindcă nu am încredere că Felicity ne va servi cu ce trebuie. Ultima oară când am fost la o petrecere acolo, nu avea mare lucru în afară de vin și cocktailuri. Intrăm în vestiar, iar eu sunt printre primii care ies de la dușuri.

— Ne vedem pe plajă, le spun lui Pash și lui Dom, după care mă întorc spre Bran. Vii și tu, nu?

Văzând că ezită, mă încrunt.

— Haide, omule. Ești vedeta serii — trebuie să-ți faci apariția și să-ți accepți premiul sub formă de băutură gratis și tipe mișto care abia așteaptă să te călărească.

Bran zâmbește vag. Chiar e băiat bun. Sunt ușurat pentru faptul că nu doar că mi-a acceptat banii azi

dimineață, ci m-a și iertat pentru că am fost așa un nemernic la dig.

— Bine, în cazul ăsta cred c-am să-mi fac apariția, acceptă el.

— Așa să faci, Superstarule, îi spun râzând, în timp ce ies din vestiar.

Nu sunt singurul care a decis să facă o oprire acasă. Odată ajunși acolo, gemenii mă iau prin surprindere. Ei n-au venit doar ca să jefuiască dulapul cu băuturi al tatei. Se dezbracă de jeanșii rupți și de tricouri și-și iau pantalonii de trening și maieurile de purtat în casă.

— Ce naiba faceți? îl întreb pe Sawyer, din pragul dormitorului său. Nu veniți la Worthington?

— Nu, recunoaște Sebastian pe un ton șovăitor.

— Oh. Și atunci ce faceți diseară?

— Lauren vrea să stăm aici, bolborosește el. E pe drum.

Iisuse. Bineînțeles că asta vrea și că e pe drum. Sincer, anul trecut credeam că Lauren e o tipă de treabă, dar asta era înainte să vină mai des pe-aici. Cu cât ajung s-o cunosc mai bine, cu atât o plac mai puțin. Îi tratează pe frații mei ca și cum ar fi interșanjabili. Ca și cum ar fi două jucărioare care o distrează. Dar Seb și Sawyer par să accepte cu ușurință situația asta, așa că presupun că ar trebui să fac și eu la fel. Merg la parter, după ei. Ajungem în hol chiar în momentul în care Ella, Val și Hartley își fac apariția.

— Hei, frumoaselor, le spun, fluierând după ele.

Ella și Val își dau ochii peste cap, dar Hartley e prea ocupată să admire intrarea somptuoasă. E evident captivată de cele două rânduri de scări, de tavanul incredibil de înalt și de marmura fină de sub tălpile ei. Mă folosesc

de momentul ei de neatenție ca s-o examinez și eu, la fel de captivat.

Arată drăguț în seara asta. Poartă jeanși rupți, un maieu mov și un hanorac negru, cu fermoarul descheiat. Are părul desprins și s-a și machiat puțin — rimel și un gloss, care-i face buzele să pară umede și sexy. Totuși, cel mai bine îi stă cu lănțișorul de la mine. Îl poartă. Chiar îl poartă. Și arată superb la gâtul ei. Îmi vine s-o sărut pe scobitura claviculei.

— Mi-am uitat telefonul, îmi explică Ella, înainte de-a o lua la fugă pe scări, spre dormitorul ei.

— Iar eu trebuie să ajung la baie înainte să mergem în vizită la Scorpia Blestemată de pe Coasta de Est, zice Val, după care se face nevăzută pe hol.

Chicotesc, dar devin serios când rămân singur cu Hartley. Aș vrea să fac un comentariu referitor la colier, dar mă tem că și-l va da jos, așa că mă prefac că nu observ. Ea continuă să studieze din priviri încăperea sofisticată, fără să-mi dea senzația că m-ar judeca. În schimb, pare tristă.

— E totul în regulă? o întreb.

Dă din cap, dar își mușcă buza de jos, un gest pe care încep să-l asociez cu situațiile în care se simte stresată. Apoi, întredeschide buzele și scoate un oftat scurt.

— Pur și simplu... spune, cu o tristețe în voce. Casa ta e foarte frumoasă, Easton. Toată sticla asta...

Se referă la ferestrele enorme care acoperă o mare parte din conacul nostru de pe țărm.

— Mamei mele îi plăcea soarele, îi spun. Voia să fie lumină naturală în toată casa.

Mai puțin spre final. Pe atunci, nu mai era lumină în viața mamei. Doar întuneric și depresie, lucruri care, în cele din urmă, au împins-o în groapă.

Se așterne tăcerea în holul imens. Aud șoaptele Ellei de la etaj și sunetul apei care curge în baie.

— Știi ce? spune brusc Hartley. Cred c-am să plec.

Sunt răpus de dezamăgire.

— Cum rămâne cu petrecerea?

Ridică din umeri.

— Nu am dispoziția necesară.

— Haide. Nu se poate să pleci acum.

E clar că e hotărâtă, fiindcă-și scoate telefonul din buzunar.

— Voi chema un Uber.

— Ce nasol, mă văicăresc eu.

Ochii ei gri îi întâlnesc pe ai mei.

— Chiar nu am chef să merg la o petrecere în seara asta, Easton.

E ceva în tonul ei, o notă de tristețe, care mă face să renunț la idee.

— Bine, în regulă. Rămânem acasă.

Îi iau telefonul din mână și închid aplicația Uber.

— Ce faci? protestează ea.

— Ascultă, Hartley Davidson. Am jucat excepțional în seara asta și am câștigat incontestabil. Vreau să sărbătoresc, spun, ridicând o sprânceană. Cu prietena mea cea mai bună.

Hartley izbucnește într-un râs sonor.

— Tu chiar exploatezi chestia asta cu prietenia, nu-i așa?

— Nu vorbesc aiureli. Îmi place să stau cu tine. Și, dacă nu vrei să mergi la petrecere, vom sta aici.

Felicity își va pierde mințile dacă-i trag țeapă la marea noastră reprezentație, dar se poate despărți de mine cu oricare altă ocazie. Nu *trebuie* să se întâmple în seara asta.

— Și gemenii cu Lauren rămân acasă. Putem merge în camera de jocuri, să facem un biliard sau să vedem un film. Sau să înotăm — piscina e încălzită.

Se foiește de pe un picior pe altul, simțindu-se vizibil stânjenită.

— Nu știu...

— Nu e nici măcar ora zece într-o seară de vineri. Trăiește-ți viața. Lucrezi mâine-dimineață? o întreb, văzând că nu răspunde.

— Nu, recunoaște ea.

— Perfect. În cazul ăsta, vom rămâne aici astă-seară. Lasă baltă petrecerea.

— Asta e cea mai bună idee, se aude vocea Ellei.

Coboară pe scări, dar Val, care apare în cadrul ușii din spatele nostru în același timp, respinge de îndată ideea.

— Nu, îi spune Ellei. Ți-am zis, diseară vom face o demonstrație de forță.

— Am impresia că te încrezi prea mult în ceea ce spune Felicity, o contrazice Ella. E inofensivă.

— Nu, nu e, spun posomorât. Aici trebuie să fiu de acord cu Val, surioară.

Ella se uită urât la mine.

— Serios?

— Serios. Deja mi-a spus de o grămadă de ori că vrea să devină șefa școlii și că te-ar putea distruge fără regrete.

În ochii Ellei se citește furia dezlănțuită.

— Chiar așa a spus?

— Dap.

Val o fixează pe Ella cu o privire severă.

— Vezi? Trebuie să-i arătăm nenorocitei ăleia că Ella Harper O'Halloran Royal nu se teme de ea.

— Royal e suficient. Și, fie, vin. Dar tot cred că faceți prea mare caz din asta, spune Ella, aruncându-ne o privire mie și lui Hartley. Deci voi rămâneți aici?

Simt un fior pe șira spinării când Hartley dă din cap. Ochii ei mari și gri îi întâlnesc pe ai mei când spune:

— Cred că da.

Capitolul 20

— Film? Jocuri? Mâncare? propun eu, după ce pleacă Val și Ella. Voi ce planuri aveți? îi întreb pe gemeni.

Gemenii ridică din umeri și se uită la Lauren.

— Jocuri, spune ea, ațintindu-și privirea bănuitoare asupra lui Hartley. Dacă nu cumva vreți să rămâneți singuri.

— Nu, doar că nu mă prea pricep la jocuri, răspunde Hartley. În afară de Pokemon, pe acela-l pot juca.

Dumnezeule, cât e de drăgălașă. Chicotesc.

— Mă gândeam mai degrabă la un board game.

— Un board game?

— Da, avem o grămadă. Ma...

Mă opresc brusc, amintindu-mi-o pe mama jucând *Nu te supăra, frate* cu mine și cu gemenii când eram mici. Stăteam pe colțarul din bucătărie. Soarele îi lumina părul castaniu. Îmi amintesc că nu mai eram atent la joc, încercând să număr nuanțele în care i se colora părul de la raze.

— Ce voiai să spui?

Scutur din cap. Fără chestii siropoase în seara asta.

— Mamei mele îi plăceau. Mai știți când jucam cu ea *Nu te supăra, frate?* îi întreb pe gemeni.

— Aveam cinci ani, spune Sawyer.

— Ce ziceți de Monopoly? întreb, încercând să schimb subiectul.

Gemenii așteaptă aprobarea lui Lauren. Din nou. Ea zâmbește.

— Sunt de acord.

— Suntem de acord cu Monopoly, repetă gemenii.

Înghit în sec de frustrare.

— Super. Jocurile sunt în sala de electronice.

Le spun gemenilor să aducă sucuri și pungi de popcorn. Lauren se așază pe jos, în ideea de a fi servită, în timp ce Hartley mă urmează spre camera de jocuri.

— Original și de modă veche, spune când iau cutia albă de pe raft.

— Bineînțeles. Sunt un purist.

— Și un bandit, în același timp, o avertizează Sawyer intrând cu brațele pline de mâncare.

În spatele lui, vine Sebastian cu o găleată plină de sticle.

— Nu știam ce ai chef să bei, iubito, îi spune lui Lauren, ducând băuturile spre ea.

Ea examinează disprețuitor oferta, după care arată spre o limonadă dietetică. Sebastian o deschide și toarnă rahatul de băutură într-un pahar pe care i-l dă prietenei lui.

— Tu ce ai vrea să bei? o întreb pe Hartley pe un ton oarecum ascuțit.

— Îmi iau singură, îmi răspunde, părând puțin amuzată. De ce nu așezi tabla de joc?

Aduc cutia mai aproape de Lauren și de gemeni.

— Voi fi eu câinele, anunță Lauren.

— Tu ce vrei să fii, Har-Har? o întreb, arătând cu degetul spre pionii rămași.

— Fierul de călcat, spune, luându-l din grămadă și așezându-l pe tablă.

Sawyer alege oaia, iar Sebastian pantoful vechi. Eu iau mașina.

După primele patru runde, Sawyer și Hartley trec la conducerea jocului.

— Hei, sunt mai mare decât tine. Respectă-i pe cei mai în vârstă, îl tachinează Hartley pe Sawyer, când acesta reușește să scape la mustață de pe una dintre proprietățile ei.

— Scuze, sunt la cheremul zarurilor, iar ele îmi spun că ar trebui să cumpăr St. James.

Îmi dă banii, iar eu îi dau actul de proprietate.

— Ei bine, zeii Șansei îmi spun să trec și să colectez încă două sute, spune Hartley, fluturându-i cartea în față lui Sawyer. Și, cu noua mea avere, cred că voi cumpăra un apartament, ca să ai unde sta data viitoare când vii în vizită.

— Nu stă la tine acasă, spune Lauren pe un ton iritat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Calmează-te, e doar un joc.

— M-am plictisit, răspunde ea și se ridică. Haideți să vedem un film la voi în dormitor.

Înainte să apuc să protestez, gemenii o urmează pe Lauren pe ușă.

— Am spus eu ceva? întreabă Hartley.

— Nu. Lauren e doar... mă opresc, pentru că nu vreau să bârfesc o fată pe care abia o cunosc. E Lauren, închei. Mai vrei să jucăm?

— La naiba, da. Te bat de-ți sar fulgii, spune, aruncându-mi zarurile. E rândul tău.

Arunc zarurile și aterizez pe Șansă. Cartea pe care o iau mă trimite direct în pușcărie. Hartley pufnește în fața ghinionului meu. Mută din nou pe tabla de joc, mai cumpără o proprietate, după care se așază relaxată și se uită la cum mă chinui. Arunc din nou zarurile și dau cinci, așa că ajung pe noua proprietate a lui Hartley.

— Futu-i. Deja m-ai bătut de nu mai pot să-mi revin.

Își freacă mâinile ca o ticăloasă malefică. Eu scot mălaiul și o privesc îndreptându-se spre Cufărul Comunității. Următoarea aruncare mă aduce pe Tennessee Avenue.

— În sfârșit, spun, ștergându-mi teatral fruntea de transpirație. Credeam că voi rămâne fără nicio proprietate.

— Încă e devreme.

— Nu mi-am dat seama că ești așa de necruțătoare.

— Privește și învață, păpușel.

Îmi arată că m-am înșelat. După următoarea tură pe tabla de joc, deține cinci proprietăți, spre deosebire de mine, care am doar una. Jocul ăsta va fi un adevărat măcel.

— Cât timp ai de gând să mă mai torturezi?

— Mai ai bani?

Mă uit la teancul meu subțirel.

— Câțiva.

— Te dai bătut?

— Nup.

— Hmmm, spune, întinzându-mi niște bani. Voi cumpăra o casă în Indiana Avenue.

Îi dau casa oftând.

— Latura asta materialistă e ceva nou la tine, remarc.

— Cum așa? întreabă, aruncându-mi zarurile.

— Nu știu. Păreai atât de drăguță și înțelegătoare înainte. Cânți la vioară. Asta pare foarte... mă opresc, neștiind exact cum să-mi continui ideea.

— Ușor? completează ea, apoi ridică dintr-o sprânceană. Să cânți la un instrument e la fel de greu ca a juca fotbal. Crezi că e simplu să stai cu o bucată de lemn între umăr și gât ore întregi?

— Ăă, nu?

— Nu. Ai idee de câte ori îmi sângerează degetele după ce exersez? mă întreabă, vârându-mi o mână drăgălașă în fața ochilor.

— De multe ori? îmi dau cu presupusul.

— Așa e. De foarte multe ori. Și, când te dor degetele, nu poți face nimic. Nici măcar nu-ți poți încheia cămașa.

— Ți-aș încheia eu cămașa, răspund, fără să gândesc.

— Easton! exclamă, aruncând casa spre mine.

Prind casa și o așez pe proprietate.

— Scuze, e un obicei vechi.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce e un obicei vechi?

— Nu știu. Pur și simplu, bolborosesc.

Arunc zarurile și îmi mut figurina. E încă o gară, dar nu mi-o permit, așa că-i cedez zarurile.

— Haide. Spune-mi.

— De ce?

— Pentru că prietenii își spun reciproc diverse lucruri.

Ridic din ambele sprâncene.

— Iar tu ai avut atât de multă încredere în mine, spun ironic.

— Îmi cunoști situația de acasă, spune, ridicând din umeri.

— Nu pentru că mi-ai fi spus tu ceva, obiectez, simțind cum fierb la foc mic. Am auzit din alte părți.

— Tot știi, insistă ea.

Iritat, izbucnesc:

— O fac pentru că ăsta e rolul meu.

Îmi regret de îndată ieșirea și mă prefac că-mi studiez mașina, ca și cum ar fi o miniatură a Bugatti-ului de un milion de dolari al lui Steve. Sunt îndrăgostit de mașina aceea.

— N-am să mă prefac că înțeleg ce înseamnă asta, dar înțeleg ce înseamnă să fii copilul mijlociu. Nu te poți compara cu frații tăi mai mari, care sunt perfecți și nici nu mai ești bebelușul drăgălaș.

— Nu așa stau lucrurile, protestez, fiindcă adevărul din cuvintele ei mă rănește.

Reed și Gideon sunt foarte stăpâni pe ei. Au o disciplină care mie îmi lipsește și de asta ei joacă sporturi în facultate, iar eu n-o voi face. Gemenii sunt conectați între ei la un nivel de care cred că nici măcar Lauren nu-și dă seama. Iar eu voi fi mereu la mijloc. Înconjurat de frații mei, dar tot singur, într-un anumit fel. Singurul lucru care a contat a fost atenția primită de la mama și, în retrospectivă, până și asta mă face să mă simt stingher.

— Îmi place să fiu Easton Royal. Nu există nimic pe lume ce nu poate fi al meu, spun, ca să-i demonstrez că nu sunt un monument de tristețe, așa cum încearcă ea să insinueze. Am spus că așa obișnuiesc fiindcă oamenii mă adoră, iar eu încerc să-i răsplătesc cu complimente, ca să se simtă mai bine.

— Bine, răspunde.

Tonul ei blând mă enervează mai tare decât o ceartă, dar îmi țin gura. În schimb, mă concentrez asupra jocului, dând cu zarul și mutându-mi mașina pe tablă, dar nu mă pot opri din a mă gândi la trecut. La felul în care mama îmi spunea că eram preferatul ei, băiatul ei special, pe care putea mereu să conteze că-i va fi alături când va avea nevoie de el. Ceea ce însemna doar că eram singura persoană care nu putea s-o refuze.

— Uneori, când ești centrul atenției din partea cuiva, poate ieși nasol, spun pe un ton dur. Pentru ambele părți, așa că un compliment poate schimba situația asta, înțelegi?

Simt că am spus prea multe și încerc să mă calmez. Aștept întrebarea inevitabilă referitoare la ce am spus și la cine mă refeream. În mod surprinzător, nu aud decât zgomotul zarurilor care se rostogolesc pe tablă. Aterizează pe gară, ceea ce înseamnă că am dat de naiba.

— Mi-e foame, îi spun. Haide să luam niște mâncare și să ne uităm apoi la un film sau ceva de genul ăsta.

— Dar nu am terminat jocul.

— Mă dau bătut, spun, ridicându-mă. Mâncare?

— Sigur.

Își scoate telefonul.

— Ce faci?

Rânjind, pozează tabla de joc și teancul meu subțire de bancnote.

— Imortalizez acest eveniment. S-ar putea să nu te mai învinge la nimic altă dată.

Rămân fixat pe un cuvânt: altă dată. Hartley vrea să mai petreacă timp cu mine. Asta reușește să-mi alunge amintirile acelea triste. O conduc în bucătărie și-i fac semn să ia loc.

— S-ar putea să mai avem niște ravioli rămas.

— Da. Ador ravioli. Te ajut?

— Nu. Stai jos și distrează-mă.

Se așază pe un scaun.

— Cum ai vrea să te distrez, mai exact?

Când deschid gura, ridică mâna în semn de stop.

— Uită că am spus asta. Vrei să-ți citesc știrile?

— Vrei să-mi dai cu un spărgător de gheață în cap?

— Să înțeleg că asta înseamnă nu.

Scot tava din frigider și citesc instrucțiunile. Sandra ne-a lăsat scris cum să reîncălzim mâncarea. *La cuptor, 3 minute.* După ce o bag înăuntru, mă întorc și mă sprijin de blat.

— Mă mir că nu sunt mai mulți oameni pe-aici, spune ea, uitându-se prin încăperea goală. Am locuit într-o vacanță cu o familie din New York. Locuința lor e cam de opt ori mai mică decât asta și aveau trei angajați cu normă întreagă.

— Și noi aveam mulți. Însă, după moartea mamei, angajații dădeau interviuri pentru ziare de scandal despre cât de îndurerată era familia noastră. Tata i-a concediat pe toți, mai puțin pe Sandra, bucătăreasa noastră, spun, făcând semn spre cuptor. Iar ea lucrează doar câteva zile pe săptămână, fiindcă are grijă de nepoțelul ei. Îmi place mai mult așa. Cum ți s-a părut în nord?

— Era frig iarna. Foarte frig. De asta nu-mi e dor. Dar îmi plăceau anotimpurile. Primăvara și toamna erau preferatele mele.

— Cât timp ai stat acolo?

— Trei ani.

Ezită și știu că vrea să mă întrebe ceva despre moartea mamei și, probabil, despre scandalul de anul acesta. Dar, în loc să se lanseze în bârfă, îmi aruncă un prosop.

— Ia ăsta să nu te frigi.

— Bună idee, spun, scoțând cu grijă vasul de sticlă. Vrei să mâncăm amândoi de aici sau să aduc niște farfurii?

— Mâncăm de aici. Vrei apă sau altceva de băut?

Chiar aș vrea o bere, dar mă gândesc că nu i-ar conveni. N-a părut prea încântată că eram beat în noaptea în care m-a găsit după jocul de poker.

— Apă.

După ce dăm gata bolul de paste, Hartley mă roagă să-i arăt unde e baia. Îi arăt toaleta de lângă bucătărie, iar eu merg în hol, la baia de la parter. Când mă întorc, aud vocile lui Hartley și Lauren. Presupun că Lauren a coborât să ia ceva, deși mă mir că nu i-a ordonat unuia dintre servitorii ei personali să-i aducă. N-am de gând să trag cu urechea la ce vorbesc, chiar deloc. Dar, înainte să intru în bucătărie, Lauren spune ceva care mă face să împietresc.

— Drăguț să văd că te folosești de numele Royal.

— La ce te referi? întreabă Hartley confuză.

— Mă refer la faptul că ai avantaje serioase când ieși cu un Royal. E grozav, așa-i?

Tonul frivol și îngâmfat al lui Lauren mă face să înțepenesc de nervi. Tipa asta e groaznică.

— Eu nu ies cu niciun Royal. Eu și Easton suntem doar prieteni.

Lauren chicotește.

— Haide, fată. Prietenii nu-și cumpără bijuterii scumpe.

— Ce? Oh, te referi la chestia asta? Easton l-a câștigat la o mașinărie cu bomboane.

— Sigur. Candy Machine.

— Nu înțeleg.

— E un magazin cu bijuterii personalizate pe Sixth. Talismanele costă de la cinci miare în sus.

Urmează un moment de pauză, în care Lauren adună în minte mărunțișurile de pe colierul lui Hartley.

— Ai acolo trei talismane. Care au, în principiu, diamante, rubine și smaralde. Cred că l-a costat pe Easton cam cincisprezece miare. Nu că nu și le-ar putea permite. Cum am spus, e un început bun.

— Dar... nu vreau să-mi cumpere lucruri scumpe, protestează Hartley, în timp ce eu o blestem pe Lauren pentru că a deschis subiectul.

Și așa a fost destul de dificil s-o fac pe Hartley să-mi accepte cadoul.

— Oh, te rog nu face pe nevinovata. Când ieși cu frații Royal înseamnă că trebuie să te implici în problemele lor complicate de familie. Nu strică să fii despăgubită, așa-i?

Fac câțiva pași în spate, apoi calc apăsat, pentru ca fetele să mă audă venind. Bineînțeles că amândouă amuțesc. Lauren zâmbește larg când intru în bucătărie. Hartley are o privire furioasă. Când mă vede, ridică lănțișorul în mână.

— Nu pot păstra asta.

Încerc să n-o privesc mânios pe Lauren.

— De ce nu?

— E prea scump. Nu pot să port ceva ce costă atât de mult.

De la masă, Lauren oftează iritată, ca și cum Hartley ar fi dezamăgit-o. Își ia paharul de apă și iese din bucătărie, fără să privească înapoi.

— De ce nu? repet, fixând-o pe Hartley din nou cu privirea. Nu e ca și cum ai fi săracă. Ai un cont de economii.

— Singurul meu cont de economii e dedicat nevoilor mele academice. E de la bunica mea și nu-l pot folosi

decât pentru lecții, meditații, lucruri de genul ăsta. Așa îmi permit să merg la Astor.

Se chinuie în continuare să tragă și să desfacă colierul, ca și cum lănțișorul de aur i-ar arde pielea.

— Ajută-mă, îmi ordonă.

— Nu.

Fac un pas în spate. Ar fi o înfrângere ca ea să-și dea jos colierul și nu vreau să simt chestia asta.

— Vorbesc serios, Easton. E jenant să-l păstrez. Eu nu mi-aș putea permite niciodată așa ceva. De ce crezi că tatăl meu... spune ea, dar se oprește. Nu pot accepta colierul acesta.

— Ce voiai să spui despre tatăl tău? insist.

— Nimic.

Oftez iritat.

— De ce cu tine trebuie să fie mereu atât de greu? De ce e viața ta un mister atât de mare?

Se oprește preț de o secundă din încercarea de a-și scoate colierul.

— Ce importanță are?

— Pentru că suntem prieteni. Pentru că vreau să te cunosc mai bine.

Și pentru că m-am săturat să fiu singurul care se confesează. I-am spus lucruri pe care nu le-am spus nimănui, iar ea continuă să fie misterioasă și să se comporte ca și cum ar prefera să se radă în cap decât să aibă încredere în mine. Zăresc în ochii ei un licăr de dispreț.

— Mda, arunci încontinuu cuvântul „prieten". Spui încontinuu că pentru tine e în regulă să fim doar prieteni. Dar o parte din mine simte că asta e o mare minciună. Ca și cum ai face toate lucrurile astea ca să mă cucerești.

Îmi încleștez pumnii de nervi.

— Dacă asta crezi, de ce mai ești aici?

Nu răspunde.

— Ai noroc că m-am hotărât să nu mă ating de tine.

Rămâne cu gura căscată.

— Am noroc?

— Da. Pentru că, dacă voiam să fim dezbrăcați, am fi fost dezbrăcați până acum. În momentul ăsta, nu fac decât să-ți cânt în strună.

— Oau. Foarte frumos, Easton, spune și trage tare de colier, iar încuietoarea fragilă cedează. Mersi pentru joc, film și mâncare.

Futu-i.

— Stai. Nu pleca. Am glumit.

Azvârle colierul pe masă, fără să mă privească în ochi.

— Aha. Trebuie să plec.

Încerc să-mi reprim un val de anxietate. Seara abia a început și nu vreau să stau singur acasă.

— Haide, Hartley, eu am rămas acasă pentru tine și tu deja pleci? Pentru ce? Pentru că m-am dat la tine în glumă?

— Nu, ci pentru că sunt obosită și vreau să merg acasă. Nu trebuia să rămâi acasă. A fost alegerea ta.

Iese pe hol. Iau lănțișorul de pe masă și fug s-o prind, cu bijuteria zăngănindu-mi între degete.

— Am ales asta pentru că asta fac prietenii, corect? Fac sacrificii.

— Nu-mi face favoruri, răspunde glacial.

Mă simt cuprins de mânie.

— N-am să-ți fac. De fapt, poți să-ți cauți singură mașină cu care să ajungi acasă.

Deschide cu forță ușile mari de stejar.

— Asta am să fac.

După care pleacă. Pur și simplu... iese pe ușă, coboară scările și-și continuă drumul. O privesc din holul de la intrare pe măsură ce silueta ei subțire devine tot mai mică, traversând parcarea. Nu privește înapoi nici măcar o dată.

Mă bucur că a plecat, îmi spun. Muream de poftă să beau niște alcool, iar acum pot să beau. Mă uit la colierul din mână, tentat să-l izbesc de perete. În cele din urmă, îl bag în buzunar, fiindcă Lauren avea dreptate. Drăcia asta chiar a costat cincisprezece mii. Aș putea s-o păstrez pentru următoarea tipă. De data asta, o voi alege pe una care-mi va fi recunoscătoare și care mă va aprecia cu adevărat.

Merg furios la dulapul de băuturi al tatei. Singura chestie rămasă e vinul lui grețos de Porto. Dau pe gât oricum porcăria asta dulce. Alcoolul e alcool. Mă va ameți, și asta e exact ceea ce-mi trebuie.

Nu-mi vine să cred. Am fost drăguț cu ea. I-am luat apărarea. Ar trebui să se bucure. Ar trebui să-mi mulțumească în genunchi pentru că i-am oferit protecția clanului Royal.

Protecția clanului Royal? Aproape că mă sufoc. Ce fel de persoană am devenit? Nu-i de mirare că nu mai vrea să-și piardă vremea cu mine.

Bâjbâi după o altă sticlă. În subconștient, aud vocile fraților mei, care-mi spun să nu mă piș pe propria-mi viață.

— Fără pastile. Fără droguri, le răspund fraților mei imaginari. Doar un pic de alcool. Nu-i nimic greșit în asta.

În timp ce duc sticla la gură, mă zăresc în oglinda de pe perete. Înainte, acolo era tabloul cu mama mea. Acum, e o reflexie monstruoasă. Cum poate taică-meu să

se privească în ochi? Stai așa, el nu e niciodată aici, deci doar așa poate.

Eu sunt singurul care e aici, bând porcării care nu-mi plac, pentru că nu suport să stau singur nici măcar un minut din viața mea. Capul meu e un loc îngrozitor. Strâng sticla și mai tare în mână. Ratații beau singuri. Eu, Easton Royal, nu sunt un ratat. Dau gata sticla, iau încă una și merg împleticindu-mă spre plajă.

Capitolul 21

Drumul până la Felicity e încețoșat, dar reușesc să ajung unde trebuie. Sau cel puțin așa mi se pare, după numărul de siluete care se întrezăresc pe nisip.

— Easton Royal!

Îmi aud numele strigat de câțiva puștani. Probabil că Felicity a invitat și câteva persoane care nu sunt la Astor, pentru că recunosc unii oameni care sunt deja la facultate.

— Hei, Felicity te-a căutat peste tot, spune cineva. E destul de furioasă. Ai face bine să te ascunzi.

— Stu a adus gagici de la facultate. Sunt atât de mișto, spune un alt tip, mușcându-și pumnul. Abia aștept să termin liceul.

— Unde e băutura? bolborosesc.

— În casa de lângă piscină. Dar... pari deja destul de beat, omule. Ești sigur că-ți mai trebuie?

— Dacă am să vreau sfatul tău, am să ți-l cer.

Trec pe lângă el, fără să mă uit măcar cine e. Pe colină, zăresc piscina, căsuța aferentă și un mic ring de dans, pe care sunt Ella și Val. Le place să dea din fundulet.

Iau un pahar din mâna unui tip și îmi croiesc loc prin mulțime. Aud în spatele meu niște proteste, dar fac spre

tip niște gesturi obscene, după care-l ignor. Poate să-și ia altceva de băut. Merg spre fete etalându-mi mușchii și vărsând jumătate din băutură pe drum.

— Dumnezeule, cine e bețivul ăsta?

Lindsey de la ora de Științe Politice se oprește la jumătatea frazei.

— Oh, tu ești.

— Ai vreo problemă cu mine? o întreb pe un ton tărăgănat.

— Nu, răspunde, însă ochii ei spun altceva.

Îi zâmbesc cu răceală și merg mai departe.

— E o alegere bună.

— Boule, mormăie încet.

— Târfă.

O mână puternică mă prinde de umăr.

— Te-am auzit, Royal. Tu ești cel care se ia de toată lumea.

Cu ochii încețoșați, mă uit la chipul lui. E Zeke, prietenul bine făcut al lui Lindsey.

— Știu că nu primești suficientă atenție acasă, Zeke, dar îți verși oful unde nu trebuie, îl informez. Dacă nu-ți iei labele de pe tricoul meu Tom Ford, ai să sari cu banii să-mi cumperi altul.

Zeke, roșu de mânie, își ia elan să-mi tragă un pumn. Dac-ar fi reușit, m-ar fi durut ca naiba, dar se mișcă mai lent decât un melc. Mă aplec, îl prind de mijloc și-i sucesc mâna la spate. Cade în genunchi. Lindsey începe să țipe. Apoi, aud o altă voce strigându-mi numele.

— Easton! Easton!

Două mânuțe încearcă să mă împingă la o parte, fără succes. Sunt ale Ellei. Pare îngrijorată.

— Ce e, surioară?

— Ce faci?

Fac semn cu mâna liberă, iar lichidul din pahar se varsă pe ringul de dans.

— Am venit la petrecere.

— Ești beat.

Mă apucă de pumnul cu care-l țin strâns pe Zeke.

— Două steluțe aurii! Te-aș aplauda, dar am mâinile ocupate, spun, ridicând paharul.

Dacă prind unghiul potrivit, aș putea să-l fac pe Zeke KO. Ar fi amuzant. Țipetele lui Lindsey s-au transformat în plânsete. Încep să fredonez ca s-o acopăr.

— Unde e Hartley? mă întreabă Ella.

— Cui îi pasă?

Simt un nod în gât din cauza minciunii pe care am spus-o. Mie îmi pasă. Îmi pasă al dracului de mult.

— Easton, te rog.

— Așa te milogești și când ești cu Reed? o întreb, încercând să-i fac cu ochiul. Probabil de asta-i cari bărbăția la tine-n poșetă.

Expresia ei îngrijorată devine glacială.

— Ești beat, repetă ea. Du-te acasă.

O altă pereche de mâini o ajută pe Ella să-l elibereze pe Zeke din strânsoarea mea. Undeva, în fața mea, apare Bran.

— Hei, frate. Mergem să jucăm frisbee football[7] și mai avem nevoie de o persoană.

— E prea întuneric, bombăn.

— Nu e, Bran a lipit niște luminițe pe disc, spune Pash, de lângă mine. Haide.

Îi dau drumul lui Zeke fără tragere de inimă. Lindsey se prăbușește pe spatele lui, ceea ce nu pare a fi deloc

[7] Aruncarea unui disc pe echipe, cu reguli împrumutate din fotbalul american. (*N. t.*)

comod. Dau să spun ceva, însă Bran și Pash mă iau de acolo. Ultima chestie pe care o văd e mutra furioasă a Ellei. Cred că i-am rănit din nou sentimentele. Va trebui să-mi cer scuze mâine-dimineață. E atât de sensibilă.

Cineva aruncă un disc luminos în aer.

— Aveți un joint? întreb.

— Hai să jucăm, spune Bran oftând. N-ar fi bine să fumăm iarbă în seara asta.

Mă întorc spre el.

— Acum îmi monitorizezi activitățile recreative?

— Doar încerc să fac în așa fel încât căpitanul apărării noastre să rămână teafăr și nesuspendat.

Discul vine cu viteză spre noi. Bran sare și-l prinde chiar înainte să mă lovească drept între ochi.

— Poate că frisbee nu e o idee bună pentru astă-seară, spune sec.

Pash aprobă.

— Vreți să mergem, să stăm pe la mine? Am putea să vedem un film.

— Film? E ultimul lucru de care am chef, răspund, trăgându-mi un pumn în palmă. Ce-ați zice să ne batem?

— Fără bătăi la petrecerea mea! se aude vocea ascuțită a lui Felicity.

Mă întorc și o văd la câțiva metri distanță. Ochii ei aruncă flăcări. Mă întreb de ce-o fi atât de furioasă. Apoi îmi amintesc. Voia să ne despărțim aici, unde să ne poată vedea toată lumea. Ei bine, mă bucur să-i fiu de folos.

— Felicity. Aici erai.

Merg la ea și o cuprind de umeri.

— Iubita mea de fațadă. Hei, oameni buni, strig. Avem ceva să vă spunem. Felicity vrea să facă un anunț. Va pune punct falsei noastre relații.

Lumea amuțește treptat, nu se mai aud decât chicotelile câtorva fete. Fac câțiva pași în spate și deschid brațele.

— Sunt aici. Fă-ți de cap. Desparte-te de mine așa cum ai chef. Fă-o cum vrei, ca să ieși neșifonată din asta.

— Easton, haide acasă.

Ella își face loc prin mulțime.

— Nu pot, surioară. I-am promis falsei mele iubite că mă poate umili în fața tuturor prietenilor noștri, spun, făcându-i cu mâna lui Felicity. Scena îți aparține.

Gura-i e strâmbă, într-un cerculeț dezaprobator.

— Ești un nemernic crud și malefic, Easton Royal, sâsâie ea printre dinți.

— Asta-i tot ce poți? Asta-i tot din partea uneia dintre cele mai ale dracului fete de la Astor? Haide. Nu mă dezamăgi, îi spun, făcându-i semn să mă pocnească din toate puterile, dar lovitura n-o dă ea.

— Scuze pentru asta, dar cred că-mi vei mulțumi mâine dimineață.

Bran își ia avânt, apoi își lasă pumnul să zboare. E ultimul lucru pe care-l văd.

Sunt trezit de o lumină orbitoare și de muzică de fanfară care-mi răsună în cap. Scot un geamăt chinuit, astfel că muzica se aude și mai tare. Bătaia tobelor îmi pulsează în tâmple și-n stomac, până când valurile de greață pe care mi le produce mă scot cu forța din pat și mă trimit de urgență la baia dormitorului meu.

Vomit până când nu mai am ce scoate din mine și rămân acolo îngenuncheat, cu senzația aceea de vomă, câteva minute în plus. La un moment dat, reușesc să mă ridic. Îmi periez dinții și dau pe gât două pahare de

apă. Fac duș. Mă bărbieresc. Când mă întorc în dormitor și îmbrac o pereche de pantaloni de trening, mă simt aproape normal.

Mahmurelile sunt îngrozitoare. Dar ale mele nu sunt chiar atât de rele. Nu-mi aduc aminte care a fost ultima dată când m-am trezit atât de șifonat după o noapte de băutură. E adevărat că aseară am băut destul de mult. Suficient încât să mă comport ca un bou, s-o enervez pe Felicity și să-mi iau un pumn în freză de la Bran Mathis.

— Cât ai băut aseară? mă întreabă încruntat taică-meu, stând în ușa dormitorului. Nu te mai urci în carlingă până nu te redresezi.

— Cine spune că am băut ceva? îl provoc.

— E opt dimineața și în ultimele zece minute ai vomitat de te-a auzit tot cartierul. Așa că te întreb din nou: cât ai băut?

Își folosește tonul autoritar din sala de ședințe, cu care-i face pe asociații lui să se pișe pe ei. Dar eu nu sunt unul dintre asociații lui — sunt copilul lui, ceea ce înseamnă că știu direct de la sursă că Royal senior e un laș în afara biroului. Ne-a lăsat pe mine și pe frații mei să ne facem de cap ani buni, chiar și înainte de moartea mamei.

— Poate am gastroenterită — ai auzit de așa ceva, tată? îl întreb sfidător. Îmi place că mereu te aștepți la ce-i mai rău din partea mea.

Bombănind pe sub mustață, merg la dressing și deschid ușile. În celălalt capăt al încăperii, tata capătă o expresie afectată.

— Îmi pare rău, fiule. Ești bolnav?

— Nu, îi răspund cu un rânjet. Mahmur.

— Easton.

Își trece o mână istovită prin păr. Același păr castaniu pe care l-am moștenit eu și frații mei mai mari. Gemenii sunt șateni.

— Dintre toți copiii mei, tu ești cel care-mi va scoate peri albi, știi asta, nu-i așa?

— Logic. Gid e prea cuminte. La fel și Reed.

Mă prefac că mă concentrez.

— De fapt, gemenii s-ar putea să fie mai răi decât mine. Știai că sunt împreună cu aceeași fată...

— Nu pot să te ascult! bombăne tata, acoperindu-și urechile în timp ce iese repede din cameră.

Pufnesc fiindcă, la naiba, tata e mai de treabă de când Ella s-a mutat cu noi. Înainte, nu-și făcea timp să ne verifice ori să ne țină morală cu privire la comportamentul nostru nechibzuit. Că veni vorba de Ella, dă buzna în camera mea la mai puțin de un minut după ce iese tata. Părul blond îi e prins într-o coadă de cal, în vârful capului, și poartă pantaloni de yoga și un tricou al echipei de fotbal State, cu numărul lui Reed pe piept. Oh, futu-i. Am uitat că azi mergem să-l vedem pe Reed. Echipa lui joacă împotriva celor de la Louisiana State.

— Ce mama dracului e cu tine? mă-ntreabă Ella, iar coada îi flutură în timp ce se îndreaptă val-vârtej spre mine.

— Întrebarea ta e prea vagă, surioară. Sunt o grămadă de rahaturi în neregulă cu mine.

— Te-ai purtat ca un nesimțit aseară, mă acuză ea.

— Vrei să spui că m-am purtat ca de obicei?

Are o privire consternată.

— Nu, nu așa te comporți de obicei, cel puțin nu cu mine.

Derulez secvențele, încercând să-mi amintesc ce i-am spus sau făcut ieri Ellei. Când am ajuns la Felicity, Ella și Val dansau. M-am ocupat de nemernicul de Zeke, iar Ella a intervenit. Iar eu... oh, da. Am făcut un comentariu pueril despre cum îl ține pe Reed sub papuc și am luat-o în râs, întrebând-o dacă se milogește de fratele meu când sunt împreună în pat. Îmi înăbuș un oftat. Futu-i. Chiar sunt un nesimțit.

— De ce faci fazele astea? mă întreabă.

Ah, la naiba, îi tremură buza de jos. Dacă începe să plângă, jur pe Dumnezeu că...

Dar Ella își revine repede. Buzele ei devin inexpresive și-și ține nasul pe sus. Fata asta are autoritatea în sânge. Nimic n-o doboară vreodată. Nu-i de mirare că fratele meu s-a îndrăgostit de ea în secunda în care ne-a intrat în casă.

— Ai probleme cu dependența, Easton.

— Hai, nu zău.

— Nu-i de râs, răspunde cu o licărire în ochi.

Nu, nu e. Ultima persoană din familia noastră care a avut probleme cu diverse dependențe și-a luat naibii zilele. Dar eu nu sunt ca mama. Mă iubesc prea mult pentru a putea face asta.

— Îmi place să beau, spun, ridicând din umeri. Ce mare scofală? Nu e ca și cum mai bag pastile în mine, îi spun, în timp ce caut în dulap tricoul cu Jersey. La ce oră avem avion? o întreb peste umăr.

— Într-o oră, îmi răspunde, încrucișând brațele. Dar tu nu vii.

Mă întorc spre ea.

— Dă-o naibii de treabă. Reed are meci.

— Nu te vreau acolo, îmi spune încruntată.

Nu-mi pot stăpâni un hohot de râs.

— Doamne, surioară, ei bine, dacă tu nu mă vrei acolo, presupun că voi rămâne acasă, îi răspund, scoțând tricoul de pe umeraș. Sau nu.

— Vorbesc serios, spune pe un ton arogant, care mă pune în gardă. Ai fost așa un bou aseară și nu doar cu mine, ci și cu Val și Bran și — nu pot să cred că spun asta — cu Felicity. Nu meriți să vii cu noi în New Orleans să vezi meciul lui Reed și să mănânci gogoșele delicioase, apoi să te bucuri de cină pe strada Bourbon. E ca și cum l-ai invita pe un raton care tocmai ți-a împrăștiat gunoiul pe gazon să intre în casă și să-ți facă la fel și în bucătărie.

— Din fericire, nu tu ai de spus vreun cuvânt cu privire la asta, îi răspund sarcastic.

Tocmai m-a comparat cu un raton?

— Ești sigur de asta?

Își scoate telefonul din buzunar cu un rânjet și tastează ceva. În mai puțin de zece secunde, îmi vibrează telefonul pe noptieră. Privind-o bănuitor pe Ella, mă îndrept spre pat și citesc mesajul de la Reed.

Rămâi acasă astăzi. Nu vreau să vii azi aici.

Sunt copleșit de un val de revoltă. Ăștia își bat joc de mine?

— Deci așa vrei să fie, da? mormăi furios.

Îmi place că e furioasă pe mine fiindcă i-am spus că-l ține pe Reed sub papuc. Tocmai mi-a demonstrat că am dreptate!

— Până îți bagi mințile-n cap? spune Ella. Da.

Se rotește pe călcâie și iese val-vârtej din cameră ca o tornadă măreață a moralității.

*

Ella și Reed nu glumeau. Mi s-a interzis la propriu să zbor la Louisiana cu tata și cu sora mea cea trădătoare și sunt obligat să-i privesc ieșind pe ușă fără să se uite măcar o dată înapoi. Al naibii de pueril, după părerea mea. În fine. Asta înseamnă că pot să-mi petrec ziua relaxându-mă prin casă și lenevind la piscină. Pot să stau singur o după-amiază. E distractiv să lenevești, mă mint eu.

Mă tolănesc pe un șezlong, punând o sticlă de apă și una de bere pe măsuța de lângă mine. Beau din amândouă, ca să pot fi și hidratat și amețit în același timp. Și, din fericire, nu e nimeni în preajmă să-mi țină morală pentru că beau.

Când nu moțăi, mintea îmi zboară la Hartley. O sun, dar nu-mi răspunde. Știu că nu lucrează astăzi, ceea ce înseamnă că mă ignoră. Ce-i cu ea? Nu înțeleg de ce nu vrea să discute cu mine despre *nimic*. Eu i-am făcut mărturisiri despre mama, nu-i așa? Iar ea nu poate avea suficientă încredere în mine să-mi spună măcar un singur detaliu? Iar colierul acela a fost un *cadou*. De ce trebuie să fie totul atât de dificil cu ea? Trebuia să rămână la internat. Așa nu m-ar fi făcut pe mine să-mi pierd mințile. Și de ce s-a întors? Cine nu vrea să meargă la o școală cu internat? Când mă gândesc la toată libertatea aceea. Adică... mi-ar fi dor de familia mea, dar nu m-ar deranja să fiu trimis departe de casă. Sau cine știe?

Pe Hartley a deranjat-o. Suficient de mult încât să se-ntoarcă în Bayview, împotriva voinței părinților ei. Cum m-aș simți eu dacă nu mi-aș vedea frații deloc? Ar fi ca naiba. Abia rezist să stau o zi în exil fără să-mi înec amarul.

Mă întreb ce-i cu mine. De ce naiba sunt atât de jalnic? Rezist să stau singur o zi. Sau o săptămână. Sau un

an, dacă e necesar. Hartley se comportă ca un bebeluș dacă nu rezistă să stea la internat. Să te întorci acasă, în condițiile în care ai tăi nici măcar nu te vor acolo? Cine ar face asta? Ar trebui să începi o nouă viață.

Iau o înghițitură sănătoasă de bere. Oricum, nu știu de ce-mi mai pasă. Nu am nevoie de Hartley nici măcar ca prietenă. Aș putea să sun orice gagică, care ar veni în fugă aici s-o ardă cu mine. Pot avea pe oricine vreau eu. Fetele nu-mi pot rezista — iar asta o include și pe fata cu bucle castanii, care apare deodată pe alee, ținându-se de mână cu fratele meu. În momentul în care privirea mea se întâlnește cu cea a Savannei Montgomery, simt o tensiune între noi. Stânjenit, mă foiesc pe șezlong și mai iau o gură de bere.

— Hei, mormăi spre cei nou-veniți.

Amândoi sunt în costum de baie, iar Gideon duce două prosoape, care-i atârnă pe brațul musculos. De când s-a împăcat cu Savannah, vine acasă aproape în fiecare weekend. Sav e la facultate cu el pentru că a absolvit cu un an mai repede, dar presupun că au mai multă intimitate în Bayview. Amândoi au colegi de cameră la facultate.

— Hei. Te deranjează dacă facem o baie? întreabă Gid.

— Sigur că nu. Faceți-vă de cap, îi răspund, cu un gest spre piscină și întinzându-mă din nou pe șezlongul meu. Eu trag un pui de somn. Hei, Sav, cum e viața de studentă?

— Salutare, spune ea tăios. E bună.

Simt o tentă de iritare, aceeași pe care am simțit-o și din partea domnișoarei Mann când s-a purtat ca și cum ar fi fost doar vina mea că ne-am giugiulit. Eu și Savannah ne-am culcat împreună anul trecut, cu mult timp înainte

să se împace cu Gid. În momentul respectiv, era pornită să-l rănească, iar eu eram pornit să mă rănesc... pe mine, presupun. Reed tocmai o făcuse pe Ella să plece din oraș și eram ofticat. Toată atracția pe care o simțisem până atunci față de Ella se evaporase, dar nu și conexiunea noastră. Adevărul e că, deși aparent am mulți prieteni, în realitate nu am prieteni mai deloc. Totul e o porcărie superficială.

Cu Ella, a fost mai mult decât o prietenie de suprafață. Aveam încredere în ea. Încă am, chiar dacă s-a purtat ca o mare vacă azi-dimineață.

M-am pierdut cu firea când porcăriile lui Reed au făcut-o să plece. M-am prăbușit, ca un avion de la Atlantic Aviation, care nu trece testul și se prăbușește în deșert, trimițându-i pe inginerii tatei înapoi la planșa tehnică, să-și dea seama din cauza cărui defect de proiectare s-a prăbușit. Eu sunt defectul de proiectare din familia Royal, singurul care nu seamănă oarecum cu ceilalți, cel mai degrabă prăbușit decât în picioare.

Acestea fiind spuse, nimeni n-a obligat-o pe Savannah să se culce cu mine. Și da, m-am simțit vinovat după ce s-a întâmplat, dar nu suficient de vinovat încât să-mi asum răspunderea pentru tot. Au fost doi oameni în patul acela. Gideon știe și nu ne condamnă pentru asta. Sincer, cred că e atât de fericit că s-a împăcat cu fata asta, încât e dispus să-i ierte toate păcatele. Având în vedere lunga lui listă de păcate, ar fi ipocrit să n-o facă.

— Te-ai hotărât să nu mergi la meciul lui Reed? întreabă Gid, lăsând prosoapele pe șezlongul de lângă mine.

Cred că nu i-a spus nimeni că mi s-a dat interzis în Louisiana.

— Nu prea aveam chef, îl mint. Sunt mahmur.

— Am auzit, răspunde sec.

Savannah merge în capătul în care apa e mai mică și bagă un deget.

— E bună apa, îl strigă pe Gideon. Haide să facem o baie, Gid.

— Vin imediat, îi zice, întorcându-se din nou spre mine. Sawyer spune că noul tău coordonator de joc te-a cărat aseară mort de beat acasă și te-a băgat în pat.

Îmi propun să-i trag un șut în fund mai târziu lui Sawyer. Sau lui Sebastian. Oricare dintre gemeni, din moment ce nenorociții ăia doi sunt cam una și aceeași persoană. Așa crede și iubita lor.

— Trebuie s-o lași mai moale cu băutura, mă avertizează Gideon. Începi să fii cam bătrân pentru asta, Easton. Credeam că vrei să zbori din nou.

Cuvintele lui mă calcă pe nervi. Gid mă judecă atât de mult uneori.

— Am să zbor din nou. Doar aștept să plec de acasă și să scap de autoritatea parentală. În plus, doar pentru că pe tine te-a transformat facultatea într-un om bătrân, nu înseamnă că-ți voi urma traiectoria, băi. Eu vreau să mă bucur de adolescență cât de mult posibil.

Dezamăgirea pe de chipul lui mă calcă pe nervi și mai rău.

— Sigur, East. Atunci dă-i înainte și bucură-te de asta.

Merge la Savannah, iar eu mă întind din nou pe șezlong, în timp ce ei doi sar în piscină și cu toții ne prefacem că eu n-am văzut-o dezbrăcată pe iubita fratelui meu.

Capitolul 22

Restul weekendului trece repede. Mă gândesc la Hartley mai mult decât ar trebui, dar, oricât de mult aș vrea s-o sun, reușesc să mă stăpânesc. Hotărăsc să aștept și să discut cu ea la școală. Să-mi cer scuze că am fost un nemernic cu ea și să sper că nu se va încăpățâna și mă va ierta.

Duminică seara, Ella decide să-mi vorbească din nou. Mi se alătură în camera de vizionare și belește ochii la televizor. Mă uit la un film de-al lui Tarantino și e al naibii de sângeros.

— Cineva e într-o dispoziție foarte violentă, comentează ea, tresărind.

Ridic din umeri și mă uit în continuare la ecran.

— Oh, brusc, ne vorbim?

— Da, răspunde cu un ton spășit.

Încerc să nu zâmbesc. Ella nu e atât de dură pe cât vrea să pară. E cea mai sufletistă persoană pe care am întâlnit-o și-i pasă de ceilalți cu înverșunare. Dacă te consideră demn de timpul și energia ei, va face rai pe pământ pentru tine, ca să te simți iubit și apreciat.

— Știu că am fost o nenorocită cu tine weekendul ăsta, recunoaște. Am făcut-o intenționat.

Pufnesc.

— Hai nu zău.

Se apropie și se așază lângă mine.

— Încercam să te fac să conștientizezi ceva.

— Ce anume? Că excelezi în a nu vorbi cu cineva când ești supărată?

— Nu. Că faptele tale îi pot îndepărta pe ceilalți, răspunde, scuturând din cap dezamăgită. Sunt atât de mulți oameni cărora le pasă de tine, East. Tatăl tău, frații tăi, eu, Val, colegii tăi de echipă — te iubim.

Simt fiori pe șira spinării, de parcă m-ar înțepa o sută de porcușori spinoși. Din instinct, mă aplec după pahar, după care-mi amintesc că e apă minerală. Futu-i, am nevoie de ceva mai puternic. Încerc să mă ridic, însă Ella mă prinde de braț.

— Nu, spune cu blândețe, citindu-mi gândurile. Nu ai nevoie de băutură.

— Ba cam am.

— De fiecare dată când ajungem la sentimente sau conversația devine puțin cam serioasă, încerci să te distanțezi. Să devii insensibil...

— N-am nevoie să-mi ții iar morală.

— Nu e morală, spune cu ochii întunecați. Pur și simplu nu-mi place să văd că te îmbeți atât de tare, încât ajungi să le vorbești prietenilor tăi ca unor gunoaie...

Vocea lui Sawyer se aude prin interfon, întrerupând-o pe Ella:

— Băi, East. E Hartley aici.

Sunt copleșit în egală măsură de uimire și bucurie. E aici? Pe bune? Fără să zăbovesc, mă grăbesc spre ușă. Vocea Ellei mă oprește înainte să ies din încăpere.

— Te iubesc, Easton, dar îmi fac griji.

Îngrijorarea sinceră din vocea ei mă face să șovăi. Nu-mi place s-o fac pe Ella să se simtă prost. E una dintre persoanele mele preferate din lumea întreagă. Mă întorc încet spre ea.

— Îmi pare rău că ți-am spus lucrurile alea la petrecere, bolborosesc. Nu voiam să te rănesc.

— Știu, spune ea, după care face o pauză. Doar că te vreau alături de mine mult timp de acum încolo, așa că... ai grijă de tine.

O salut ridicând lejer degetul arătător.

— Se face.

Când ajung în holul de la intrare, o găsesc pe Hartley trăgând cu ochiul în sufragerie, la portretul mamei suspendat pe perete.

— Aceea e mama, îi spun.

— E frumoasă.

— Vrei să intri?

— Sigur.

Deschid ușile. Sufrageria era unul dintre locurile preferate ale mamei. E o încăpere imensă cu ferestre înalte într-un capăt și cu șemineu în celălalt. Ultima oară când am intrat aici, tata și-a anunțat logodna cu Brooke.

— Semeni cu ea, remarcă Hartley, cu privirea cenușie încă ațintită asupra portretului.

Mă uit la fața ovală a mamei.

— Toți am moștenit părul și ochii ei.

Hartley scutură din cap.

— Nu, la forma feței și la sprâncene. Mama ta avea sprâncene perfecte, așa cum ai și tu.

— Ăă, probabil?

Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Tu cu cine semeni mai mult dintre părinții tăi?

Îmi doresc în clipa următoare să-mi retrag cuvintele. Știu cât de mult urăște să vorbească despre ai ei.

— Uită că te-am întrebat.

— Nu, e în regulă, răspunde, ridicând din umeri. Eu semăn mai mult cu tata. Parker, sora mea, seamănă cu mama. E delicată, drăguță.

Pufnesc.

— Nu părea atât de delicată sau drăguță la restaurant.

Din nou îmi vine să-mi mușc limba. De ce spun încontinuu prostii? Dar Hartley mă ia prin surprindere. Se sprijină cu un braț de șemineu, iar degetele ei mângâie rama de mahon.

— Delicatețea și drăgălășenia sunt armele ei. N-ai vrea s-o superi, fiindcă e un adevărat îngeraș. Îți dorești confirmare din partea ei. Iubirea și afecțiunea ei.

Oau. E ca și cum ar vorbi despre mama mea.

— Dar nu le vei primi niciodată, fiindcă e prea egoistă, spun și de data asta, eu sunt cel care o surprinde pe Hartley.

Ea ridică din sprâncene.

— Mai știi pe cineva la fel?

Arăt spre pictură. Colțurile gurii îi cad în semn de dezamăgire.

— Ce aiurea.

Se întoarce spre mine. Își ține mâinile împreunate. Pare c-ar ține ceva în palme, dar nu-mi pot da seama ce anume.

— Îmi pare rău pentru aseară. Mi-am pierdut cumpătul și m-am enervat pe tine fără motiv.

Expir ca și cum s-ar fi spart în mine un balon umflat.

— Nu, la naiba. Mie îmi pare rău. Eu am exagerat.

Ridică o mână, făcându-mi semn să tac.

— Ce-ai zice să mă lași pe mine să-mi cer scuze prima?

— Bine, îi răspund, făcând semn că trag fermoarul la gură.

Îi tremură buzele.

— Îmi pare foarte rău că m-am purtat ca un copil răzgâiat aseară. Îmi pare rău că am țipat la tine. Îmi pare rău că am rupt colierul. Asta a fost ceva groaznic.

Întinde mâna și-mi pune ceva în palmă. Curios și entuziasmat, privesc darul de la ea. E o brățară subțire din piele cu închizătoare de argint.

— Știu că nu e mare lucru...

— E minunată, o întrerup, ridicând brățara. Pune-mi-o tu, te rog.

Când o face, îi tremură degetele. Îmi vine s-o îmbrățișez, dar aștept să termine de încheiat brățara. Maroniul arată bine pe pielea mea bronzată și-mi place detaliul din argint.

— Îmi place mult, îi spun.

— Știu că nu porți nimic în afară de ceas, dar...

— E perfectă. Nu mai spune nimic, fiindcă îmi place mult și n-am să accept să râdă nimeni de ea, nici măcar tu, îi răspund, ridicând mâna. Arată mișto.

— Nu știu cât de mișto e, dar mă bucur că-ți place, spune zâmbind. Oh, mai am un cadou.

— Da? o întreb precaut, nevoind s-o sperii cu entuziasmul meu.

— Celălalt cadou e ăsta — am făcut ceva ce i-a supărat pe părinții mei, iar ei m-au alungat, spune, plimbându-și degetele pe rama tabloului. Mai am o soră. Ți-am spus vreodată despre ea?

Scutur din cap.

— Nu, dar am văzut poza ei în articolul din ziar de pe internet.

— Numele ei e Dylan. Are treisprezece ani. N-am reușit să vorbesc cu ea decât de opt ori în ultimii trei ani.

Hartley se oprește. Îmi dau seama că e pe punctul de a izbucni în plâns. Fac un pas spre ea, dar mă oprește, ridicând o mână.

— Nu. Nu pot accepta milă în momentul de față. Am să cedez psihic și nu vreau asta.

— Eu vorbesc cu Reed cel puțin o dată pe săptămână, îi recunosc. Probabil că aș fi cu moralul la pământ dacă nu mi-aș vedea frații sau n-aș vorbi cu ei decât de vreo două ori pe an.

— Mda... N-a fost ușor.

Ia distanță și-și ascunde fața. Presupun că-și șterge câteva lacrimi, dar mă prefac că nu observ.

— Ar trebui s-o răpim, îi propun.

— Pe sora mea?

— Dap. Mergem la ea la școală, o scoatem pe furiș în timpul orelor și mergem pe dig. Ce zici?

— Mi-ar plăcea.

— Vorbesc serios. Năzdrăvăniile sunt specialitatea mea. Aș putea face chestia asta fără probleme. Putem cumpăra gogoși spiralate, pentru că știu de data trecută că-ți plac. Coronițe cu urechi de animal. Iepurași pentru tine și Dylan. Un tigru pentru mine.

Hartley zâmbește.

— De ce nu un tigru pentru mine și urechi de iepuraș pentru tine? Ți-ar sta drăguț în roz.

— Aș fi atât de drăguț, încât s-ar opri toate drăcoveniile alea și Dylan nu s-ar mai putea da în niciuna, îi spun.

Hartley zâmbește și mai larg, iar starea mohorâtă, de iritare și neliniște care m-a devorat în ultimele douăzeci și patru de ore se evaporă.

— Vreau s-o văd! strigă cineva în holul de la intrare.

Vocea aceea cunoscută, de bărbat, mă face să împietresc.

— Ella nu e acasă, se aude replica tăioasă a tatei.

— Minciuni. Știu că e aici, izbucnește Steve. Ferește-te din calea mea, Callum. E fiica mea și trebuie să vorbesc cu ea.

Hartley mă bate pe umăr.

— Probabil c-ar trebui să plec, murmură ea.

Sunt la fel de stânjenit, însă avem motive diferite. Ea crede că mi-e rușine, dar de fapt eu sunt îngrijorat pentru Ella.

— Nu, rămâi aici, îi șoptesc.

— Stai departe de ea, strigă tata la el. Singurul motiv pentru care n-am cerut un ordin de restricție împotriva ta e că n-am crezut c-ai putea fi atât de prost încât să vii aici.

— Tu mi-ai deschis poarta, spune Steve sfidător.

Crap puțin ușa din fața mea, iar vocile tatei și a lui Steve încep să se audă mai tare. Sunt șocat că tata l-a primit pe Steve înăuntru. Sper că Ella e departe și nu știe că tatăl ei e aici. Scot telefonul din buzunar și-i dau mesaj lui Reed.

Steve e aici

Știu. Mi-a scris Ella

Futu-i.

Unde ești? mă întreabă Reed.

În sufragerie. Unde e Ella?

În capul scărilor

— Rahat, murmur.

Hartley vine lângă mine.

— Ce se întâmplă?

— Tatăl biologic al Ellei e acolo și face scandal, îi răspund, arătând spre holul de la intrare, unde cearta e în toi.

— Aveam de ales? Trezeai tot cartierul cu mașina parcată acolo și claxonând ca un maniac. Ai noroc că n-am chemat poliția.

— De ce n-ai făcut-o? întreabă Steve batjocoritor.

— Pentru că Ella a trecut prin destule. Ultimul lucru de care are nevoie fata aia e să-l vadă pe tatăl ei luat pe sus din nou de poliție, în cătușe. Dar vorbesc serios, Steve. Să nu te prind în preajma ei. Nu mai ești tutorele ei — eu sunt. Tribunalul...

— Să-l ia naiba de tribunal!

Hartley tresare. O liniștesc, punându-mi o mână pe umărul ei.

— E fiica mea, Callum. Și nu știu ce gogoși ți-au vândut avocații tăi, dar Ella va fi martora apărării, nu a acuzării. Fiica mea nu va depune mărturie împotriva mea.

Hartley aproape scoate un geamăt, apoi își acoperă gura. Îmi apropii buzele de urechea ei.

— Îți închipuiai că numai tu ai schelete în dulap, nu? Crede-mă, niciun secret de-al tău nu e mai murdar decât vreunul din familia Royal.

— Voi, cei din familia Royal, trebuie să fiți cei mai buni la absolut orice, încearcă ea să glumească.

E palidă la față și mărește ochii.

— Bun-venit în viața mea.

Ne prindem de mână și ne strângem reciproc. Afară, pe hol, cei doi tați încă se ceartă. Aici, înăuntru, noi ne consolăm unul pe celălalt.

— Nu mai faci parte din familia asta, spune tata cu răceală. Nu ești tatăl Ellei. Nu ești nașul fiilor mei. Nu ești prietenul meu și nici partenerul meu de afaceri. Următoarea dată când ne vom vedea va fi în fața judecătorului, când fiica ta va depune mărturie împotriva ta.

— Asta rămâne de văzut, i-o întoarce Steve.

Ușa de la intrare se trântește. Aștept până când nu se mai aud pașii tatei pe podeaua de marmură, iar apoi trag cu ochiul pe hol. Nu e nimeni.

— Haide, îi spun lui Hartley, trăgând-o după mine.

— Unde mergem?

— S-o găsim pe Ella.

Hartley scutură din cap.

— Du-te tu. Eu mă simt ciudat să vorbesc cu ea despre asta.

— Nu se va supăra...

— Nu e treaba mea, spune Hartley pe un ton ferm. În plus, chiar trebuie să plec. Trebuie să-mi termin temele pentru mâine. Am venit aici direct de la muncă.

O prind de mână înainte să iasă pe ușă.

— Așteaptă, îi spun, făcând ochii mari. Vreau să știu mai multe despre sora ta și despre ce se petrece în familia ta. Îmi spui mâine mai multe despre asta? Poate la prânz.

Văzând că nu răspunde, continui:

— Sau poți să te ferești de mine în continuare, presupun.

Se înroșește subtil în obraji.

— Scuze. Ai dreptate. Am rețineri, e adevărat. Dar nu sunt premeditate. Nu mi-a plăcut niciodată să vorbesc despre mine însămi. Chiar și înainte de internat eram mai singuratică. Adică, am avut iubiți...

— Numele și adresa, îi ordon. Vreau să știu pe cine trebuie să bat.

Asta o face să râdă.

— Oh, stai liniștit. Fac parte din trecutul îndepărtat. Dar da, în afară de ei, n-am avut încredere în prea mulți oameni. Nu cred că mă pricep prea bine la asta.

— În mod evident.

Hartley zâmbește cu sfială.

— Sunt tânără — încă învăț și cresc și așa mai departe, corect? spune ea, ridicând din umeri. Voi încerca să fiu o prietenă mai bună. Practic, asta venisem să-ți spun.

Încearcă să dea mâna cu mine și primul meu impuls e să i-o dau la o parte și s-o îmbrățișez. Apoi îmi dau seama că trebuie să-i răsplătesc gestul prietenesc cu unul la fel de prietenesc. Îi iau mâna într-a mea. Probabil aș ține-o așa mai mult timp decât o fac prietenii obișnuiți, dar și eu sunt tânăr. Încă învăț și cresc și așa mai departe. Și totuși, pare că e exact ceea ce trebuie — să fac asta împreună cu cineva care mă ține de mână. Și mai ales, cu brățara de la ea în jurul încheieturii mele.

Capitolul 23

În dimineața următoare, mă târăsc cu greu la antrenament. Nu pentru c-aș fi mahmur, ci pentru că am stat aseară până târziu și m-am uitat la filme cu Ella. Era supărată din cauza apariției lui Steve la noi acasă, așa c-am încercat s-o înveselesc. Dar acum funcționez cu patru ore de somn. Antrenorul îmi spune că, dacă nu mă trezesc dracului, mă va pune să alerg dracului cu viteză până am să vomit dracului pe tot gazonul dracului. Antrenorul Lewis are gura cam spurcată. Beau niște Gatorade, sperând că-mi va da un pic de energie. Nu-mi dă, însă antrenorul nu mai e atent la mine tot restul antrenamentului. E prea ocupat să discute cu Bran câteva strategii pentru vineri.

Restul zilei trece ușor și, fără să-mi dau seama, deja e ultima oră. Primul lucru pe care-l observ când intru în clasă e că la catedră nu se află domnișoara Mann. În locul ei e un suplinitor. În mod normal, aș fi entuziasmat peste măsură de așa ceva. Prezența suplinitorului înseamnă c-aș putea sta la povești cu Ella și Hartley și n-aș face absolut nimic productiv, cu teama de consecințe. Dar sunt prea obosit pentru asta.

Mă las să cad pe scaun și oftez zgomotos.

— Așa-i că suntem veseli? spune Ella cu un zâmbet sec.

— Mi-e prea somn, mormăi. M-am culcat la două și m-am trezit la cinci jumate.

— Și eu, ciripește Ella, care se trezește cu noaptea-n cap să lucreze la brutăria French Twist. Și mă țin bine.

— Bravo ție, mormăi.

— Drăguț accesoriu, apropo, spune rânjind.

Ridic încheietura mâinii să mă laud cu brățara de piele.

— Chestia asta? Am primit-o de la prietena mea cea mai bună, spun, făcând semn spre Hartley, care râde jenată.

— Unde ai fost la prânz? mă întreabă.

— M-am întâlnit cu echipa. Avem foarte multe strategii de învățat și revizuit până vineri. Antrenorul a pus biciul pe noi.

Deschide gura să-mi răspundă, dar suplinitorul i-o ia înainte.

— Easton Royal? strigă el, uitându-se prin clasă din spatele ochelarilor de hipster, cu ramă neagră.

Ține în mână un iPad cum au toți profesorii din școală; tableta e mijlocul lor principal de comunicare. Ridic mâna și mă bat cu degetul în piept.

— Eu sunt, profu'. Care-i treaba?

— Ești chemat în biroul directorului. Te rog să-ți strângi lucrurile și să mergi de îndată la direcțiune.

— O, o, murmură Hartley din spatele meu.

Ella, în schimb, are o expresie resemnată.

— Ce-ai mai făcut de data asta, East?

Mă simt copleșit de resentimente. Toți oamenii din viața mea au o părere atât de proastă despre mine. Mereu presupun că am făcut ceva greșit, chiar și atunci când n-am făcut nimic. Din nefericire, Ella e îndreptățită să

mă întrebe, fiindcă, aparent, ceva-ceva tot am făcut. Sau, mai degrabă, în legătură cu *cineva*.

Cinci minute mai târziu, când intru în biroul directorului, o văd pe domnișoara Mann. Beringer e la birou, iar tatăl meu stă pe celălalt scaun din fața biroului lui Beringer, lângă domnișoara Mann.

Rahat.

— Ia loc, Easton, îmi ordonă Beringer, pe un ton care nu lasă loc de negocieri.

E o licărire ucigașă în ochii lui, pe care nu am mai văzut-o până acum. În mod obișnuit, are o expresie resemnată, ca aceea a unui condamnat la moarte care, în cele din urmă, a acceptat sentința capitală pe scaunul electric. Beringer știe că nu deține controlul asupra școlii — părinții multimiliardari care-i semnează cecurile dețin controlul. Dar în dimineața asta, judecând după expresia lui, parcă ar fi căpătat o oarecare autoritate. Asupra mea?

Privirea îmi alunecă spre domnișoara Mann. Nu, asupra *ei* are Beringer autoritate. Tatăl meu mă va scoate din orice belea — și sunt destul de sigur că știu de ce ne aflăm cu toții aici — dar Beringer cu siguranță nu e lipsit de puteri în momentul de față. El e cel care ține tăișul ghilotinei, iar capul domnișoarei Mann e pe eșafod.

— Despre ce e vorba? întreb.

Îl privesc iritat pe Beringer. La tata mă uit ca și cum aș fi nedreptățit. Mă pricep să mint la nevoie.

— Da, spune tatăl meu, despre ce e vorba, Francois?

Îmi place că tata începe jocul de putere spunându-i pe numele mic. Beringer își frământă mâinile pe biroul lucios de mahon.

— Mi-au fost aduse la cunoștință niște acuzații foarte grave. Acuzații pe care mă tem că nu pot să le ignor...

Se oprește într-un decrescendo sinistru, asemenea unui detectiv penibil dintr-un serial polițist. Nu-i mai trebuie decât o muzică amenințătoare pe fundal. *Du-dum-dum.*

— Zi odată, se răstește tata, la fel de enervat de atitudinea lui teatrală. M-ai scos dintr-o ședință de consiliu pentru chestia asta, așa că spune, aruncându-i scurt o privire domnișoarei Mann. Dumneavoastră sunteți profesoara de analiză matematică a fiului meu?

Ea aprobă anemic. Dacă devine și mai palidă de-atât, va fi albă ca varul.

— Așadar, ce probleme v-a cauzat fiul meu la oră? o întreabă tata. A copiat? A făcut rost de răspunsurile la teste și le-a vândut colegilor? întreabă el, enumerând nelegiuirile pe care le-am săvârșit în trecut.

— Nu, Callum. Situația e mult mai gravă de atât, spune Beringer pe un ton sumbru.

Atunci îi pică fisa tatei. Îngrijorarea i se întipărește pe chip, în timp ce o studiază din nou pe domnișoara Mann, ca și cum ar vedea-o pentru prima dată. Trăsăturile ei frumoase, tinerețea. Privirea îi e umbrită vizibil de o senzație profundă de dezamăgire când mă privește.

— O sursă anonimă ne-a atras atenția asupra faptului că fiul dumneavoastră și domnișoara Mann ar fi întreținut relații... se oprește tacticos și apoi continuă ... indecente.

Domnișoara Mann scoate un oftat chinuit. Privirea ei o întâlnește scurt pe a mea și știu că amândoi ne gândim la pactul pe care l-am făcut zilele trecute în sala ei

de clasă. Să negăm, să negăm, să negăm. Eu sunt primul care urmează planul.

— E o minciună sfruntată, spun, privindu-l cu stupoare pe Beringer, ca și cum relația dintre un elev adolescent și profesoara lui sexy ar fi cel mai absurd lucru de care am auzit. Nu m-am atins de ea.

Beringer pare uimit de faptul că neg totul. Ce credea, că aveam să recunosc totul? Ce cretin.

— Înțeleg, spune el, făcând o pauză, după care i se adresează domnișoarei Mann. Și tu ce ai de spus despre asta, Caroline?

Caroline o cheamă? Habar nu aveam.

— Ce am de spus? repetă ea și să fiu al naibii dacă nu sunt impresionat de tonul ei calm, egal. Ce am de spus, Francois, e că sunt șocată, dezgustată și, sincer, jignită că m-ai chemat la tine în birou ca să mă acuzi că am fraternizat cu un elev.

— Să înțeleg că negi? întreabă directorul.

— Bineînțeles că neg!

Îmi maschez un zâmbet. Să lase matematica și să se apuce de predat cursuri de teatru.

— Negăm sută la sută, intervin, cu aceeași indignare ca a domnișoarei Mann. În viața mea nu m-aș combina cu o doamnă în vârstă, spun, uitându-mă iute la ea. Fără supărare.

— Nu-i nicio supărare, răspunde ea ferm.

— Credeți-mă, am parte de suficientă acțiune cu fetele de vârsta mea.

Urmează un moment scurt de tăcere. Tata o studiază din nou pe domnișoara Mann.

— Ce vârstă ai, Caroline? o întreabă.

— Douăzeci și patru, domnule.

Tata se întoarce spre Beringer.

— Easton are optsprezece. Chiar dacă ar fi avut loc relații necorespunzătoare, ele n-ar constitui o infracțiune.

— Aveți dreptate, nu sunt motive de îngrijorare de natură penală. Din păcate, problema e de natură etică. Dacă acest zvon e adevărat...

— Nu e, spunem eu și domnișoara Mann furioși, la unison.

Aceasta e reprezentația vieților noastre. Mai că-mi vine să bat palma cu ea.

— De fapt, adaug eu, chiar aș vrea să știu cine a făcut aceste acuzații, fiindcă aceea e persoana cu care ar trebui să discutați, îi spun lui Beringer, arcuindu-mi sprâncenele. Știți dumneavoastră, pentru că a răspândit minciuni și a încercat să lezeze reputația unui cadru didactic de la Astor Park.

Gesticulez dramatic spre domnișoara Mann. Începe să mă prindă chestia asta.

— Domnișoara Mann e o profesoară extraordinară, mărturisesc. Chiar face ca matematica să fie distractivă, dacă vă vine să credeți. Și știți cât de dificil e să-mi captezi mie atenția...

Tata pufnește ușor.

— Dar ea reușește să-mi capteze atenția la oră atât de mult încât chiar mă gândesc să merg în fiecare zi la analiză matematică.

Văzând că Beringer mijește ochii, adaug:

— Pentru a învăța, domnule. Și nimic mai mult.

— Poftim, zice repezit tatăl meu. Cred că atât fiul meu, cât și această tânără domnișoară și-au spus argumentele. În afară de acest informator anonim al dumitale, ce alte dovezi ai, care ar putea indica faptul că ei au o relație necuviincioasă?

Directorul ezită, apoi îi cad umerii ușor în față. N-are nicio dovadă și cu toții o știm.

— Martori oculari? îi sugerează tata. Cineva care ar putea să jure că i-a văzut împreună?

Beringer scutură din cap.

— Nu, avem doar declarația unui elev.

Elev? Asta îmi atrage atenția. Ce nenorocit m-a turnat la Beringer? Nu puteau fi Ella sau Val. Nici Hartley sau vreunul dintre colegii mei de echipă. S-ar putea ca unul dintre băieți să fi ciripit cuiva informația asta, totuși. Și totul să fi ajuns la urechile lui Beringer. Deci. Cine e suficient de crud, încât s-o vrea concediată pe domnișoara Mann și suficient de răutăcios, încât să vrea să mă bage pe mine în belele?

Aha. Cred că am o vagă idee despre cine ar putea fi vorba. Din fericire, întâlnirea asta cretină se termină de îndată ce Beringer recunoaște că nu are dovezi. În orice caz, înainte să plecăm, ne avertizează că va urmări îndeaproape situația. Domnișoara Mann oftează enervată și ofensată, cerându-i să aibă o discuție cu el între patru ochi.

Eu și tata ieșim din birou fără să rostim un cuvânt. Îmi pune o mână pe umăr și o salutăm politicos pe secretara lui Beringer. Abia când ieșim pe hol și nu ne poate auzi nimeni, tata înjură pe sub mustață.

— Dumnezeule, Easton. O profesoară?

Clipesc inocent.

— Nu știu despre ce vorbești.

— În ciuda a ceea ce crezi, nu știi să minți, fiule, spune, scuturând din cap frustrat. Măcar promite-mi că treaba asta s-a terminat.

— Ce să se termine?

— Easton, spune, inspirând pentru a se calma. În regulă. Știi ce? Nu spune nimic. Doar dă din cap dacă nebunia asta iresponsabilă a încetat.

De data asta, nu mai fac pe prostul. Dau scurt din cap. Tata pare ușurat.

— Bun. Asigură-te că așa rămân lucrurile.

După ce ne luăm iute rămas-bun, tata iese în grabă pe ușa de la intrare. Îl văd prin geamurile holului îndreptându-se spre mașină și suindu-se în Mașina de Oraș. Șoferul lui, Durand, închide portiera din spate și se urcă pe locul din față. Mașina de Oraș bagă viteză, probabil pentru a-l duce repede pe Callum Royal la Atlantic Aviation.

Bufniturile tocurilor pe parchetul lustruit mă fac să mă întorc. Mă încrunt când văd despre cine e vorba.

— E totul în regulă? întreabă Felicity, cu o satisfacție inconfundabilă în voce. Am auzit că ai fost chemat în biroul lui Beringer. Și cineva mi-a spus că a fost chemată și una dintre profesoarele tale. Ce coincidență!

— Nu te mai preface, îi ordon încet. Știu că tu ai fost în spatele chestiei ăsteia.

— Care chestie?

Ignor faptul că-și flutură genele cu falsă inocență.

— Femeia aceea putea să-și piardă locul de muncă, Felicity.

E perfect senină. Indiferentă, de fapt, dându-și ochii peste cap.

— Hei, cum și-a așternut, așa va dormi. S-a tăvălit cu un elev, iar acum e trasă la răspundere pentru faptele ei.

Asta e exact gândirea pe care o aveam și eu până nu demult. Acum, nu mă pot gândi decât la frica din ochii domnișoarei Mann, când a fost pusă în fața posibilei

pierderi a locului de muncă. Acțiunile *mele* stupide de puștan excitat aproape i-au distrus cariera femeii ăsteia, ceea ce mă dezgustă. Observ expresia triumfătoare a lui Felicity. Pare să se bucure.

— Felicitări, te-ai răzbunat pe mine pentru că ți-am distrus petrecerea de vineri seara, îi spun cu dinții încleștați. Putem face pace acum?

— Oh, drăguțule. Pace? întreabă ea, hohotele ei de râs răsunând în holul pustiu. Îmi pare rău, dar războiul abia a-nceput.

Capitolul 24

Spre surprinderea mea, o găsesc pe Hartley stând lângă dulapul meu, cu o mutră îngrijorată.

— E totul în regulă? mă întreabă, ținând cartea de matematică încleștată la piept.

— Totul în regulă, îi răspund, în timp ce-mi arunc lucrurile în dulap și o prind de braț. Vrei să mâncăm ceva?

Mă aștept să spună nu, dar mă urmează fără să protesteze.

— Easton, ce s-a întâmplat? mă acostează Ella când ieșim din clădirea principală. Cineva a spus că l-a văzut pe Callum în campus.

— Îți povestesc mai târziu. Eu și Hartley trebuie să mergem undeva, îi spun, trăgând-o pe Hartley de braț. Haide.

Urcăm în camioneta mea. Hartley nu scoate un cuvânt. Mă tem să-i povestesc ce s-a întâmplat în biroul directorului. Mă va urî. Însă, cum n-am știut vreodată să-mi țin gura, scuip tot:

— Cineva a aflat de mine și de domnișoara Mann și i-a spus lui Beringer.

Hartley tresare.

— O, nu.

— O, ba da.

— N-am spus niciun cuvânt despre asta.

— Nici nu credeam c-ai fi făcut-o. Dar cum se poate să se fi aflat?

— Eu sunt singura persoană care a deschis ușa, spune, rămânând apoi tăcută, ca și cum s-ar gândi la ziua aceea. Cred că mai erau și alte persoane pe hol în ziua aceea, dar de ce să fi așteptat până acum?

— Nu cred că a văzut nimeni ceva.

— Și atunci cum s-a aflat?

Îmi fixez privirea în față. Nu vreau să-i văd expresia când mărturisesc.

— S-ar putea să fi spus eu ceva în mod neintenționat. A fost o prostie. Pash mă bătea la cap să mă combin cu o fată din Astor și, când i-am spus că nu, s-ar putea să fi sugerat că-mi plac provocările mai mari.

— Deci Pash a turnat?

— Ei bine, nu cred c-ar fi făcut-o Ella sau Val.

— Easton Royal! La câte persoane te-ai scăpat cu chestia asta?

— La prea multe, răspund, simțindu-mă mizerabil.

— De ce? De ce Dumnezeu ai face așa ceva? Ești mândru de ce s-a întâmplat între tine și domnișoara Mann? Te bucuri că va fi concediată?

— Nu va fi concediată. Am negat amândoi că s-ar fi întâmplat ceva. Și nu, nu sunt mândru și nu, n-aș fi bucuros dacă ar fi concediată... eu doar voiam să mă distrez.

Răspunsul meu sună oribil, fiindcă n-am vreo altă justificare, în afara faptului că sunt Easton Royal și că scopul meu în viață e să fac ceea ce mă face fericit. Așadar, atât timp cât nimeni nu are de suferit, e totul în regulă.

Problema e că de fiecare dată cineva are de suferit. Aștept ca Hartley să dea vina pe mine, după cum e și justificat, dar ea mă ia prin surprindere.

— În regulă. Bun. Ce-i făcut e bun făcut, așa că nu are sens să te mai gândești prea mult la asta, corect?

Corect. Îi arunc o privire recunoscătoare și pornesc motorul.

— Unde vrei să mergem? o întreb, în timp ce ne îndepărtăm de școală.

— Vrei să vii pe la mine?

Pare atât de nesigură, încât mă face să zâmbesc. De ce e atât de îngrijorată? Că voi face săpături la ea acasă? Am fost deja de două ori acolo.

— Sigur. Să oprim întâi să luăm ceva de mâncare și mâncăm la tine?

— Nu la mine la apartament, oftează ea. La mine la casă. La fosta mea casă.

— Oh!

Îmi vine să-mi trag o palmă pentru c-am fost atât de nătâng.

— Sigur.

Facem zece minute pe drum cu mașina. Mă mănâncă limba să-i pun o mie și una de întrebări, dar, în mod miraculos, reușesc să-mi țin gura.

— Ai grijă la curbă, murmură ea când ne apropiem.

— Da, știu. Aproape c-am dat peste frații mei prima dată când am fost aici.

— Lauren locuiește puțin mai încolo, arată Hartley cu degetul.

— Mi-am dat seama.

Străbat aleea, apoi întorc mașina și mă opresc vizavi de ușa de la intrare.

— E bine că am o camionetă, nu o dubă. Altfel, am putea fi confundați cu niște răpitori. Nu asta facem, nu?

Îi arunc o privire pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Nu-mi acordă niciun pic de atenție. Privirea îi e ațintită asupra casei. În lateral, lângă ușa din stânga, sunt parcate două mașini. Una e un SUV Mercedes, care era parcat în fața restaurantului Hungry Spoon. Presupun că e mașina lui Parker. Peste geamuri sunt trase niște draperii transparente, așa că nu ne dăm seama foarte bine de ceea ce se petrece înăuntru.

Dintr-odată, Hartley spune:

— Ți-aș povesti ce s-a întâmplat aici, dar nu pot.

Mă încrunt.

— De ce nu?

— Pentru că încerc să-mi recâștig locul în familie. Sper s-o conving pe mama să se vadă cu mine. Dar, dacă voi ciripi cu privire la trecut, voi rămâne pedepsită în continuare.

Cu toate că mor de curiozitate, nu insist să-mi dea mai multe detalii.

— Vrei să merg să văd dacă e tatăl tău acasă? Poate a ieșit să cumpere lapte.

Pufnește.

— Chiar dacă ar muri și ar avea nevoie să bea lapte ca să-și salveze viața, tot pe mama ar trimite-o. Dar nu, nu e acasă, spune, gesticulând spre mașini. BMW-ul lui nu e aici. Totuși, mașina lui Parker e...

Se oprește în momentul în care încep să iasă oameni din casă. O recunosc pe Parker, care duce în brațe un băiețel brunet. Lângă ea sunt Joanie Wright și un bărbat înalt cu părul negru și strălucitor. În spatele lor, o fetiță îmbrăcată într-o rochie frumoasă și o pereche de pantofi

din piele lăcuită se ține de mână cu o adolescentă îmbufnată, îmbrăcată în jeanși rupți și o bluză cu buricul gol.

Hartley lipește o mână pe geam și oftează. Pot să jur că adolescenta încruntată o aude. Fata se oprește din mers și se holbează în direcția noastră. Mă întind peste consolă pentru ca Hartley să nu fie descoperită și o împing în jos. O simt tremurând și suspinând la pieptul meu. O mângâi pe obraz și-i fac un rezumat al scenei:

— Urcă în două mașini. Dylan și un tip...

— Soțul lui Parker.

— Soțul lui Parker și Dylan urcă în mașina lui Parker. Parker urcă pe locul din dreapta. Fetița merge cu mama ta.

— Macy e preferata mamei, mormăie Hartley.

Portierele se trântesc cu zgomot și se aprind farurile.

— Fetele acelea sunt în siguranță acolo?

Ea ezită.

— Cred că da.

Apoi, o spune cu mai multă convingere.

— Da. Povestea dintre mine și tatăl meu a fost o excepție.

Nu mi-a plăcut momentul acela de șovăială, dar nu spun nimic. Mă las mai jos când mașinile se pun în mișcare. Motoarele fac un zgomot care se pierde pe măsură ce se îndepărtează. Acum, că ne putem ridica, mă dau la o parte de pe spatele lui Hartley.

— Vrei să-i urmăresc?

— Nu.

— Bine. Atunci, ce vrei să facem?

Hartley mă privește fix în ochi.

— Ce-ar fi să spargem ușa și să intrăm?

Îi ignor ochii înlăcrimați și rânjesc.

— Asta ar fi una dintre activitățile mele preferate.

— Bineînțeles.

Ne dăm jos din mașină și ne repezim la ușa din lateral, pe care tocmai a ieșit familia lui Hartley. Ea trece pe lângă ușă, iar eu o urmez în spatele casei. Orice casă decentă din sud are o verandă, iar asta nu e cu nimic mai prejos. Veranda generoasă se întinde de-a lungul întregii case. Două uși glisante — una care duce spre bucătărie și una care duce în sufragerie — sunt încadrate de geamuri din pământ până în tavan. Hartley o încearcă pe prima. E încuiată, însă cea de-a doua e deschisă. Aud un bip când se deschide ușa și observ o lumină roșie deasupra cadrului ușii. Sistemul de securitate arată când ușile sunt deschise și închise.

— Ignoră-l, spune Hartley. E doar de formă. Tata l-a instalat când eram mică, după care s-a certat cu cei de la firma de securitate pentru că n-au venit suficient de repede când i-a sunat, așa că a anulat serviciul.

Dau din cap și cercetez împrejurimile. E o casă frumoasă. Miroase a produse de curățenie. Totul arată imaculat. Hartley trece prin sufragerie și ajunge la scări. O urmez la etaj, oprindu-mă sus, odată cu ea.

— Care e camera ta?

Arată spre ultima ușă pe stânga.

— Te deranjează? o întreb, fiindcă mor de curiozitate.

Îmi zâmbește cu jumătate de gură.

— Fă-ți de cap.

În mod ciudat, alege să intre pe a doua ușă pe dreapta. Eu continui să merg până la capătul holului. Dormitorul lui Hartley. La naiba, sunt entuziasmat. În sfârșit voi înțelege mai bine lucrurile care o privesc. Sau nu.

Sau nu.

Când deschid ușa, mă întâmpină niște pereți goi. În mijlocul camerei sunt câteva cutii. Pereții sunt de un alb imaculat. Nu există pat și nici vreo altă piesă de mobilier. Ca și cum nimeni n-ar fi dormit vreodată în camera asta. Demoralizat, ies de-acolo. Străbătând holul din nou, observ pe perete o fotografie de familie, însă pare că în această familie ar exista doar două fiice, nu trei. E ca și cum ar fi șters-o din fotografie. Dumnezeule, asta da cruzime. Mă întreb dacă știe. Probabil că da.

Bat la ușa deschisă, deschizând-o mai larg și o văd pe Hartley pe marginea patului, ținând strâns în brațe o pernă mov. Pereții sunt tot mov. Patul e împânzit cu ursuleți și câini de jucărie. Posterele de pe perete sunt cu băieței care au părul vopsit în culoarea ouălor de Paște. Această cameră e în mod clar a surorii ei mai mici, cea pe care nu a mai văzut-o de trei ani. Mă trag de gulerul cămășii. Aerul de-aici devine irespirabil.

— Haide s-o tăiem, spun ursuz.

Hartley mă privește în ochi și aprobă anemic. Nu mai aștept să se răzgândească. O ajut să se ridice în picioare și o împing repejor spre scări.

În cele din urmă, ajungem pe dig. Luminile sunt aprinse, iar apusul face loc nopții. Parchez mașina, după care merg pe partea lui Hartley. Îmi dă voie s-o ajut să coboare. Îmi dă voie s-o iau de mână. Îmi dă voie s-o conduc la standul de mâncare de la care comand ciocolată caldă și o gogoașă împletită.

După ce și-a băut ciocolata și a mâncat jumătate din gogoașă, expresia de zombi i se mai înmoaie.

— Mersi pentru cină.

— Plăcerea e de partea mea. Vrei să ne dăm în roata mare? îi propun. Nu te-ai mai dat de când aveai doisprezece ani.

— Mai ții minte amănuntul ăsta?

— Bineînțeles.

N-o las să se răzgândească. Merg la casă și cumpăr două bilete, după care o conduc spre mormanul ăla de fier vechi. Ce nu fac eu pentru fata asta?

— Știi de ce ador roata mare? mă întreabă ea când pășește în vagonul de metal care se clatină și apoi se stabilizează.

— Pentru că vrei din tot sufletul să mori? o întreb, urcând după ea și așteptând să coboare peste noi bara de siguranță.

— Pentru că poți vedea întreaga lume de sus.

— Ar trebui să încerci să zbori, îi propun. E de o sută de ori mai tare — și mai sigur — decât chestia asta.

Conserva asta ruginită începe să se clatine. Un șiroi de transpirație îmi traversează fruntea, iar stomacul mi se întoarce pe dos. Îmi las capul pe bara de metal și încep să număr descrescător de la o sută. Poate că e o greșeală. Ar trebui să mă dau jos. Împing bara, dar nu se clintește.

— Ești bine? o aud pe Hartley.

Mâna ei o atinge pe a mea. În regulă, m-am răzgândit. O să fac față.

— Dap.

— Transpiri.

— E cald afară.

— Sunt mai puțin de cincisprezece grade, iar tu ești în tricou.

— Orice temperatură peste pragul de îngheț e caniculară pentru mine.

— Ai pielea ca de găină.

Vagonul începe să se miște cu noi, iar scârțâitul metalului îmi face inima să bubuie.

— Pentru că stau lângă tine, reușesc să-i spun printre dinții încleștați.

Un corp delicat se lipește de-al meu.

— Cred că am călcat într-un rahat la casa de distracții, data trecută când am venit aici.

— Locul ăla ar trebui să fie dezafectat. De talpa lui Val s-a lipit tutunul de mestecat al cuiva.

Îu. Dacă nu pot să întrețină casa de distracții, ce se poate spune despre chestia asta terifiantă? Încep să-mi număr respirațiile.

— Ai frică de înălțime?

Vocea lui Hartley e atât de blândă. La fel ca mâna ei, care o strânge ușor pe-a mea.

— Credeam că adori zborul.

— Chiar ador zborul. Detest incompetența. Când sunt în aer, dețin controlul. Știu cine a construit avionul. Cunosc aparatura. O controlez. Chestia asta ar putea fi ținută laolaltă cu sârmă și gumă de mestecat.

Vagonul se leagănă din nou.

— Și cred că și asta e o variantă prea idealistă.

— Și-atunci de ce ai venit cu mine?

— Pentru că voiai tu.

Rămâne tăcută pentru un moment nesfârșit. Închid ochii. Poate că, dacă nu văd nimic, voi înceta să-mi imaginez cum vagonul ăsta rahitic se va prăbuși din slava cerului.

— Am ajuns sus?

— Aproape.

— N-am să te sărut când ajungem sus, îi spun. Chiar dacă la asta te aștepți, nu mă las așa ușor.

Ea chicotește.

— N-am spus niciodată că te lași ușor.

— Minți. Tu mă crezi un curvar.

Corpul i se zguduie de râs.

— Cred că termenul potrivit e „partener de relație deschisă".

Iar asta mă face pe mine să râd.

— Bine, retrag ce-am spus. Te voi săruta când ajungem sus.

— Aha. Cei mai buni prieteni nu se sărută.

— De când? o contrazic. Ar trebui să te săruți doar cu cel mai bun prieten. E unul dintre avantajele de a fi cel mai bun prieten al cuiva.

— Să înțeleg că tu ți-ai sărutat toate cele mai bune prietene?

Vagonul se oprește brusc.

— Nu. Pe tine te consider singura mea cea mai bună prietenă.

Poate chiar singura prietenă adevărată pe care am avut-o vreodată, în afară de membrii familiei mele. Totuși, ăsta e un amănunt pe care nu i-l împărtășesc. Și-așa simt că sunt prea jalnic. Pe obraz îmi bate o rază de lumină. Îmi țin respirația. Căldura degajată de rază devine mai puternică. Mi se mută de pe obraz pe buză.

Mă întorc cu fața spre ea. Are ochii deschiși și zâmbește. Îi simt buzele arcuite peste ale mele.

— Stai liniștit. Nu tu mă săruți, șoptește ea. Eu te sărut pe tine.

Buzele mi se întredeschid. Limba ei alunecă înăuntru. Aici, sus, timpul tocmai a stat în loc. E un cadru desprins de timp. Eu, ea, cerul infinit. În abisul nesfârșit, sărutul ei îmi spune că nu sunt singur. Îmi atinge limba cu a ei și

se aude un geamăt. Cred că e al meu. Sunt amețit și am rămas fără aer și mă simt copleșit de sentimente ciudate, cărora nu le găsesc sensul și nici nu vreau s-o fac. Înțeleg esența. Sunt fericit. Astea sunt culmi pe care nu le-am atins vreodată cu ajutorul pastilelor, alcoolului sau al altor oameni.

Hartley are o respirație delicată care mă face să-mi pierd mințile. Îi cuprind șoldul și o trag mai aproape. Limbile noastre se întâlnesc din nou și aș putea să jur că inima aproape îmi explodează în cutia toracică de cât de puternic bate. Sărutul ăsta e senzațional. Îmi vine s-o prind, s-o țin aproape și să păstrez viu acest moment pentru eternitate.

Dar atunci, roata morții pornește din nou, iar vagonul începe să coboare. Hartley îmi dă drumul și se retrage. Nu mult, dar suficient încât să știu că bariera pe care-i place s-o știe între noi e din nou acolo.

— Mersi că mi-ai distras atenția acolo sus, mă ia gura pe dinainte, înainte să apuce ea să spună ceva tăios.

— Cu plăcere, răspunde pe un ton dezumflat.

Oare am supărat-o? Când ajungem jos, iar bara de siguranță se ridică, Hartley coboară. La mine durează puțin mai mult. La naiba, aș vrea să cumpăr drăcia asta, s-o iau acasă și s-o recondiționez. Cam atât de intens a fost momentul acela. Genul de moment pe care vrei să-l consemnezi în jurnal cu cerneală permanentă și să-l retrăiești la nesfârșit.

Merg pe iarbă, alături de ea.

— Hartley, încep să spun.

— Da?

Briza ușoară a vântului îi ciufulește părul tuciuriu. I-l aranjez la loc cu o mângâiere. Ea mă prinde de

încheietură, de deasupra brățării din piele, dar nu pentru a mă îndepărta, ci pentru a mă ține acolo sau pentru a mă trage mai aproape. Înghit în sec.

— Vreau...

— Cât de drăguț arătați împreună! Zâmbiți!

Amândoi suntem luați prin surprindere. Blițul mă orbește și, când reușesc să-mi recapăt vederea, vinovatele pleacă deja în grabă. Sunt două la număr. Sunt blonde și au voci stridente, pe care nici măcar nu se străduiesc să și le domolească pe măsură ce se îndepărtează cu pași repezi.

— Felicity o să-și piardă mințile când vede asta!

— Posteaz-o pe Instagram, iar apoi pe Snapchat!

Rahat.

Mă uit furios la ele, în timp ce bat în retragere. Se pare că în singura ocazie când Hartley lasă garda jos cu mine, niște bârfitoare de la Astor Park reușesc să imortalizeze momentul.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Vocea ei ștearsă mă scoate din gândurile mele. O privesc, reușind să zâmbesc de parcă aș fi lipsit de griji.

— Neah, mă îndoiesc.

Ochii ei îmi spun că nu pare convinsă. Și sincer, nici eu nu sunt.

Capitolul 25

— Poftim notițele tale, spune Hartley, când mă apropii de banca ei în după-amiaza următoare. Am uitat că erau la mine.

— Nu am nevoie de ele.

— Știu.

— Știi?

— Desigur. Probabil ai învățat manualul pe dinafară. Masca ta de „sunt un băiat rebel care detestă școala" nu e deloc impenetrabilă.

Se foiește în așa fel încât să vadă mai bine, dar nu înainte să apuc s-o văd roșind în obraji. Oare se gândește la cum m-a sărutat aseară? Eu mă gândesc. E *singurul* lucru la care m-am putut gândi de când am deschis ochii azi-dimineață. Și tot singurul la care m-am gândit ieri, când am ajuns acasă de la dig. E foarte greu să ațipești cu o erecție care nu mai trece, așa că am dormit din nou ca naiba și iar am fost ca un zombi la antrenament. Pun paginile în manual.

— Nu e o mască. Nu mă descurc prea bine la teste.

— Fie asta, fie îți e greu să te concentrezi, își dă cu presupusul.

— Și asta.

Am decis să stau azi în spatele lui Hartley, trântindu-mi și întinzându-mi picioarele de o parte și de alta a băncii ei. Îmi place s-o privesc din spate. Îi pot vedea umerii încordându-se și relaxându-se. Uneori, i se vede linia curbată a gâtului când se apleacă. Inelele micuțe ale coloanei ei au devenit, cumva, cele mai drăguțe chestii din lume. Mai că-mi vine să i le mușc. Încep să mă foiesc, simțind că pantalonii de uniformă mă cam strâng.

— Unde e Ella? mă întreabă Hartley, întorcându-se spre mine și arătând spre banca goală a Ellei.

— S-a învoit astăzi. Ea și taică-meu se întâlnesc cu avocații noștri în oraș.

Expresia lui Hartley devine plină de compasiune.

— Chiar va trebui să depună mărturie la procesul tatălui ei?

Dau din cap că da. Mă bucur că sunt forțat să mă gândesc la altceva în afară de gâtul adorabil al lui Hartley. Serios? Gâturi? Asta mă excită mai nou?

— Mda. Era acolo când Steve a mărturisit totul.

— Ce aiurea.

Nu țin neapărat să discut despre ceea ce a făcut Steve, așa că schimb subiectul.

— O întrebare și mai bună ar fi unde e domnișoara Mann.

Îmi răspunde Tonya Harrison, care stă cu două bănci mai în spate.

— Era în biroul lui Beringer. A doua oară săptămâna asta.

— Cineva are belele, fredonează colegul meu de echipă, Owen.

Spre mine se întorc o grămadă de puști. Mă uit cu ură la Owen, dar fie habar nu are despre ce e vorba, fie e un actor mult mai bun decât îl crezusem. Îi fac semn că-i tai gâtul dacă nu-și ține gura. Drept răspuns, face ochii mari. Brusc, se deschide ușa.

— Oh, Dumnezeule. Cineva dă de bucluc și azi! exclamă Glory Burke, căpitanul echipei de hochey a fetelor.

Din partea colegilor mei se pornește o avalanșă de întrebări.

— Cum adică? întreabă Tonya.

— Beringer și ofițerul Neff percheziționează dulapul cuiva, răspunde Glory.

— Au voie să facă asta?

— Cum rămâne cu drepturile elevilor?

— În codul de onoare scrie că, dacă există o suspiciune rezonabilă cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, dulapurile pot fi percheziționate, îi explică Rebecca Lockhart.

Ea trebuie să știe. E șefa clasei. Șușotelile îngrijorate se răspândesc prin clasă, toți dându-și cu părerea despre cine ar putea intra în belele. Sunt prea puțini îngerași printre noi. Unii iau amfetamine. Unii curvăsăresc. Unii sunt bețivi. Alții le fac pe toate cele de mai sus.

. Însă unul singur și-a făcut de cap cu profesoara lui. Încep să mă sufoc în sacoul uniformei, pe măsură ce mă cuprinde vinovăția. La naiba. De ce nu am rezistat tentației față de domnișoara Mann de la bun început? A fost stupid. Atât de stupid. Doar ca să am o experiență plăcută de cinci minute? Sunt atât de prost.

Îmi încrucișez brațele la piept. O observ pe Hartley aruncându-mi peste umăr o privire plină de compasiune, pe care o evit, holbându-mă la banca mea. Știu la ce se

gândește. *Easton Royal e cel mai mare dobitoc pe care-l cunosc. De ce sunt cu el?*

Dar nu e pe bune *cu* mine, așa-i? M-a sărutat când eram în vârful roții mari. Ce a vrut să însemne gestul ăla? Probabil nimic. Undeva, în toiul acestei autocompătimiri, îmi revin la realitate. Pentru că, la naiba. De ce mi-ar păsa ce crede despre mine Hartley, o proscrisă cu care nici măcar familia ei nu vorbește? De ce mi-ar păsa ce crede oricine de aici, de la Astor? Nici măcar nu i-am tras-o domnișoarei Mann. Dacă e să fiu răstignit pentru c-am făcut sex cu o profesoară, măcar să fi făcut sex cu ea.

Mă încurajez singur și întreb tărăgănat:

— Cum? A mai făcut cineva prostii în afară de mine? Dacă da, să-și arate fața. E loc de un singur nemernic aici, la Astor, iar acela sunt eu deocamdată.

Printre bârfele șoptite, se aude un râset enervant.

— De fapt, cred că dulapul ei e cel percheziționat, spune Glory, arătând stângaci spre Hartley.

— Al meu? izbucnește Hartley.

— Al tău e patru sute șaizeci și cinci, nu?

Hartley dă din cap îngrijorată.

— Sunt destul de sigură că era al tău.

Șușotelile se transformă într-o avalanșă de idioțenii, pe măsură ce toți încep să-și dea cu presupusul referitor la ce-ar fi putut face Hartley. E un mister pentru majoritatea elevilor de aici, având în vedere faptul c-a apărut de nicăieri după trei ani de absență. Nu se implică în nicio activitate. Cursul ei opțional la școală e muzica și-și petrece orele de studiu în clasele private, departe de ceilalți elevi. În afara celor două meciuri de fotbal la care a venit și la care a stat cu Ella și Val, Hartley a fost mai

degrabă absentă de pe scena de la Astor. Aud frânturi dintr-o discuție.

— *...a fost văzută umblând cu Ella. Pun pariu că e una dintre prietenele ei stripteuze.*

— *...nu cumva tatăl ei a trebuit să-și retragă candidatura pentru primărie din cauza unui mare scandal?*

— *...se zvonește că ea și Royal făceau sex în sala de muzică.*

Dacă eu le pot auzi, atunci și Hartley poate. Mă întind și-o mângâi încurajator de umăr. Când o ating, împietrește, după care o simt cum tresare, cum își trage umerii, cum mă îndepărtează. Rănit, îmi las mâna să cadă pe bancă. Ușa se deschide din nou. Toate capetele se întorc să privească. Când intră domnișoara Mann, îmi pregătesc din nou o expresie plină de compasiune. Însă ea e cu nasul pe sus, privindu-ne pe toți, ca și cum ar fi o regină, iar noi am fi slujitorii ei neînsemnați. Când apare directorul Beringer, se dă într-o parte, pentru a-i face loc. Întreaga încăpere amuțește brusc.

— Domnișoară Wright, se răstește directorul, vă rog să vă strângeți lucrurile și să veniți cu noi, spune, arătând cu mâna în direcția lui Hartley.

Ea nu se mișcă imediat. Beringer tușește. Oftând îngrozită, Hartley sare în picioare, își ia lucrurile și se îndreaptă spre ușă țeapănă ca o scândură, cu cărțile strânse la piept. Beringer îi ține ușa. Cei doi pleacă, lăsând-o pe domnișoara Mann înăuntru.

— Deschideți manualele la capitolul patru și citiți Teorema derivării funcțiilor compuse, ne spune ea. Vreau să rezolvați problemele de la unu la douăzeci și doi.

— Douăzeci și doi? obiectează Owen. Îmi ia zece minute să rezolv o singură ecuație.

— În cazul ăsta, ați face bine să începeți dacă nu vreți să aveți de rezolvat cincizeci de probleme până mâine, se răstește domnișoara Mann.

— Bine, doamnă.

Ne punem cu toții pe treabă pentru că ne e clar că azi nu e de glumit cu domnișoara Mann. Abia reușesc să termin de rezolvat problemele înainte ca soneria să anunțe finalul cursului. Pe tot parcursul orei, sunt atent la ușă, întrebându-mă când se va întoarce Hartley. Dar ea nu mai apare.

Pash se năpustește asupra mea în secunda în care ies pe coridor. Mă așteptase în fața clasei.

— Băi, tocmai mi-a dat mesaj Owen și mi-a spus că Hartley Wright a fost arestată.

Oftez.

— N-a fost arestată. I-a fost percheziționat dulapul.

— Serios? De ce?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Mă îndrept cu pași mari spre dulapul meu și las cărțile înăuntru.

— Se ocupă cu treburi ilegale?

— Nu, din câte știu.

Mă aplec după câteva foi care mi-au căzut — notițele mele de la analiză matematică, din câte observ. Când dau să le ridic, vârful unui pantof bleumarin le țintuiește pe loc.

— Ce sunt acestea, domnule Royal?

Privesc în sus și o văd pe domnișoara Mann.

— Notițe.

— Par a fi notițele de la ora mea. De fapt, par a fi răspunsurile ultimelor două extemporale.

Întinde mâna să i le dau. Le culeg, le ridic și le pun la loc în dulap.

— În primul rând, nu sunt rezolvările de la extemporale și, în al doilea rând, chiar dacă ar fi, de ce ar conta? Extemporalele acelea au trecut.

— De ce ar trebui să te cred?

— Pentru că ăsta e adevărul, îi spun, trântind ușa dulapului.

— I-ai dat notițele și domnișoarei Wright?

Mi se aprinde o luminiță în cap. Nu pot minți, în condițiile în care Hartley ar putea da de belele, dar nu pot nici să spun adevărul, fiindcă nu știu cum o va afecta asta.

— În primul rând, eu iau note de șapte, așa că un elev care s-ar folosi de mine să copieze ar fi prost. În al doilea rând, nu știam că e inadecvat să împarți cu colegii notițele de la clasă. E bine de știut.

Îi fac semn lui Pash.

— Vii să mă ajuți la sală?

Îi aruncă o privire domnișoarei Mann, apoi se uită la mine.

— Eu îmi lucrez picioarele azi, spune iute.

— Nu e cam frig pentru pantaloni scurți, domnule Bhara? îl critică domnișoara Mann.

Practic, noi doi suntem singurii care au voie să poarte pantaloni scurți când e cald afară. Cald e un termen relativ pentru Pash. Tot anul poartă pantaloni scurți și bocanci Timberland. Nu contează că sunt cinci grade afară. El se afișează cu pantaloni scurți.

— Nu, doamnă. Dacă-i soare afară, vin cu pielea la vedere, îi răspunde el, luând o poziție de model, cu un picior în față.

— Păcat că administrația nu ia nicio măsură împotriva copiilor care încalcă regulile școlii, spune o voce grețos de dulceagă.

Mă întorc și o zăresc pe Felicity îndreptându-se spre noi. Minunat. Uitându-se urât la Pash, adaugă:

— Reputația noastră de a fi cei mai buni din țară e distrusă și nimănui nu pare să-i pese. Mare păcat.

Domnișoara Mann o aprobă din toată inima.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, domnișoară Worthington. E mare păcat.

În loc să-i răspund lui Felicity pe tonul de rahat pe care-l merită, mă țin după Pash pe coridor.

— Ce se întâmplă? mă întreabă el, oarecum dezorientat.

— Mersi că m-ai acoperit.

— Oricând.

Îmi mușc falca.

— Cred că Hartley s-ar putea să aibă probleme grave.

— Cum așa?

— Nu știu. Ți-am spus, i-a fost percheziționat dulapul, iar Beringer a venit după ea înainte să înceapă ora.

Îi arunc o privire cu coada ochiului.

— N-ai pomenit nimic de mine și de domnișoara Mann, așa-i?

— Normal că nu, îmi răspunde încruntându-se. De ce-aș face-o?

— Așa-i.

Mă opresc chiar înainte să ajung la secretariat.

— Totuși, zvonuri există.

— Nu ai fost tocmai discret în privința asta, subliniază el.

— Știu.

Îmi scarpin fruntea. Încep să simt o ușoară durere în tâmple, dar, înainte să mă izbesc cu capul de perete, se deschide ușa și iese Hartley.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot... spune, cu o expresie buimacă pe chip. Nu pot nici măcar...

O iau imediat de braț și o conduc spre ieșirea din spate. Pash vine grăbit în urma noastră, dar Hartley nu pare să-l observe. Scutură încontinuu din cap, de-a dreptul uluită.

— Sunt suspendată pentru tot restul săptămânii, iar în dosarul meu permanent va fi înregistrată o notificare.

Pash fluieră din spatele nostru.

— Pentru ce? o întreb.

— Pentru copiat, îmi răspunde, înghițind în sec. Am luat o notă foarte mare la extemporalul trecut fiindcă am folosit notițele tale să învăț. Nu știam că asta înseamnă copiat.

— Nu înseamnă copiat. De asta ești acuzată? întreb furios. Ce rahat. Va avea grijă taică-meu de asta.

Îmi scot telefonul și încep să tastez cu o mână.

— Nu, se opune Hartley. Te rog, nu face asta.

Fără tragere de inimă, îmi bag telefonul la loc în buzunar. O întreb printre dinți:

— Ce ți-a spus Beringer mai exact?

— Că notele mele au fost statistic mult mai bune decât cele de dinainte, astfel că sigur e datorită unui ajutor din exterior. M-a întrebat dacă am luat meditații. Am spus că nu. M-a întrebat dacă m-a ajutat cineva. Am spus că nu. Uitasem de notițele tale, fiindcă, atunci când m-au întrebat dacă cineva m-a ajutat, mi-am imaginat că se referă la cineva care să stea efectiv lângă mine, ca un meditator, știi?

Eu și Pash dăm din cap.

— O greșeală neînsemnată.

— Dar atunci, psihologul școlii — era și el acolo — a scos o foaie cu răspunsuri.

— Pentru extemporal? o întreb.

Aprobă cu tristețe.

— Au găsit-o în dulapul meu, împăturită în cartea *All About the Girl*, bolborosește ea, referindu-se la cartea pe care o citim la cursul de Ideologie feministă.

Mintea îmi e cuprinsă de un vârtej de gânduri. Piesele puzzle-ului încep să se așeze. Domnișoara Mann, arogantă, în loc să fie speriată. Felicity, mâncând rahat despre reputația afectată a școlii. Futu-i.

— Să mergem, mârâi, apucând-o pe Hartley de încheietură.

— Unde? chițăie.

— Chiar așa, unde? repetă Pash.

— Să-i salvăm onoarea lui Hartley.

Felicity e ușor de găsit. Nu s-a mișcat de lângă dulapul ei — de parcă m-ar fi așteptat — unde stă flancată de două prieduș mance[8] de-ale ei. Una dintre ele e fix Claire. Ridic din sprânceană, iar Claire îmi răspunde plimbându-și nasul pe sus. Ar trebui să-mi pese de spectacolul ăsta sfidător? Încerc să nu-mi dau ochii peste cap, așa c-o las baltă și mă uit la Felicity.

— Felicity, spun, zâmbind cu toți dinții.

— Easton, răspunde ea, cu un zâmbet în egală măsură de rece.

— Nu știu ce naiba crezi că faci, dar trebuie să te oprești.

— De ce să mă opresc? mă întreabă.

Rămân fără cuvinte pentru o clipă. Eram sigur că va nega c-ar fi făcut ceva aiurea.

8 *Frienemy* — termen din limbajul liceenilor, care înseamnă jumătate prieten, jumătate rival. (*N.r.*)

— Stai așa.

Hartley mă dă la o parte, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama de ce m-am dus direct la Felicity.

— Tu mi-ai pus notițele alea în dulap? o întreabă, întorcându-se spre mine. Ea mi-a pus notițele acolo?

Îi confirm încruntat. Felicity zâmbește din nou. Ochii cenușii ai lui Hartley se umplu de stupoare și furie, întunecându-se spre o nuanță de argintiu metalic.

— De ce? urlă la Felicity. De ce mama dracului ai face așa ceva? Puteam să fiu exmatriculată!

— Așa, și?

Hartley se întinde în față și e nevoie atât de mine, cât și de Pash, ca s-o îndepărtăm de Felicity. Bătăile dintre fete sunt supersexy, dar nu și atunci când una dintre ele e Felicity Worthington. Și cu siguranță nici atunci când Hartley e pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ajunge! urlu la Felicity, cu un deget ridicat în aer. Ai să plătești pentru asta, m-ai auzit? Nu poți pur și simplu să distrugi reputația altora...

Felicity mă întrerupe cu un hohot zgomotos de râs, sincer amuzată.

— Oh, Dumnezeule! Ce ipocrit ești!

Continuă să râdă, ceea ce-mi face sângele să clocotească în vene.

— Tu și Reed i-ați distrus reputația Ellei înainte să ajungă măcar la Astor. Iar tu ai încercat s-o distrugi pe a mea, cu cascadoria aia pe care ai încercat-o la petrecere.

La naiba, greșeala aia la beție mă va bântui pentru totdeauna. N-am voie să mai beau. Niciodată.

— Așa că nu, nu-mi pasă câtuși de puțin dacă tu — Felicity rânjește batjocoritor spre Hartley — ai să fii

exmatriculată. De fapt, sunt chiar dezamăgită că Beringer a fost atât de indulgent cu tine.

Pleacă de lângă dulap și trece prin dreptul nostru, aruncând peste umăr:

— Apropo, de-abia am început.

Prietenele ei o urmează, inclusiv Claire, care zâmbește cu dispreț când trece pe lângă Hartley.

— Fundul tău pare imens în poza aia, spune sarcastic. Poate ai vrea să-ți faci un abonament la sală.

Claire pleacă valvârtej, înainte ca Hartley să apuce să-i răspundă. Li se alătură lui Felicity și celorlalte fete, iar râsetele lor răsună pe întregul coridor. Le pot auzi chiar și după ce cotesc și ies din raza noastră vizuală.

Capitolul 26

Fața lui Hartley e roșie ca sfecla. Pash, în schimb, a rămas cu gura căscată în direcția în care au dispărut Felicity și gașca ei.

— Ce e cu fata asta? se minunează el.

— N-am nici cea mai vagă idee, îi răspund, răsuflând istovit.

— Cred că are nevoie de un...

Intuiesc că Hartley e pe punctul de a exploda, așa că-i trag o palmă peste gură lui Pash, înainte să apuce să ne bage pe amândoi în belele.

— N-o spune, îl avertizez.

— Ce? bolborosește el și-mi dă mâna la o parte. Voiam să spun că are nevoie de un șut serios în fund.

Îi arunc privirea de *sigur asta voiai să spui*, apoi îmi aranjez sacoul. Îmi răspunde scoțându-și telefonul din buzunar și uitându-se prin el.

— Ai umilit-o, spune Hartley într-un final. Sau am umilit-o împreună. Ea spunea că e cu tine, iar tu continuai să negi asta. Apoi, tu i-ai spus că poate să se despartă de tine, în schimb, te-ai dus la ea acasă, la petrecerea ei și ai făcut-o de râs de față cu toți prietenii ei.

— Și cred că asta a fost cireașa de pe tort, remarcă Pash.

Îl privim nelămuriți. Ne arată telefonul. Futu-i. Pe telefon apare poza pe care ne-a făcut-o fata aceea aseară, la dig. A folosit hashtag-ul Astor și, cu toate că a postat poza abia dimineață, deja are o grămadă de aprecieri. Mai mult de o mie de persoane au savurat imaginea în care eu și Hartley ne holbam ursuzi unul la celălalt, cu roata mare în spatele nostru. Hartley oftează.

— Oh, Dumnezeule, e cea mai apreciată postare de pe noutăți. Dacă nici asta nu pune sare pe rana lui Felicity, atunci nu știu ce mai pune. În locul ei, și eu aș vrea să mă răzbun.

— E o fotografie reușită, spune Pash.

— O fotografie reușită? întreb neîncrezător.

— Mda. O fotografie reușită. Cine a făcut-o, a folosit modul rapid și a prins luminile. Arată profesionist, îmi spune, privindu-mă încruntat. Deci e cea mai apreciată postare pentru că e o fotografie bună, nu pentru că e cu voi doi. Scuze că trebuie să-ți dezumflu egoul nemărginit.

Mă încrunt înapoi spre el.

— Și-a îndreptat armele împotriva lui Hartley din cauza mea. Nu vorbim aici despre egoul meu nemărginit. Ăsta e adevărul.

— Puteți să nu vă mai certați? ne întrerupe Hartley. Chiar contează de ce e poza aia atât de populară?

— Are dreptate, spune Pash. Întrebarea e cum o facem noi pe Felicity să se potolească naibii.

Ridică din sprânceană.

— Noi?

— Da, normal. Nu vreau s-o văd pe Hart, aici de față — o înghiontește ușor — trasă la răspundere pentru ceva ce n-a făcut. Așa că haide s-o punem pe Felicity la punct.

Hartley reușește să zâmbească.

— Mersi.

— De ce s-o punem la punct?

— Pentru că nu putem s-o învingem.

— Mai sunt și alte lucruri.

— Cum ar fi? întreabă Hartley bănuitoare.

Deschid gura, dar nu scot niciun cuvânt, pentru că n-am nici cea mai vagă idee ce aș putea să fac. Ultima dată când o fată răutăcioasă a încercat să-mi distrugă familia, răspunsul *a fost* violența.

— Mai știi când Jordan Carrington a lipit-o cu bandă adezivă pe fata aceea, lângă școală? spun într-un final. Ella a bătut-o.

Pash și Hartley mă privesc de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Cred că ai luat prea mulți pumni în cap, spune Hartley, dându-i un ghiont lui Pash. Nu trebuie să te amesteci. Chestia asta e complicată. Nici măcar eu n-aș vrea să fiu implicată.

El ridică din umeri nepăsător.

— E ultimul nostru an de liceu. N-am nimic mai bun de făcut. În plus, cine spune că nu sunt următorul pe listă? Sunt a doua persoană preferată a lui Easton de la Astor.

Reușește s-o facă pe Hartley să zâmbească.

— Serios? Și cine-i prima?

— Tu ești, desigur. Mai e și Ella. Dar între mine și ea scorul e strâns. Aș aprecia, totuși, dacă ar rămâne între noi, fiindcă are un croșeu de dreapta foarte puternic, îi spune el, frecându-și brațul în glumă.

— Dat fiind faptul că Ella m-a pocnit de mai multe ori, îi dau dreptate, intervin eu, fiindcă am impresia că Pash vrea să ne inducă o stare de relaxare.

Având în vedere faptul că figura lui Hartley se mai destinde, îmi dau seama că Pash e pe drumul cel bun. Avem nevoie de mai multe glume. De mai mult râs. Viața a fost deprimantă în ultima vreme. Unde a dispărut toată distracția?

— Hai să dăm o petrecere, le spun.

— O ce? întreabă Hartley, cu gura căscată.

— O petrecere. Știi tu, o petrecere ca să-ți sărbătorim suspendarea.

— Contează pe mine, spune Pash, ținând o mână în aer ca să batem palma.

Hartley, în schimb, dă să plece.

— Așteaptă, o strig, lăsându-l pe Pash ca s-o prind din urmă.

El vine după mine.

— Nu-ți place ideea de petrecere?

— Trebuie să lucrez, spune cu o expresie neutră.

— Putem ține petrecerea după ce termini tu schimbul.

Se oprește brusc.

— O petrecere? Pe bune, Easton? Tocmai am fost suspendată. N-am ce să sărbătoresc.

De lângă mine, Pash ne aduce cu picioarele pe pământ.

— O să te omoare ai tăi? Pentru că ai mei m-ar ucide, recunoaște el.

Hartley devine albă ca varul. *Futu-i.*

— Presupun că o petrecere e o idee tâmpită, bolborosesc, simțindu-mă al naibii de prost.

Nu m-am gândit la consecințele suspendării ei și cred că nici ea nu le-a analizat în întregime, până când Pash n-a adus vorba despre familie. Primul lucru pe care-l va face directorul va fi să-i sune pe părinții ei. Și,

având în vedere faptul că, momentan, nu i se permite să se vadă cu nimeni din familia ei, nu va fi prea bine pentru ea.

— Vrei să vorbesc eu cu ai tăi? mă ofer. Pot să le explic...

— Nu.

Pălește și mai tare, dacă era cu putință una ca asta.

— Nu le spune niciun cuvânt. Nici măcar un cuvânt, zice, prinzându-mă de mâneca sacoului.

— În regulă. N-am s-o fac, o asigur.

Îmi dă drumul.

— Trebuie să plec.

Se îndepărtează cât ai clipi. Când încerc s-o prind din urmă, Pash mă trage înapoi.

— Las-o să stea puțin cu familia ei, frate.

— Nu are — mă opresc înainte să-mi iasă pe gură rahaturi despre care n-ar trebui să vorbesc.

Dar nu e o idee bună nici s-o privesc pe Hartley luând-o la sănătoasa.

— Nu pot sta cu mâinile-n sân, frate. Trebuie să fac ceva.

— Bine. Atunci du-te acasă, mă sfătuiește el. Vorbește cu Ella. Cine știe, poate are ea o idee despre cum ai putea rezolva chestia asta.

Oricât de mult aș vrea să merg după Hartley, decid să-i urmez sfatul lui Pash. Când ajung acasă, o caut pe sora mea vitregă și o găsesc învățând, în camera ei.

— Ai un minut? o întreb, bătând în ușa deschisă.

Ella ridică ochii din carte și se uită la mine.

— Da, intră. Ce s-a întâmplat?

Îi spun totul, fără ocolișuri.

— Felicity i-a înscenat lui Hartley faptul că ar fi copiat la analiză matematică. Hartley a fost suspendată.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Ella. De ce i-ar face Felicity așa ceva lui Hartley?

— Ca să se răzbune pe mine. Pe mine e ofticată de fapt.

— Normal că e ofticată. Ai fost un nesimțit cu ea la petrecere. Dar de ce să se ia de Hartley, și nu de unul dintre prietenii tăi mai apropiați, ca mine sau Val sau Pash, de exemplu?

— Cred că nu ți-ai verificat Instagramul sau Snapchat-ul azi.

— Nu. Am fost toată ziua cu Callum și avocații.

Ella așază cartea la o parte și-și ia telefonul de pe plapuma groasă. Mă trântesc pe pat și-mi sprijin capul de tăblia căptușită a patului. Îmi dau seama că găsește poza în momentul în care oftează din nou.

— Vă sărutați în poza asta? exclamă ea.

— Aproape. Ne-am sărutat, totuși, în roata mare.

Ella e șocată.

— Ce s-a întâmplat cu regulile? Hartley a spus că n-ai voie să te dai la ea.

— N-am făcut-o, protestez. Ea m-a sărutat, dacă vrei să știi.

Asta o reduce la tăcere preț de vreo treizeci de secunde. Mă privește cu mare atenție. E ca și cum ar încerca să-mi pătrundă în minte și... și să ce? Nu sunt sigur de ce se uită așa la mine, dar încep să mă neliniștesc.

— În orice caz, încep.

— Aha, nu. Nu mă lua cu în orice caz. N-am terminat-o cu faza asta cu sărutul, spune Ella, trecându-și o mână prin părul auriu. Deci acum sunteți oarecum împreună?

— Poate? Nu știu.

Rămâne cu gura căscată.

— Vrei să fiți? Tu nu ai iubite, îți aduci aminte?

— Am o grămadă de gagici, îi răspund tărăgănat, cu limba scoasă, în încercarea de a da acestei povești o tentă sexuală, astfel încât Ella să fie atât de dezgustată, încât să lase baltă subiectul.

În mod cert, funcționează.

— Scârbos, zice ea. Dar fie, acum are sens. Dacă Felicity crede că tu și Hartley sunteți împreună, în mod clar se va lua de Hartley, ca să se răzbune pe tine, spune, după care face o pauză și continuă. Ți-o cam meriți, sinceră să fiu.

— Mersi mult, îi spun încruntat. De ce vrei să mă pui la pământ?

— Oh, te deranjează adevărul? Îmi pare rău. Poate că n-ar fi trebuit să te îmbeți, să mergi la Felicity și s-o umilești în fața tuturor colegilor ei. Asta se întâmplă când nu te gândești la consecințe.

— Iisuse Hristoase. Ce naspa ești! îi spun, după care îmi regret imediat cuvintele.

Ella se ridică și-mi trage un pumn în braț.

— Futu-i! exclam, frecându-mi brațul cu o expresie rănită pe chip, dar nu funcționează.

Ella își încrucișează brațele la piept și se uită urât la mine.

— Scuze pentru ce-am spus, dar am putea să nu aducem în discuție toate rahaturile pe care le-am făcut în trecut? Va trebui să stăm aici până săptămâna viitoare.

— Bine. Dar n-am să-mi cer scuze pentru pumn. L-ai meritat.

— Mi se pare corect.

Fata asta știe să lovească cu pumnul. Nu-i de mirare că Jordan s-a potolit.

— Poți s-o bați pe Felicity ca să termine cu prostiile?

Ella pufnește.

— Nu.

— De ce nu? A mers cu Jordan.

— Ba nu, n-a mers. A funcționat faptul că anul trecut toți am fost uniți și am spus gata cu hărțuiala.

— Atunci haide să fim uniți din nou și să-i dăm de înțeles lui Felicity că ne-am săturat.

— Ai vreo dovadă că ea i-a înscenat totul lui Hartley?

— Dap. A recunoscut de față cu Claire și încă vreo două fete.

Ella scutură din cap, gândindu-se la această informație.

— Trebuie să fie destul de sigură pe ea dacă nu-și face griji că vreuna dintre ele va ciripi, conchide ea. În momentul ăsta, e cuvântul tău împotriva cuvântului ei, iar cuvântul tău nu valorează doi bani. Tu intri mereu în bucluc. Felicity face parte din Societatea de Onoare și e o elevă perfectă dintr-o familie minunată.

— Mersi pentru buna catalogare, mormăi, dar amândoi știm că are dreptate, din moment ce intru mereu în belele. Poate c-ar trebui s-o sun.

— Și ce să-i spui?

— Că-mi pare rău?

Ella îmi aruncă o privire enervată.

— Pe bune? Nu i-ai spus asta deja? Ăsta e primul lucru pe care trebuia să-l faci!

— Poate l-am făcut, spun, gândindu-mă la asta, după care zâmbesc forțat. Nu-mi amintesc.

— Atunci, mda, cred c-ar trebui s-o suni și să-i spui că-ți pare rău.

Ella scutură de câteva ori din cap, ca și cum nu i-ar veni să creadă că stă în aceeași cameră cu așa un dobitoc.

— De fapt, ia cumpără-i niște flori și du-te la ea acasă să-i spui c-ai fost prost și nechibzuit și nemernic și că

toate lucrurile nasoale pe care le crede despre tine sunt adevărate, dar că o rogi să nu se răzbune pe Hartley.

Tresar.

— Toate astea?

— Da, răspunde Ella pe un ton sever. Toate.

— Bine.

Înjur grosolan și mă ridic de pe pat. Ajuns la ușă, mă întorc.

— Tot aș prefera s-o bați.

Ella aruncă o pernă în mine.

— N-o bat!

Cobor și mă îndrept repede spre camioneta mea. Totuși, la capătul aleii fac stânga, în loc s-o iau la dreapta. Nu mi-a plăcut felul în care a fugit Hartley. Dacă părinții ei sunt la ea acasă, certând-o? Probabil are nevoie de sprijin moral. Mă hotărăsc să văd mai întâi ce face Hartley și să merg la Felicity când mă întorc. Opresc la o benzinărie și cumpăr o găletușă de înghețată, niște sucuri și popcorn. La casă, iau și două acadele. Zăresc o găleată cu trandafiri și cumpăr unul.

— Ai cam supărat pe cineva, așa-i? mă întreabă casierul, în timp ce marchează cumpărăturile.

— Cum ai ghicit?

— Toate astea la un loc înseamnă „Îmi pare rău", glumește el.

Râd pe înfundate. Practic, doar floarea face parte din scuzele mele față de Felicity, dar tot sunt destul de curios încât să întreb:

— Și care e rata de succes a acestui gest?

— Depinde de cât de tare ai greșit. Greșelile mari implică scuze la fel de grandioase.

Iau toate florile.

— S-o facem în stil mare, atunci.

Îmi scanează cardul și spune:

— Mult noroc.

Judecând după tonul său, îmi dau seama că nu crede că am vreo șansă. Peste zece minute, parchez mașina în fața casei lui Hartley și opresc motorul. Iau plasa cu bunătăți și trei flori — Felicity nu are nevoie de toate, după care urc scările șubrede două câte două. Când ridic mâna să bat la ușă, aud voci dinăuntru.

— Orice ți-ai fi propus să reușești, acum sigur nu se va întâmpla. Tati tună și fulgeră de vreo oră.

Împietresc. Rahat. E Parker. Mă uit peste balustradă să văd cum de i-am ratat Mercedesul, dar nu-l zăresc nicăieri. Fie a parcat la capătul străzii, fie a venit cu un Uber.

— N-am făcut nimic, spune Hartley pe un ton categoric.

— Mereu ai atâtea scuze la îndemână, îi spune Parker batjocoritor. „Nu voiam să te spionez, tati. Nu voiam să-ți sabotez campania. Nu voiam să vă fac de râs pe toți. Nu voiam să distrug familia."

Se așterne tăcerea. Hartley nu răspunde. Presupun că nimic din ce ar putea spune n-o va convinge pe Parker s-o creadă.

Sunt pe punctul de a bate la ușă. Pe punctul de a da buzna înăuntru. Pe punctul de a încerca să dialoghez cu Parker. Dar ceva — o forță divină — mă oprește de la a face oricare dintre acele lucruri. Înghit în sec, încercând să respir, în ciuda nodului în gât care e cât un bolovan. E vina mea. M-am îmbătat și am făcut-o de râs pe o fată cu care știam că nu-i de glumit, o fată pentru care e firesc să-și scoată ghearele și să se răzbune. Am fost un nemernic nechibzuit. Și aș fi și mai nechibzuit dacă m-aș băga în cearta de familie a lui Hartley.

Trebuie să rezolv cumva chestia asta cu Felicity. Ăsta e singurul lucru pe care pot să-l fac. Când voi rezolva problema asta, Hartley le va reintra alor ei în grații, și apele se vor liniști și în privința noastră. Pot rezolva asta. Pot.

Capitolul 27

A doua zi la școală, toată lumea vorbește despre suspendarea lui Hartley, de parcă nimeni de la Astor Park n-ar fi fost prins vreodată cu vreo prostie. Problema e că Hartley nu greșise cu nimic — nu a comis nicio eroare, iar persoana care a dat-o în bară se plimbă pe coridoare ca și cum ar fi regina liceului.

Reușesc s-o prind pe Felicity înainte de prima oră. E la dulap, împreună cu gașca ei de fete. Din fericire, Claire nu e prin preajmă. Bun. Detest ca fosta mea iubită să se împrietenească prea tare cu Felicity. Cine știe ce arme are Claire împotriva mea. Am fost beat de foarte multe ori când eram împreună.

— Valea, mă răstesc la prietenele lui Felicity.

După expresia mea, își dau seama că vorbesc serios, pentru că-și iau tălpășița ca niște șobolani care părăsesc corabia ce se scufundă. Felicity rămâne, cu o mutră amuzată.

— Ei, iată un dur care sperie niște fete nevinovate, nu-i așa? spune ea pe un ton batjocoritor.

— Nu-i nimic nevinovat în ceea ce vă privește.

Dă ochii peste cap și trântește ușa dulapului. O prind de braț înainte să-și ia tălpășița.

— Ai primit florile? mormăi.

Am trecut pe la ea când am plecat de la Hartley, dar n-a răspuns nimeni la ușă, așa că am lăsat florile pe verandă.

— Da. Le-am primit.

— Și biletul?

Am lăsat și un bilet cu patru cuvinte foarte simple: *Îmi pare rău — Easton.*

— L-ai citit?

— Da.

— Și? E totul în regulă între noi acum?

Începe să râdă.

— Stai așa. Ai crezut că, dacă îmi lași biletul ăla lamentabil în chip de scuze, va fi totul în regulă între noi? Oh, Easton.

Mă simt copleșit de nervi.

— Dă-o dracului, Felicity. Nu e corect ce i-ai făcut lui Hartley.

— Chiar ai de gând să-mi ții o prelegere despre ce e corect și ce nu? Tu, Easton Royal?

— Da, eu sunt un rahat cu ochi, o aprob prompt. Sunt o persoană egoistă și rea. Beau și mă bat și mă culc cu niște fete cu care n-ar trebui să mă culc. Îmi asum toate astea. Dar Hartley nu ți-a făcut nimic. Așa că, te rog, spune-i lui Beringer că toată faza cu copiatul a fost o neînțelegere și — mă opresc, fiindcă-mi dau seama că îmi răcesc gura degeaba.

Felicity nu va mărturisi niciodată că ea a pus notițele acelea în dulapul lui Hartley. Ar însemna să mărturisească faptul că i-a înscenat totul unei colege și să riște să fie pedepsită ea însăși. Prin urmare, contrar voinței mele,

trebuie să las baltă abordarea asta. Hartley a primit o suspendare de trei zile. E nasol, dar va supraviețui chestiei ăsteia și se va întoarce luni la școală. Am pierdut șansa de a-i reabilita reputația. Acum, nu pot decât să fac pace cu Felicity, înainte de a cauza și mai multe probleme.

— Cum aș putea să mă revanșez față de tine? o întreb cu dinții încleștați.

În ochii ei albaștri apare o licărire de neîncredere.

— Nu poți.

— Haide, o implor. Sigur există o cale.

Aruncă o privire fixă și insistentă spre brățara mea. Rezist tentației de a o ascunde.

— Ceva ce ți-aș putea cumpăra.

— Cum ar fi colierul de la Candy Machine?

— S-a făcut.

— Ce zici de poșeta din colecția limitată de la Dior?

— N-am nici cea mai vagă idee ce naiba e asta, dar a ta e.

— Costă treizeci și cinci de mii, îmi spune, privindu-mă de sus.

Nu știu cum le voi explica asta contabililor familiei, dar fie.

— Super. Orice fată are nevoie de o poșetă dintr-o colecție limitată, îi răspund, întinzându-i mâna. Deci avem o înțelegere. După ce Hartley se-ntoarce la școală, nu te mai iei de ea.

— Nu.

— Poftim?

— Nu există nicio înțelegere. Asta e răzbunare și n-am terminat aici.

Privirea ei rece, combinată cu un surâs subtil mă face să-mi vină să trag un pumn în cel mai apropiat dulap. Nu-mi vine să cred că a stat aici și a negociat cu mine

pentru bijuterii și poșete, ca mai apoi să mă doboare. Doar fetele de la Astor sunt atât de ranchiunoase sau toate fetele sunt atât de dornice de sânge?

— Dacă vrei să te implor, am să te implor. În genunchi.

Felicity zâmbește și mai tare.

— Asta ar fi foarte plăcut. Dar... nu, mersi, am plănuit ceva mult mai haios.

Și cu asta, îmi dă la o parte mâna mea de pe brațul ei și pleacă. Îmi înăbuș un geamăt privind-o cum se îndepărtează. Ce naiba e cu fata asta? Înțeleg c-am făcut-o de râs, dar de ce nu depășește odată momentul? De ce nu se maturizează? Nu-mi scapă cât de ironic e faptul că eu mă aștept ca altcineva să se maturizeze.

Oftând epuizat, îmi scot telefonul și-i scriu un mesaj lui Hartley.

Ești bine în dimineața asta?

Îmi răspunde imediat.

Nu.

Sunt cuprins de vină. Mă sprijin de dulapul lui Felicity și-i scriu încă un mesaj.

Îmi pare rău, H. E doar vina mea

De data asta, răspunsul întârzie să apară. Mă holbez la ecran, dorindu-mi să-mi răspundă.

— East, spune cineva.

Privesc în sus și-i zăresc pe Sawyer și pe Lauren trecând pe lângă mine. Seb nu e cu ei.

— Hei, le spun absent, privind în continuare în telefon, fără să primesc vreun mesaj de la ea. Eu sunt bine, voi?

Fratele meu mai mic chicotește.

— Nu te-am întrebat nimic, dar mă bucur că ești bine.

— Ai să întârzii la oră, mă informează inutil Lauren. Deja a sunat primul clopoțel.

Dă-l naibii de clopoțel și dă-o naibii de oră. Hartley încă nu mi-a răspuns. De ce nu mi-a răspuns? Poate pentru că și ea crede că a fost suspendată din vina mea?

E vina ta, spune o voce micuță.

Futu-i, știu că e. De asta mi-am cerut scuze. Dar... mă cam așteptam ca ea să respingă ipoteza asta. Să spună *Nu te învinuiesc pe tine, Easton. Felicity e cea care bla bla bla.*

În schimb, primesc din partea ei o tăcere deplină.

— Sigur, vorbim mai târziu, mormăi către fratele meu. Ne vedem acasă.

Când plec, aud din spatele meu vocile lor derutate.

— E beat?

— Nu cred?

Ies din clădire prin lateral și mă grăbesc spre parcare. Trebuie s-o văd pe Hartley și să-i cer scuze față în față. Am nevoie să mă ierte că am târât-o în tot dezastrul ăsta cu Felicity. N-am făcut-o intenționat. Vreau ca ea să știe asta.

Drumul până la ea acasă e scurt. Dar, la fel ca ieri, cineva mi-a luat-o înainte. De la baza scărilor, zăresc spatele unui bărbat îmbrăcat într-un sacou gri scump. Un cap acoperit de păr grizonant.

— ...exmatriculată din cel mai bun liceu din țară. Reprezinți o rușine pentru numele Wright, spune bărbatul, cuvintele sale fiind pline de dezgust.

Tatăl lui Hartley. Rahat. Mă ascund lângă scări și sper că nu mă poate vedea.

— N-am fost exmatriculată, se aude răspunsul morocănos. E o suspendare.

— Pentru că ai copiat! se răstește el. Ai copiat, Hartley. Ce mama naibii e cu tine? Ce fel de copil am crescut?

— Nu am copiat, tată. O fată care mă detestă mi-a pus în dulap o foaie cu răspunsurile la teste. Eu nu copiez.

— Știai că directorul vostru e un membru al clubului? Toți colegii și partenerii mei știu despre micul tău scandal. E singurul lucru despre care am fost întrebat azi dimineață.

— Cui îi pasă ce cred o grămadă de boșorogi de la clubul country? se aude vocea frustrată a lui Hartley. Tot ce contează e adevărul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Tu și cuvântul acela blestemat! Adevărul. Ajunge, Hartley!

Tonul lui ascuțit mă face să tresar.

— Ajunge, repetă domnul Wright. Te întorci la New York. Azi. M-ai înțeles?

— Nu! protestează ea.

— Ba da.

Se aude un foșnet, ca și cum ar căuta ceva.

— Aici e biletul tău. Ai zbor în seara asta, la ora unsprezece.

— Nu, răspunde ea, însă de data asta, pe un ton fragil.

— În regulă, spune și face o pauză. Dacă nu pleci, o retrag pe Dylan de la școală și o trimit pe ea în locul tău.

— De ce?! De ce trebuie s-o amenințți mereu pe ea? E un copil, tată.

— Nu, are treisprezece ani și deja a fost influențată de tine.

— Ia tratament de la opt ani. E sensibilă și tu știi asta. Nu poți s-o iei de lângă familia ei.

El o ignoră.

— Dacă nu pleci din Bayview, o vom proteja pe Dylan îndepărtând-o. E alegerea ta.

Mâinile îmi cad inerte de o parte și de alta a corpului.

— Dacă plec... îi dai voie să mă vadă? întreabă Hartley atât de încet, încât abia o aud.

— Dacă te urci în avion, ai dreptul să stai cu ea pe drumul de aici până la aeroport.

Ce rahat cu ochi. Aeroportul ăla e la treizeci de minute de aici.

— Am să... am să mă gândesc.

Nu, îmi vine să strig. *Nu te gândi la asta. Împotrivește-te.*

— Trec să te iau la zece. Eu și Dylan te vom conduce până la aeroport, unde vom zâmbi și-ți vom face cu mâna în timp ce treci de controlul de securitate.

— Și dacă nu vin cu voi?

— Eu am să merg la aeroport indiferent de asta, spune tăios domnul Wright. Cineva tot se va urca în avionul ăla. Ori tu, ori sora ta, spune, după care face o pauză. Am încredere că vei lua decizia corectă.

Capitolul 28

Plănuiesc să aștept zece minute înainte să bat la ușa lui Hartley. Vreau să aibă timp să-și revină după vizita tatălui ei și ultimatumul său brutal. Însă trec doar două minute înainte ca ușa să se deschidă larg și Hartley să iasă din casă.

Dacă n-aș fi parcat chiar în fața clădirii cu două etaje, poate că Hartley ar fi ajuns până în mijlocul străzii. În schimb, se oprește brusc la vederea camionetei mele.

— Arăți de parcă ai băut prea mult sau ai fi fost lovită de un TIR, îi spun, întinzându-i o mână de care să se sprijine.

În mod surprinzător, se prinde de ea.

— Lovită de TIR. Cu siguranță lovită de un TIR.

— Hai să dăm o tură cu mașina.

Nu-i las timp să-mi răspundă. Câteva mișcări mai târziu, e în mașină, cu centura de siguranță pusă.

— Ai vreo preferință în mod deosebit? o întreb, odată ajuns la volan.

— Nu-mi pasă. Haide pur și simplu să plecăm de-aici.

Complet epuizată, își lipește capul de geam și închide ochii.

— Sigur, îi spun pe un ton relaxat, ca și cum nu m-aș simți legat de mâini și de picioare.

Detest asta. Detest să mă simt astfel. Detest s-o văd pe ea în halul ăsta. Nu-i pun nicio întrebare și nici ea nu se oferă să-mi spună nimic, așa că petrecem tot drumul în tăcere. E ilar cât de asurzitoare poate fi liniștea. Ce spunea ea odată? Că atunci când e liniște îți poți auzi bătăile inimii? Poți auzi și cum se frânge. Aerul din mașină devine greoi și irespirabil.

Ajungem pe un vechi debarcader, în apropierea digului. Întorc mașina în parcarea cu pietriș pe jos și parchez camioneta. Mă uit la Hartley și o văd plângând. Plânge fără să scoată un sunet. Se văd doar lacrimile curgându-i fără încetare pe obraji, dar când cad, pot să jur că le aud ca pe niște tunete. De asta nu pot opri motorul. Vreau să acopere ceva zgomotul acelor lacrimi. Ea stă lângă mine și privește pe geam. Mă întreb dacă vede ceva prin perdeaua de lacrimi. Încerc să destind atmosfera.

— Taică-meu spune că ăsta era cel mai mișto loc din oraș în anii '70. Eu i-am zis că nu știam că în Evul Mediu existau bărci.

Reușesc să-i smulg un zâmbet anemic.

— Hai să ne plimbăm pe lângă apă, îi propun.

O ajut să coboare din camionetă. Vechiul debarcader e dărăpănat. Scândurile din lemn de cedru care-l traversează sunt decolorate de nisip și de apa sărată a oceanului. Majoritatea sunt însă înecate în valuri sau rupte.

E o dimineață noroasă, în ton cu starea noastră de spirit. Hartley pare profund afectată. Mie îmi e rău la stomac. Suntem ca doi supraviețuitori, rătăcind năuci după o explozie. Dar hei, măcar suntem împreună, corect?

O iau de mână. În momentul în care o fac, ea se uită la degetele noastre împletite. Le privește cu suspiciune.

— De ce nu ești la școală?

— Pentru că-mi făceam griji pentru tine.

Pentru că vreau să mă ierți.

Ca de obicei, Hartley mă prinde cu vrăjeala.

— Îți făceai griji că sunt supărată pe tine, vrei să spui.

Înghit în sec. Privirea ei pătrunzătoare continuă să mă săgeteze.

— Erai chiar lângă apartamentul meu. L-ai văzut pe tata?

— Da, mărturisesc.

— Ai auzit ce mi-a spus?

Mă gândesc s-o mint, dar decid să n-o fac până la urmă.

— Mda.

O iau de braț și ne apropiem de apă. Nu există balustradă aici, doar o pantă stâncoasă de vreo doi metri până la mal.

— N-ai să te urci în avionul acela. Nu?

— Nu... știu.

Încerc să-mi stăpânesc panica.

— La naiba, Hartley. Ce naiba s-a întâmplat între voi? De ce te ură... mă opresc înainte să-mi scape cuvântul ură, fiindcă nu cred că i-ar plăcea să-i spun că tatăl ei o urăște. De ce e atât de supărat pe tine?

Privirea ei rămâne ațintită asupra malului acoperit de pietriș.

— E o poveste lungă.

Ridic mâinile în aer și-i spun:

— Avem timp cât cuprinde.

Rămâne tăcută un moment îndelungat. Nu am astâmpăr, îmi vine să mă fâțâi, să arunc niște pietre în ocean. Neah, ce mi-aș dori cu adevărat să fac ar fi să merg la Hartley acasă și să-i trag lui taică-său un pumn în față. Nu fac niciuna dintre cele de mai sus, iar răbdarea îmi e, în cele din urmă, răsplătită.

— Acum vreo patru ani — cred că deja au trecut cinci — aveam insomnie într-o noapte, așa că am mers la parter să beau un pahar de apă. Tatăl meu era în sufragerie și discuta cu o femeie. Vorbeau încet, dar ea părea furioasă și plângea. Cred că de asta nu i-am întrerupt sau nu m-am dat de gol că eram acolo.

— Despre ce vorbeau?

— El îi spunea că poate să-i rezolve problema, dar c-o va costa. Femeia i-a spus că-i va plăti oricât, dacă-l ajută pe fiul ei.

— Și el ce i-a răspuns? o întreb încruntat.

— Nu știu. M-am furișat înapoi la etaj, fiindcă nu voiam să știe că trăsesem cu urechea. E destul de iute de mânie, motiv pentru care toți încercăm să-l enervăm cât mai puțin cu putință, spune încruntată. În fine, peste două zile, l-am auzit certându-se la telefon cu șeful lui, pentru că se folosise de „puterea discreționară a procurorului" — ce dracu' o fi însemnând și asta — când a renunțat la acuzațiile împotriva puștiului Roquet.

— Cine e puștiul Roquet?

— Nu-l știi pe Drew Roquet?

— Nu.

— E mai mare decât noi. Avea nouăsprezece ani atunci și a fost prins cu heroină asupra lui. Era a treia lui acuzare și urmau să-l condamne pentru trafic, având în vedere cantitatea pe care o deținea. Asta înseamnă de la cinci

până la douăzeci și trei de ani de închisoare, spune Hartley dezgustată. Dar, să vezi și să nu crezi — heroina pe care o avusese asupra lui s-a pierdut în laboratorul de probe, așa că tatăl meu a renunțat la acuzații.

— Nu-mi place încotro se îndreaptă chestia asta.

— Nici mie nu mi-a plăcut, dar am încercat să uit. Pe vremea aceea, nu credeam că tata ar fi făcut ceva greșit. Era procuror și-i detesta pe cei care încălcau legislația drogurilor. Spunea că sunt niște distruși care nu-și aduc contribuția la societate și că drogurile sunt motivul pentru tot ce nu merge bine în țara asta. Crimele, violența domestică, furturile. După părerea lui, toate aveau legătură cu drogurile.

— Bun. Deci ai trecut peste asta.

— Da, și totul părea să fie în regulă, dar... mă sâcâia chestia asta. Așa că am început să-mi bag nasul unde nu trebuia. Odată, am intrat pe calculatorul lui. Tata folosește întotdeauna aceleași parole, dar schimbă ultima cifră în fiecare lună, așa că a fost destul de ușor de ghicit. Și, când am intrat, am găsit acest cont anonim pe care oamenii îi trimiteau e-mailuri în care-i cereau favoruri deosebite, spunând cine i-a trimis la el. Nu existau detalii și nici alte răspunsuri în afară de „Haideți să ne întâlnim."

Fac ochii mari.

— Veneau la voi acasă?

Asta pare o variantă atât de riscantă.

— Nu. De regulă, se întâlneau în locuri publice. Cred că faza cu întâlnitul acasă era ceva foarte rar, probabil de asta era atât de furios pe femeia aceea. N-am idee câte cazuri a „rezolvat", dar erau atât de multe e-mailuri, Easton. O grămadă, spune ea, mușcându-și buzele cu tristețe.

— L-ai pus în fața faptului împlinit?

— Nu, am mers la Parker. Ea mi-a spus să încetez să inventez povești și să-mi țin gura închisă și să nu spun niciun cuvânt nimănui.

— Parker știa ce face tatăl tău?

— Nu știu.

Cred că știe, dar nu vrea să creadă. Aștept să continue, dar ea n-o face. Se apleacă, ia câteva pietre și le aruncă în ocean, iar eu fac același lucru și, preț de un minut, niciunul nu spune nimic. Dar apoi trebuie s-o întreb o chestie care m-a măcinat de când am cunoscut-o.

— Cum ți-ai rupt încheietura?

Întrebarea o șochează. Scapă din mână pietricica, care lovește apa cu un pleoscăit ușor.

— Hartley, insist eu. Cum ți-ai rupt încheietura?

— De unde știi că mi-am rupt-o?

— Ai o cicatrice chirurgicală la mână.

— Oh, aia.

Își masează cicatricea. După o clipă de ezitare, expiră prelung.

— La câteva luni după ce am vorbit cu sora mea, tata a anunțat că va candida pentru funcția de primar. Ni s-au ținut o grămadă de predici legate de cum să ne comportăm în public. Ba chiar a venit o femeie la noi acasă ca să ne arate cum să stăm, să zâmbim și să facem cu mâna.

— Da, și noi am avut una din aceea, mărturisesc. Relațiile cu publicul sunt importante aici, în sud.

Ea râde batjocoritor.

— Nu-mi vine să cred cât de panicată eram că n-aș putea fi fiica perfectă. Ba chiar mă filmam în oglindă. În fine, chiar înainte de primul meu an de liceu, am rupt o coardă a viorii și am comandat una nouă de pe internet. Am urmărit comanda și am văzut că urma să fie livrată,

așa că am fugit până în capătul străzii, să-l întreb pe poștaș dacă o avea. Atunci l-am văzut pe tata în mașină cu o femeie.

Hartley se oprește brusc. Îmi dau seama că-i e dificil să vorbească despre lucrurile astea. N-o învinuiesc. Pe mine încă mă bântuie faptul c-am conștientizat ce fel de om e Steve. Îl admiram. Pilota avioane, bea de stingea, avea cele mai tari mașini și cele mai sexy gagici. Ducea cea mai mișto viață, iar eu îmi doream să fiu ca el. Dar modelul meu în viață e una dintre cele mai oribile ființe din lume, așa că, acum, cu ce-am rămas?

— I-am privit mult timp, continuă Hartley, într-un final. Au vorbit. Ea i-a dat un telefon și niște foi, după care el a ieșit din mașină, având la el servieta și un rucsac. Rucsacul era ciudat, știi? Niciodată nu avea ceva de genul ăla la el. Eu eram atât de preocupată să-l privesc, încât nici nu mi-am dat seama că, între timp, mașina după care mă ascundeam plecase. Am început să fug către casă. El m-a prins chiar în fața ușii, m-a luat de încheietură și a tras cu putere. Era extrem de furios. De asta nu și-a dat seama cât de tare a tras.

Chiar încearcă să justifice violența tatălui ei? Asta mă înfurie. Îmi încleștez pumnul într-o parte, astfel încât ea să nu vadă. E dureros să nu urlu sau să trag cu pumnul în ceva, dar acum înțeleg de ce detestă violența. De ce s-a speriat când am târât-o după mine la bătăile de la docuri.

— M-a întrebat ce văzusem. La început, am negat, dar mă durea atât de rău încheietura, încât am început să țip că văzusem tot și că era greșit și că n-ar trebui să facă lucrurile astea și că aveam să-i spun mamei totul, povestește Hartley, cu buza de jos tremurându-i. Mi-a dat o palmă peste față și m-a trimis în camera mea.

— Și încheietura ta?

Buzele îi tremură din nou, iar chipul îi încremenește.

— De asta nu s-a vindecat cum trebuie. Nu m-am dus imediat la un medic.

— Ce înseamnă imediat?

— Trei săptămâni.

— Poftim? explodez.

Înghite în sec.

— În dimineața următoare, tata a venit în camera mea și mi-a spus că urmează să plec. Cred că n-am înțeles cu adevărat ce se întâmpla. Aveam paisprezece ani. Poate ar fi trebui să-l confrunt.

— Aveai doar paisprezece ani, îi repet. Și erai speriată. La naiba, mama mi-a luat pastilele și a spus că le va arunca în toaletă. I le-am dat, fiind conștient că era dependentă de pastile. Ne dorim să ne facem părinții fericiți chiar dacă-i urâm.

— Probabil ai dreptate. Dar... da, m-am trezit într-un avion spre New York înainte să-mi dau seama ce se petrece. Când am ajuns în camera mea de la internat, am sunat acasă și am implorat-o pe mama să-mi dea voie să mă întorc, însă ea mi-a spus că tata e capul familiei și nu poți ieși din cuvântul capului familiei, îmi zice ea, cu o voce plină de sarcasm. A spus că, atunci când voi învăța să fiu o fiică bună, mă voi putea întoarce. Nu știam ce însemna asta, dar am acceptat. Cred că de asta nu am spus nimic despre încheietura mea de cum am ajuns acolo. Dar s-a înrăutățit, iar una dintre profesoarele mele a observat și m-a dus la medic. A trebuit s-o operez.

— Ce le-ai spus?

Hartley îmi răspunde privind în altă parte.

— Că am căzut.

Îi prind bărbia și o întorc spre mine.

— Nu-ți fie rușine.

— E greu să nu-mi fie.

— Nu trebuie.

— Am fost atât de cuminte în acel prim an. Mama îmi reamintea că tata candidează pentru primărie și că, dacă mă comportam frumos, m-aș fi putut întoarce acasă.

— Dar n-a câștigat.

— Nu. Parker spunea că faptul că m-a trimis la internat l-a făcut să pară un tată incapabil să aibă grijă de familia sa, cu atât mai puțin de întregul Bayview, zice Hartley printre lacrimi. Și că nu aveau să mă lase să mă întorc acasă. Tata nu vorbea cu mine. Mama a spus că nu demonstrasem că sunt o fiică bună și că trebuia să mă țină departe de sora mea, fiindcă fusesem obraznică. Că eram o influență nefastă.

— Nu înțeleg. În ce sens ești tu influența nefastă?

Lui Hartley îi pasă al naibii de mult de familia ei. Mai mult decât surorii ei, din câte văd.

— Sora mea mai mică e... dificilă. E cea mai drăguță fată, dar uneori...

Hartley se oprește, dar continui eu:

— Uneori vrea să urle la întreaga lume, fără niciun motiv? Într-o zi e fericită, iar a doua zi e necăjită? Poate deveni violentă și agresivă din senin?

Ochii lui Hartley se umplu de uimire.

— De unde ai... se oprește, înțelegând brusc. Și tu?

— Așa era mama. Eu am moștenit-o pe ea. Presupun că nici sora ta nu prea își ia medicamentele.

Hartley aprobă.

— E bipolară sau, cel puțin, așa a fost diagnosticată de psihologul de copii. I-am auzit pe ai mei certându-se

fiindcă tata refuza să creadă în existența bolilor psihice. El crede că are nevoie doar de mai multă disciplină.

Oare unde am mai auzit asta?

— Biata copilă.

— Ăsta e și diagnosticul tău? mă întreabă Hartley ezitant.

Mă uit fix la apă, nepregătit să văd vreo prejudecată în privirea ei.

— Nu cred. Al meu a fost de ADHD. Am început să iau Adderall când aveam șapte ani. Ar fi trebuit să mă mai liniștească, dar, după o vreme, n-a mai funcționat. Nu voiam să-i spun mamei că nu mai are efect și că în capul meu era tot mai multă gălăgie, fiindcă și ea avea destule probleme. E ușor să faci rost de medicamente la școală. Cineva e mereu dispus să-și vândă o parte din medicamentele luate pe rețetă. Iar de aici, a fost simplu să mă apuc de oxy și de alte chestii, bolborosesc ultima mărturisire.

— Părinții noștri ar trebui să fie acolo ca să ne ajute, nu să ne rănească.

Simt că urmează să-mi dea lacrimile. Clipesc de câteva ori.

— Pe bune. Când ai văzut-o pe sora ta ultima dată?

— Acum trei ani. Am vorbit cu ea de câteva ori, dar asta doar pentru că a răspuns la telefon înainte să apuce părinții mei. Uneori, îi e dor de mine. Alteori, mă urăște c-am părăsit-o. N-o pot trimite la o școală cu internat. E oribil la internat. Eu m-am simțit atât de singură. Timp de trei ani, n-am sărbătorit niciun Crăciun, nicio Zi a Recunoștinței și nicio zi de naștere alături de cineva care să mă iubească. Ai idee cum e asta?

— Nu, îi spun cu o voce spartă. Nu, n-am idee.

Tremură lângă mine.

— Nu i-aș dori asta nici măcar lui Felicity, darămite persoanei pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta. Ar distruge-o locul acela. Nimeni n-ar înțelege și nu i-ar purta de grijă așa cum are nevoie.

— Și atunci, cum de ai putut să te întorci acasă?

— Anul trecut, am aflat de fondul acela de economii despre care ți-am spus, cel de la bunica mea. E administrat de Banca de Economii și Împrumuturi Bayview, nu de tata. Dar mâncarea și chiria nu sunt considerate ca făcând parte din educație, așa că de-asta lucrez acum la restaurant, îmi explică ea, întristându-se. Am crezut că, dacă aș merge la cea mai bună școală din țară și aș avea o reputație bună, fără să spun nimic despre afacerile dubioase ale tatei, m-ar primi înapoi în sânul familiei.

— Dar ai fost suspendată pentru copiat.

Sunt cuprins din nou de vină, simțind cum îmi arde gâtul.

— Da.

— E în totalitate vina mea.

Hartley ridică capul și mă privește.

— Da.

Acea unică silabă mă sfâșie pe dinăuntru. E brutal. Al dracului de brutal.

— Ți-am spus, Easton, belelele te urmăresc peste tot.

Îmi iau privirea de la ea, înainte ca rușinea să mă înghită de viu. Privesc țintă spre apă și-mi trag pumni imaginari pentru toate rahaturile prin care am făcut-o pe fata asta să treacă. Rahaturile prin care i-am făcut pe *toți* să treacă. Ella, frații mei, tatăl meu. Sunt un încurcă-lume. Și cu toții o știu și, în ciuda felului meu de-a fi, mă iubesc. Ce-i cu ei?

— Dar asta avea să se întâmple oricum, cu sau fără intervenția cuiva.

O privesc surprins.

— Crezi?

Hartley dă din cap sumbru.

— De când m-am mutat înapoi în Bayview, toată familia mea a intrat în priză. Parker probabil mă spionează pentru tata. Mama face orice cu putință s-o țină pe Dylan departe de mine. Părinții mei n-au făcut decât să aștepte s-o dau în bară, sunt convinsă. Au așteptat o scuză să mă trimită din nou departe de Bayview.

Asta mă face să mă simt mai bine. Doar puțin mai bine. Dar nu mă oprește din a-mi asuma responsabilitatea.

— Felicity nu ți-ar fi făcut rahaturile astea dacă nu eram eu, Hartley. Ceea ce înseamnă că e treaba mea să rezolv chestia asta.

— N-ai cum s-o rezolvi.

— Cum să nu pot?

Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— Cum?

Fac o pauză.

— Nu știu. Dar o să-mi vină mie o idee.

Râde amar.

— Mda, în regulă, atunci ar face bine să-ți vină ideea aia până la ora zece seara, când va veni tatăl meu să mă ducă la aeroport.

— Nu mergi la aeroport, îi spun ferm. Nu te duci nicăieri.

Ridică din umeri, fără să spună nimic. La naiba, chiar se gândește să plece. I se citește în ochi. Hartley va face orice să-și protejeze surioara, chiar dacă asta înseamnă să se întoarcă la internatul pe care l-a urât.

— Trebuie să mă întorc, îmi spune, îndepărtându-se de țărmul plin de pietriș. Mă duci acasă, te rog?

Dau din cap că da. Urcăm în camionetă și parcurgem drumul din nou în tăcere. Îi studiez profilul la fiecare stop, la fiecare semafor roșu. Prima dată când am văzut-o, mi s-a părut destul de banală. Drăguță, dar banală. Picioare frumoase, funduleț drăguț, buze pe care le-aș săruta. Acum, c-o cunosc mai bine, fața ei e cea care mă atrage. Toate trăsăturile acelea dispersate formează o imagine frumoasă. Nu e banală. E unică. N-am mai văzut pe nimeni ca ea și s-ar putea să nu mai văd vreodată. Disperarea pe care mi-o provoacă gândul ăsta mă face să vreau s-o sărut. După ce opresc în fața blocului ei, o trag spre mine și-mi lipesc buzele de buzele ei.

— Easton, se împotrivește ea, dar imediat începe să mă sărute.

E atât de intens. Buzele ei sunt calde și puțin sărate, probabil din cauza lacrimilor. Îmi trec degetele prin părul ei mătăsos și o trag și mai aproape. Brațele ei delicate se încolăcesc în jurul gâtului meu. Sfârcurile ei întărite mă apasă pe piept. Ridic o mână între noi și-i ating un sân, mângâindu-i sfârcul cu degetul mare. O simt cum vibrează și-mi simt propriul corp vibrând ca răspuns. O sărut cu și mai multă pasiune. Mâinile mele i se plimbă disperate pe trup, încercând s-o țină lipită de mine. Cumva, picioarele ei le încalecă pe ale mele. O strâng de coapsă și de fund și o trag și mai aproape. Sunt mai mult decât excitat. Și sunt bărbat. Iar bărbații nu fac și nu spun mereu lucrurile potrivite când sunt excitați și creierele le sunt dominate de sculă. Totuși, regret cuvintele care-mi ies pe gură în clipa imediat următoare.

— Haide înăuntru să ne facem mai comozi.

Hartley se îndepărtează instantaneu și mijește ochii.

— Comozi?

— Da. Știi tu... îi spun, respirând sacadat din cauza sărutului intens. Comozi, repet jenat.

— Adică dezbrăcați, îmi răspunde pe un ton dezumflat.

— Nu. Adică, sigur, dacă vrei asta.

Taci din gură, boule. Taci dracului din gură.

— Vreau să spun că... stăm în camionetă, iar tu îți făceai griji că te-ar putea vedea tatăl tău...

— Sigur. Sunt convinsă că fix de asta voiai să mergem înăuntru, mormăie ea, scuturând din cap, după care-și desface centura. Ești incredibil.

Mă încrunt.

— Tu chiar ești supărată pe mine acum? Și tu m-ai sărutat.

— Știu, am făcut-o pentru că eram supărată și aveam nevoie de... consolare, presupun. Dar, ca de obicei, tu faci ca totul să fie despre sex.

Sunt cuprins de indignare.

— Doar am propus să mergem înăuntru.

— Da, ca să facem sex.

Deschide furioasă portiera, dar nu coboară încă.

— Mersi de ofertă, dar voi spune pas. Trebuie să-mi fac bagajele.

— Nu pleci din oraș! mârâi eu. Și nu-mi pasă de sex în momentul ăsta. Ne sărutam, iar eu am spus să mergem înăuntru — mare rahat. Nu răstălmăci chestia asta ca să te porți ca și cum aș fi făcut ceva greșit.

— Din cauza ta am fost suspendată!

Îmi înghit frustrarea.

— Știu că e vina mea. Și încerc să rezolv asta, lua-o-ar naiba de treabă!

— Cum? Băgându-mi limba în gură? Cum poate asta să rezolve ceva?

Oboseala i se citește în ochii gri. Oftează și coboară încet din mașină.

— Du-te acasă, Easton. Sau înapoi la școală. Doar... pleacă.

— Cum rămâne cu amenințările tatălui tău? Ce ai să faci în privința asta?

— Nu știu, mormăie. Dar am să găsesc eu ceva. Eu am să rezolv asta. De una singură. N-am nevoie de ajutorul tău.

Îmi încleștez pumnii pe genunchi.

— Ba ai.

— Ba nu. Nu am. N-am nevoie de tine pentru nimic, îmi răspunde iritată. Nu mi-ai făcut decât probleme din secunda în care ne-am cunoscut. Așadar, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai încerca să mă ajuți. Nu mă ajuta și nu rezolva nimic. Nu ești în stare să rezolvi nimic, spune, scuturând din cap cu tristețe. Nu știi decât să distrugi.

Și cu asta, mă lasă. Cu un pumnal în inimă. O acuzație de care, oricât de mult aș vrea, nu pot să mă apăr. Tot ce pot să fac e să merg acasă. Nu mă pot întoarce la școală, nu acum, când mă simt ca și cum aș fi mort pe dinăuntru. Nu pot să dau ochii cu Ella sau cu colegii mei sau cu nenorocita aia de Felicity. Așa că merg acasă și iau ceva de băut din dulapul pe care, din fericire, tata l-a reaprovizionat. Dar scopul meu nu e să mă îmbăt. Vreau doar să mă destind. Să-mi limpezesc mintea, ca să-mi vină o idee pentru a rezolva problema asta. Problema pe care *eu* am creat-o. Dezastrul pe care *eu* l-am cauzat. Îi datorez asta lui Hartley.

Capitolul 29

La ora nouă, mă lovește inspirația. Soluția. Mă dau jos din pat, dar trec câteva clipe până când nu mă mai bălăngăn și-mi trece amețeala. Oau. Bine, poate că n-ar fi trebuit să mă ridic atât de repede. Am stat întins pe spate ore întregi, bând din sticla pe care am șutit-o din biroul tatei. De ținut minte: ridică-te mai lent la verticală. Dar nu sunt tocmai beat. Nu, nu sunt beat. Doar amețit. Amețiiiiit.

— Easton, ești bine? mă întreabă Ella, băgând capul pe ușa camerei mele, cu o mutră îngrijorată.

Când o văd, zâmbesc.

— Sunt BI-NE, surioară! Bine, al naibii de bine.

— Am auzit o bufnitură. Ai căzut? Ai spart ceva?

— Tu auzi lucruri, îi răspund. Pentru că nu am căzut și nici nu s-a spart ceva.

— Atunci de ce e o sticlă spartă pe podea?

Îi urmez privirea acuzatoare până lângă noptieră. Ha. Are dreptate. E o sticlă spartă la mine pe covor. Probabil s-a lovit de colțul noptierei și s-a spart în două. Whisky, ha? Credeam că beau coniac. Privirea îmi aterizează

asupra cuverturii, unde am lăsat sticla de coniac. Oh. Presupun că am băut din ambele.

— Pleci undeva?

— Nu-i treaba ta.

Încep să caut cheile din priviri. La naiba, nu mai știu unde sunt. Scotocesc printr-un maldăr de haine. Îmi atrage atenția un zăngănit din buzunarele unor jeanși.

— Aha, strig mândru. Aici erai.

— Nu pleci nicăieri, să nu-ți treacă prin cap, îmi spune Ella și se întinde să-mi ia cheile. Nu ești în stare să conduci acum.

— Bine.

O las să mi le ia și scot telefonul din celălalt buzunar al jeanșilor. Tastez de câteva ori și zâmbesc mulțumit spre ecran.

— Poftim. Am chemat o mașină.

Harta micuță mă informează că șoferul meu e la 55 de minute distanță. Sau... stai, poate că la *cinci* minute distanță. Pot să jur că am văzut doi de cinci. Ar fi bine să nu fie doi de cinci, totuși, pentru că trebuie să-l prind pe tatăl lui Hartley înainte s-o ducă la aeroport.

— Bun, spune Ella ușurată. Dar, în caz de orice, vreau cheile tale de la motocicletă.

— Sunt în hol. Nu le iau, promit.

Vine oricum după mine, ca și cum ar avea nevoie să vadă cu ochii ei că las cheile acasă. Îi ușurez misiunea și i le dau când ajungem în hol.

— Ca să fie în siguranță, o tachinez.

— Să-i zici lui Hartley c-o salut, spune sec.

Merg în pași alergători spre alee și ajung la poarta din față tocmai când șoferul de Uber parchează. Îi dau adresa și mă las în scaun s-o sun pe Hartley.

— Ce vrei, Easton?

Presupun că asta vrea să însemne *salut*.

— Bună, scumpo. Am vrut doar să-ți spun să nu pleci cu tatăl tău diseară, când vine după tine.

Prin minte îmi trece următorul gând:

— Asta dacă mai vine. S-ar putea să nu mai vină.

— De ce n-ar veni?

— Nu spun c-ar face-o sau n-ar face-o, mă bâlbâi. Dar, dacă vine, nu te duce cu el. Mbine?

— Nu înțeleg ce tot spui, dar trebuie să urc în mașină pentru ca Dylan să nu ajungă la internat. Tata nu face amenințări de pomană. Dacă spune ceva, merge până la capăt.

— Nu-ți face griji. Mă ocup eu de tot.

Tace preț de o clipă.

— Ce vrei să spui?

— Că mă ocup eu de asta, îi repet, zâmbind în sinea mea.

— Oh, Dumnezeule, Easton. Ce naiba pui la cale? Ce se întâmplă? De fapt, știi ce? Nu-mi răspunde. Nu-mi pasă de ceea ce se întâmplă, vreau doar să oprești totul. Trebuie să oprești totul acum.

— Nu pot. Deja sunt pe drum.

— Încotro?

— Spre casa tatălui tău. Voi avea o discuție cu el.

— Poftim?! Easton, nu!

— Nu-ți face griji, scumpo, am eu grijă de tine. Am eu grijă de povestea asta.

— Easton...

Îi închid, fiindcă țipetele îmi fac tâmplele să bubuie. Înțeleg că e supărată pe mine. Nu va mai fi supărată după ce-l voi convinge pe tatăl ei s-o lase să rămână în

Bayview. Am un plan. Domnul Wright ia mită, așa că am de gând să-l mituiesc.

Sunt Easton Royal. Sunt plin de bani. Tot ce trebuie să fac e să-i ofer tatălui lui Hartley niște bani și ne va lăsa în pace. Banii au rezolvat toate problemele de până acum. Banii și un pumn zdravăn în față. Sunt bucuros să adaug a doua parte atunci când e cazul. Nu știu exact cum am să-l fac s-o lase în pace pe sora lui Hartley, dar am de gând să ies învingător.

Șoferița oprește lângă trotuar. Dau să ies din mașină, dar aleea mi se pare prea lungă. E prea mult de mers și de ce s-o fac dacă sunt motorizat? O bat pe umăr.

— Du-mă până la ușă.

— Nu avem voie să intrăm pe proprietăți private.

Scot câteva bancnote și i le întind șoferiței.

— I-am anunțat că vin.

Ezită, dar merge mai departe. Explicația? Problemă plus bani egal zero problemă. Hah. Merg împleticindu-mă până la ușă și apăs pe sonerie. Dinăuntru, se aude soneria la nesfârșit. E enervant. Cineva ar trebui să vină din clipă în clipă. Când zăresc mișcare înăuntru, apăs încontinuu pe buton ca să le atrag atenția. Și funcționează. Ușa se deschide și mă-ntâmpină un bărbat. E cam de vârsta tatei, dar are părul mai cărunt.

— Ce mai faceți? îl întreb, gesticulând relaxat. Aveți un minut?

— Cine mama naibii ești? mă întreabă domnul Wright.

Mă îndrept de spate și-l privesc de sus. E mai scund decât mă așteptam. Părea mai înalt acum câteva ore, când l-am văzut la ușa lui Hartley.

— Easton Royal.

Oare ar trebui să-i întind mâna? Neah. Ar trebui să pun capăt acestui bâlci. Bag mâna în buzunarul de la spate și scot carnetul de cecuri al tatei.

— Cât va costa povestea asta, John?

Tupeul de a-i folosi numele mic mă face să zâmbesc.

— Cine mama naibii ești? repetă el.

— Ți-am spus deja, frate.

Ce încet e tipul ăsta. Chiar e avocat?

— Sunt Easton Royal. Am venit aici să fac o înțelegere cu tine.

— Pleacă de pe veranda mea și dispari de-aici.

Ușa dă să se închidă, dar sunt rapid și mă strecor în hol înainte să mă poată opri.

— Uite ce e, nu așa se fac înțelegerile, John, îi spun, fluturând carnetul de cecuri. Am mulți bani aici. Spune-mi care e prețul tău.

— Easton Royal ai spus?

Wright își încrucișează brațele la piept și mijește ochii.

— Să vedem. Fratele tău cel mare a avut probleme pentru distribuire de pornografie infantilă. Celălalt frate al tău mai mare a fost suspectul principal în dosarul de omor al iubitei lui taică-tău fiindcă a avut și o relație sexuală cu respectiva iubită. Tatăl tău aproape a falimentat afacerea veche de un secol a unei familii, iar mama ta a fost o dependentă de droguri care s-a sinucis. Și tu te afli aici pentru a face o înțelegere cu mine?

Rămân cu gura căscată.

— Ce-ai spus?

Nu-mi vine să cred cum e nemernicul ăsta. Am venit aici mânat de cele mai bune intenții, iar el are tupeul să-mi insulte toată familia?

— M-ai auzit bine, răspunde, deschizând larg ușa. Cară-ți fundul de fals Royal și dispari.

— Fals Royal? Eu sunt cel fals? Tu ești șarlatanul aici. N-ai pic de onoare. Falsifici cazuri. Iei mită, faci dovezile dispărute. Mâinile tale sunt mai pătate decât cele ale oricărui infractor care a fost închis vreodată, îi spun, privindu-l de aproape și scuipându-l, din greșeală, printre propoziții.

Wright îmi râde în față.

— Nici măcar nu știi, nu-i așa?

— Ce anume, că ești un nemernic?

Îl prind de umeri și-l împing. Se împiedică și face câțiva pași în spate, iar zâmbetul îi piere de pe chip.

— De fapt, ești mai rău de-atât. Ar fi o insultă pentru nemernici să te asociez cu ei. Tu ești un molestator de copii. Cel mai rău care a existat vreodată. Până și pușcăriașii te-ar scuipa în față.

Roșu de mânie, mi-o aruncă în față:

— N-ai mai fi atât de curajos dacă nu ai purta numele de Royal, nu-i așa?

— Dar îl port, așa că nu vom ști niciodată, corect?

— Așa cum nu vom ști dacă ești copilul ilegitim al lui Steve O'Halloran ori sămânța lui Callum Royal, corect?

Poftim? Mă împiedic și abia reușesc să-mi recapăt echilibrul, înainte să pic drept în față, pe podeaua de lemn. El râde pe înfundate.

— Dar știm, nu-i așa?

— Ce-ce știm? îl întreb cu o voce răgușită.

— Că târfa de maică-ta și-a desfăcut picioarele pentru așa-zisul partener de afaceri al tăticului tău.

Simt cum sunt împins dintr-o parte și-mi pierd echilibrul, căzând în genunchi. Ridic capul și mă uit la el. Ce

dracu' îndrugă? Nu sunt copilul ilegitim al lui Steve. Sunt fiul lui Callum Royal. Sunt un *Royal*.

— Ai cinci secunde să-ți miști hoitul jalnic de pe proprietatea mea sau chem poliția, spune Wright clocotind.

Cumva, mă trezesc afară, cu ușa trântită în nas. Mă holbez la ea. Ce naiba s-a întâmplat acolo? Chiar a...

Respirând întretăiat, ridic pumnul și bat în ușă. Din cine știe ce motiv, bătăile seamănă cu o portieră trântită.

— Ce dracu', Easton?!

Mă întorc surprins. Hartley vine spre mine, traversând gazonul îngrijit. O rablă de Volvo maro e parcată pe alee — presupun că aceea e mașina a cărei portieră tocmai am auzit-o trântindu-se.

— A cui e mașina asta? o întreb confuz.

Nimic nu are sens în momentul ăsta. În capul meu e un haos complet. Am prea mult alcool în sânge. Iar acuzația lui Wright m-a zguduit și m-a făcut să îngheț pe dinăuntru. Nu sunt bastardul lui Steve. *Nu* sunt.

— Mașina e a lui Jose, se răstește ea când ajunge la mine.

Mă prinde de braț și, să fiu al naibii, strânsoarea ei e criminală.

— Să mergem.

Mă scarpin pe gât și încerc să mă concentrez.

— Cine e Jose?

— Proprietarul meu. Acum cară-te *în pizda mă-tii* de lângă ușă și *hai să mergem*.

Rămân cu gura căscată.

— Ai spus *în pizda mă-tii*. Tu niciodată nu înjuri. De ce ai înjurat?

— *Pentru că sunt al dracului de furioasă în momentul ăsta!*

Aproape mă doboară forța răspunsului ei. Abia atunci observ că fața ei e roșie ca sfecla. Mâinile îi sunt încleștate

în pumni mici, cu care mă pocnește în umăr. Hartley e mânioasă.

— Ești furioasă, bolborosesc.

— Sunt furioasă? Bineînțeles că sunt furioasă! Îmi vine să te omor în momentul ăsta! Cum îndrăznești să-ți faci apariția la ușa părinților mei — ca să ce?

Privirea ei agresivă săgetează ușa închisă.

— Te rog, spune-mi că n-ai apucat să vorbești cu ei!

Aș putea să mint. Chiar aș putea să mint. Nu trebuie să-i spun că l-am amenințat pe tatăl ei și că m-a amenințat și el și că am încercat să-i trag una când el mi-a spus că nu sunt un Royal și mi-a trântit ușa-n nas. Nu e de față ca să mă poată contrazice. Aș putea să mint. Dar n-o fac pentru că sunt prea confuz, prea bulversat ca să pot încropi o poveste pentru ea.

Nu sunt copilul lui Steve. *Nu* sunt.

— Am încercat să-l mituiesc.

Ea rămâne cu gura căscată. Apoi o închide. Apoi o deschide. Apoi o închide din nou. Și respiră greoi, ca și cum tocmai ar fi terminat un maraton.

— Ai încercat să-l mituiești, repetă ea și face o pauză, nevenindu-i să creadă. Ai. Încercat să mituiești. Un procuror.

— Hei, amândoi știm bine că nu are o problemă cu luarea de mită, protestez.

Hartley se holbează la mine. Pentru un moment foarte, foarte îndelungat. Oh, rahat. O să explodeze. I se citesc norii de furtună în privire. Va tuna și va fulgera în orice secundă. Înainte să apuce să spună ceva, se deschide ușa și domnul Wright își face apariția, cu Dylan lângă el. Fata pare speriată, dar frica ei se transformă în șoc când o zărește pe sora ei mai mare. Ochii ei cenușii se fac mari.

— Hartley?

— Uită-te bine la sora ta, se răstește Wright, arătând cu degetul spre Hartley. Din cauza ei trebuie să pleci din sânul familiei.

Hartley răsuflă greu. Mă îndrept spre el, dar sunt distras de vocea confuză a lui Dylan.

— Hartley? repetă ea. Ce se petrece?

— Vino aici, Dylan, spune Hartley, făcându-i semn surorii ei să se îndepărteze de tatăl lor. Nu vei fi trimisă nicăieri. Vino cu mine și am să...

— Tu n-ai să faci nimic altceva în afară de a pleca, Hartley. Nu mai faci parte din familia asta. Dylan, treci înăuntru și fă-ți bagajele, spune Wright pe un ton rece și dur.

— Nu. Te rog, tati, îl imploră Hartley. Te rog, nu face asta. Fac orice vrei. Orice.

Dă să înainteze spre el, dar tatăl ei ridică o mână, iar ea se oprește.

— Treci înăuntru, Dylan, îi ordonă el.

Dylan privește haotic de la sora la tatăl ei. Fac o ultimă încercare de a opri toată nebunia asta.

— Hei, îți promit că-ți dau oricâți bani vrei, îi spun insistent domnului Wright.

— Taci! strigă Hartley. Te rog, taci, spune, întorcându-se spre tatăl ei. *Te rog.*

— Dacă i se întâmplă ceva lui Dylan, va fi numai vina ta. Ar trebui să gândești înainte să deschizi gura aia a ta proastă.

Și, cu această ultimă amenințare, Wright trântește ușa. Momentul în care ușa se închide e pentru Hartley ca un glonț în inimă. Se prăbușește pe peluză și începe să plângă. Mă grăbesc să merg la ea.

— Iubito, îmi pare rău.

Amețeala din capul meu începe să se evapore, iar gravitatea celor întâmplate începe să-i ia locul. Gravitatea tuturor faptelor. Hartley. Tatăl ei. Sora ei. Eu.

Steve.

— De ce? De ce ai venit aici?

Ochii i se umplu de lacrimi, dar nu le varsă. Respiră sacadat.

— Încercam să ajut.

Îngenunchez lângă ea.

— Spune-mi ce pot să fac.

Inspiră adânc, tremurând.

— Ești beat, mă acuză ea. Se simte. Ai venit aici beat și i-ai spus tatălui meu toate lucrurile pe care ți le-am povestit, având încredere în tine?

Mi se pune un nod în gât, plin de vinovăție și de anxietate.

— Nu. Adică am băut puțin, dar nu eram beat.

Îmi studiază ochii, citește minciunile din ei și se ridică lent în picioare. Buza de jos îi tremură, la fel și vocea, dar expresia ei e atât de serioasă, încât îmi dă fiori pe șira spinării.

— *Ești* beat. Și ți-ai încălcat promisiunea. Ai înrăutățit o situație deja nasoală. Poate că intențiile tale au fost bune, dar tot ce-ai făcut a fost pentru ca tu să te simți mai bine. Te-ai pus pe tine pe primul plan și uite ce s-a întâmplat.

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Și se rostogolesc de sus până jos — un tsunami de suferință. În mine se zbat rușinea și remușcările. Nu-mi place ce spune și felul în care cuvintele ei mă fac să mă simt. Am încercat să fac un lucru bun. Chiar e vina mea că taică-său e un idiot cu diplomă? E vina mea că n-a acceptat banii? E vina mea că a inventat minciunile astea despre mama mea și tatăl

meu și un nenorocit împuțit care *nu* e tatăl meu? Încep să mă enervez.

— Eu sunt cel care a încercat să îndrepte lucrurile în situația asta. Tu aveai de gând să fugi oricum și să eviți problema. Măcar eu l-am confruntat. Ar trebui să-mi mulțumești.

— Să-ți mulțumesc? țipă ea. Să-ți *mulțumesc*? Îți bați joc de mine? În povestea asta, nu ești prințul pe calul alb, ci personajul negativ.

— Ce? Eu?

Acum sunt nervos de-a binelea.

— Da, tu.

Se îndepărtează de mine împleticindu-se, cu plete-i negre fluturând în urma ei.

— Stai departe de mine. Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată, absolut niciodată.

Pare foarte categorică. Panicat, o strig.

— Stai. Haide, Hartley. Așteaptă!

Mă ignoră. Fac un pas în față și, chiar dacă e cu spatele la mine, parcă simte că m-am mișcat. Se întoarce și ridică un deget în aer.

— N-o face, îmi poruncește. Nu veni după mine. Nu te apropia de mine. Nu face nimic.

Se întoarce din nou și zboară spre portiera Volvo-ului urât cu care a venit până aici. Oglinda retrovizoare nici măcar nu e atașată de parbriz — o văd bălăngănindu-se într-un unghi ciudat prin geam. Imaginea mașinii ăsteia distruse mai că mă face să-mi vină să vomit. Mi-o imaginez pe Hartley bătând la ușa vecinului ei de jos, implorându-l să-i împrumute mașina asta de rahat ca să vină și să mă oprească din a-i distruge viața și mai rău

decât am făcut-o până acum. Dar nu a ajuns la timp. Ca de obicei, Easton Royal a dat totul peste cap.

O privesc disperat cum dă cu spatele pe alee. Aș vrea s-o strig să se întoarcă, dar știu că nu mă va auzi tocmai de acolo. În plus, motorul acelui Volvo e al dracului de zgomotos. La fel și scârțâitul cauciucurilor de la cealaltă mașină de pe drum și — ce altă mașină?

Clipesc de câteva ori. Poate nu-mi pică fisa imediat din cauză că sunt beat. Creierul meu procesează faptele pe rând. Farurile aprinse. Zgomotul de la ciocnirea metalelor. Corpul care zace pe marginea drumului.

Picioarele îmi țâșnesc într-acolo cu viteză. Cad în genunchi lângă o fată pe care mintea mea o percepe vag ca fiind Lauren. Ce caută aici? Nu locuiește aici. Ba da, aici locuiește. Stă în capătul străzii. Dar, în momentul ăsta, stă în genunchi pe trotuar, încercând să-l trezească pe fratele meu. El stă pe o parte, ca și cum ar fi plonjat de la mare înălțime. Tricoul lui alb e sfâșiat și pătat cu sânge. E sânge și pe trotuar. Atât de mult sânge.

Mi se face greață, dar reușesc cumva să-mi potolesc reflexul de vomă. Simt cum ceva mi se înfige dureros în genunchi. E sticlă. Îmi dau seama că e de la parbriz. Parbrizul Roverului e făcut praf.

— Sawyer, stăruie Lauren. Sawyer.

— E Sebastian, reușesc să spun.

Îi deosebesc pe gemeni și în somn. Chiar și când sunt beat.

Lauren începe să plângă și mai tare. Pe măsură ce pulsul începe să mi-o ia razna, privesc din nou spre Rover, uitându-mă după celălalt frate al meu. Sawyer e tolănit pe volan, cu centura de siguranță strangulându-l

și cu airbagul peste față. Din tâmpla dreaptă îi curge un firicel de sânge până în bărbie.

Mă întorc spre Volvo. E aproape intact, cu excepția portierei din spate și a barei de protecție, care sunt complet îndoite. Inima îmi urcă în gât când portiera șoferului se deschide larg. Hartley se dă jos din mașină. E palidă, așa cum era cândva și tricoul alb al lui Seb. Ochii ei sunt larg deschiși, dar sunt goi. Ca și cum Hartley ar fi complet paralizată. Privirea ei aterizează asupra lui Sebastian, fixându-se asupra siluetei neclintite. Asupra corpului lui strivit, plin de sânge. Îl privește la nesfârșit, ca și cum nu ar înțelege ceea ce are în fața ochilor.

Într-un final, deschide gura și scoate un țipăt înfundat, disperat. Și, printre urletele ei, se aud două cuvinte chinuitoare, care-mi fac sângele să înghețe în vene și întregul corp să se prăbușească.

— *L-am ucis.*